

NICHOLAS SPARKS

JURNALUL UNEI IUBIRI

Roman de dragoste iubit de cititorii din toată lumea!

**CĂRȚI VÂNDUTE ÎN PESTE
100 DE MILIOANE DE EXEMPLARE!**

NICHOLAS SPARKS

JURNALUL UNEI IUBIRI

Roman de dragoste iubit de cititorii din toată lumea!

**CĂRȚI VÂNDUTE ÎN PESTE
100 DE MILIOANE DE EXEMPLARE!**

NICHOLAS SPARKS

JURNALUL UNEI IUBIRI

Roman de dragoste iubit de cititorii din toată lumea!

**CĂRȚI VÂNDUTE ÎN PESTE
100 DE MILIOANE DE EXEMPLARE!**

MOM

NICHOLAS SPARKS

JURNALUL UNEI IUBIRI

Traducere din limba engleză și note
MONICA GRECU

LITERA

București
2021

Jurnalul unei iubiri

Nicholas Sparks

Copyright © 1996 by Willow Holdings, Inc.

Ediție publicată prin înțelegere cu Grand Central Publishing,

New York, New York, SUA.

Toate drepturile rezervate

LITERA®

Editura Litera

Tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

Mobil: 0770 408 924

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Jurnalul unei iubiri

Nicholas Sparks

Copyright © 2021 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Rodica Bogdan

Corector: Păunița Ana

Copertă: Bell Studio

Tehnoredactare și prepress: Laurenția Carîp

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Sparks, nicholas

Jurnalul unei iubiri / Nicholas Sparks;

trad. din lb. engleză și note: Monica Grecu. –

București : Litera, 2020

ISBN 978-606-33-6895-0

ISBN EPUB 978-606-33-7049-6

I. Grecu, Monica (trad. ; note)

821.111

Această carte îi este dedicată lui Cathy,
soția mea și prietenă deopotrivă.

Mulțumiri

Faptul că această poveste există astăzi se datorează unor persoane speciale, două la număr, cărora vreau să le mulțumesc pentru tot ce au făcut.

Theresei Park, agenta care m-a scos la lumină. Îți mulțumesc pentru bunătate, răbdare și multele ore pe care mi le-ai dedicat. O să-ți fiu întotdeauna recunoscător pentru tot ce ai făcut.

Editoarei Jamie Raab. Îți mulțumesc pentru înțelepciune, umor și pentru că ai un suflet mare. Ai făcut ca această experiență să fie minunată și mă bucur că ești prietena mea.

Miracole

Cine sunt? Și cum, oare, se va termina această istorie?

A răsărit soarele și stau la fereastra încețoșată de respirația unei vieți care îmi trece prin fața ochilor. Arăt ceva de speriat în dimineața asta: două cămăși, pantaloni groși, un fular înfășurat de două ori în jurul gâtului și vârat într-un pulover gros, tricotat de fiica mea și primit cadou de ziua mea acum vreo treizeci de ani. Termostatul din camera mea e setat la temperatura maximă pe care o suportă și în spatele meu mai este și o aerotermă mică. Scoate tot felul de sunete, cloncâne și scârțâie și suflă aerul cald ca un dragon din povești, dar corpul meu este încă pătruns de un frig care nu mai pleacă, un frig care se tot întinde de vreo 80 de ani. Mă și gândesc uneori, 80 de ani, ce să zic, și deși îmi accept vârsta, nu conținesc să mă minunez că nu mi-a mai fost cald de când era președinte George Bush¹. Mă întreb dacă toată lumea care a ajuns la vârsta mea trece prin asta.

Viața mea? Nu e ușor de explicat. N-a fost nici extraordinar de spectaculoasă, după cum îmi imaginasem la un moment dat, dar nici nu m-am îngropat în pământ ca o cârțiță. Cred că cea mai bună analogie ar fi cu acțiunile de la bursă ale unei companii mari, cu reputație bună: prestație destul de stabilă, mai multe evoluții pozitive decât negative, prețul acțiunilor crescând constant în timp. Am cumpărat acțiunile bine, am avut noroc, și am înțeles că nu toți oamenii pot spune asta despre viețile lor. Dar să nu vă lăsați înșelați de aparențe. Nu am nimic special, de asta sunt sigur. Sunt un tip obișnuit, cu gânduri obișnuite și am dus o viață obișnuită. Nu există monumente care să-mi fie dedicate, iar numele meu va fi curând uitat, dar am iubit o altă persoană trup și suflet, iar pentru mine a fost de ajuns întotdeauna.

Romanticii ar spune că e o poveste de dragoste, cinicii ar spune că e o tragedie. După părerea mea, e câte puțin din amândouă și, indiferent cum alegi s-o privești în cele din urmă, nimic nu schimbă faptul că are foarte mult de-a face cu viața mea și cu calea pe care mi-am ales-o. Nu am a mă plânge de drumul meu și de locurile pe unde m-a dus. Poate că am motive să fiu nemulțumit de alte lucruri, destule cât să umple un cort de circ, dar calea pe care am urmat-o a fost întotdeauna cea corectă și n-aș da-o pentru nimic în lume.

Timpul, din nefericire, nu ne ajută să ne păstrăm drumul drept. Calea mea nu s-a abătut, dar este acum presărată cu stâncile și pietrișul adunate într-o viață. Până acum trei ani ar fi fost ușor de ignorat, acum nu mai e. Corpul meu este măcinat de boală. Nu mai sunt nici tânăr, nici sănătos, iar zilele mi le petrec asemenea unui balon dezumflat după o petrecere: fără vlagă, moale și din ce în ce mai slab.

Tușesc și mă uit la ceas cu ochii mișiți. Îmi dau seama că e timpul să plec. Mă ridic de pe scaunul de lângă fereastră și traversez camera cu pași târșâiți, oprindu-mă lângă birou ca să iau de acolo jurnalul pe care l-am citit de o sută de ori. Nu mă uit prin el, ci îl iau la subraț și plec spre locul unde sunt așteptat.

Merg pe podelele cu gresie albă înspicată cu gri. Seamănă cu părul meu și cu al celorlalți rezidenți, deși în această dimineață nu sunt decât eu pe hol. Sunt prin camerele lor, singuri, doar cu televizorul drept companie, dar sunt obișnuiți cu situația, ca și mine, de altfel. Omul se obișnuiește cu orice, dacă i se lasă destul timp la dispoziție.

Aud, din depărtare, un plânset înăbușit și știu exact de unde vine. Apoi asistentele mă văd, ne zâmbim și ne salutăm. Sunt prietenele mele și discutăm des, dar sunt sigur că se întreabă ce-o fi cu mine și ce mi se întâmplă în fiecare zi. Le ascult șoptindu-și una alteia când trec pe lângă ele:

– Iar a venit.

– Sper să fie bine.

Mie nu-mi spun nimic, însă. Cred că se tem că m-ar răni dacă ar vorbi despre asta atât de devreme și, cunoscându-mă prea bine, cred că au dreptate.

Un minut mai târziu, ajung la camera cu pricina. Ușa a fost deschisă special pentru mine. Mai sunt alte două asistente în cameră, care îmi zâmbesc și ele.

– Bună dimineața, spun amândouă, cu voci vesele, iar eu le întreb despre copii și concediile care se apropie.

Vorbim câteva minute, acoperind plânsetele. Nu par să observe. Au devenit

imune la sunete, dar și eu am devenit imun.

Mă așez pe urmă pe scaunul care a început deja să ia forma corpului meu. Cele două asistente își termină treaba. E îmbrăcată, dar plânge în continuare. După ce acestea o să plece, o să se mai liniștească. Întotdeauna o supără agitația de dimineață, iar astăzi nu face excepție. În fine, se deschide oblonul și asistentele ies pe ușă. Mă ating în trecere și îmi zâmbesc. Mă întreb de ce.

Rămân așezat o secundă și o privesc, dar ea nu se uită la mine. O înțeleg, pentru că nu știe cine sunt. Pentru ea, nu sunt decât un străin. Apoi mă întorc și îmi plec capul, rugându-mă în tăcere să fiu puternic, așa cum știu că trebuie să fiu. Întotdeauna am crezut în Dumnezeu și în puterea rugăciunii, deși, ca să fiu sincer, credința m-a făcut să-mi pun o serie de întrebări la care vreau cu certitudine să aflu răspunsul când n-oi mai fi.

Sunt gata. Mi-am pus ochelarii pe nas, mi-am scos lupa din buzunar. O pun pe masă pentru un moment, ca să deschid jurnalul. Îmi umezesc degetul strâmb de două ori și reușesc să-l deschid la prima pagină. Pe urmă iau lupa și o pun deasupra paginii. Întotdeauna este un moment, chiar înainte să încep să citesc povestea, când mintea mea face salturi mortale și mă întreb dacă asta e ziua când, în sfârșit, se va întâmpla.

Nu știu, nu știu niciodată dinainte cum o să fie, dar în adâncul sufletului nici nu-mi pasă. Posibilitatea este cea care mă face să continui, nu garanția, ca și cum aș pune un soi de pariu cu mine însumi. Poate că o să credeți că sunt vreun visător sau vreun nebun, dar eu cred că orice e posibil.

Îmi dau seama care sunt șansele, iar știința mi-e potrivnică. Dar știința nu are toate răspunsurile, de asta sunt sigur, pentru că am aflat-o pe pielea mea. Așa că nu-mi rămâne decât să cred în miracole, indiferent cât ar fi de inexplicabile sau incredibile, și în faptul că ele se pot întâmpla fără să țină seamă de ordinea naturală. Iată-mă deci, ca în fiecare zi, începând să citesc cu voce tare, ca să mă audă, și sperând că miracolul care a ajuns să-mi domine viața se va materializa din nou.

Poate, poate că va veni.

George H.W. Bush, președinte american între anii 1988–1992

Stafii

Se întâmpla pe la începutul lui octombrie 1946. De pe veranda care îi înconjura casa, o fostă reședință de plantație, Noah Calhoun privea soarele pălind și coborând din ce în ce mai mult spre orizont. Îi plăcea să-și petreacă serile pe verandă, mai ales după ce muncise din greu toată ziua, și să-și lase gândurile să rătăcească fără vreo direcție anume. Așa se relaxa el, iar rutina o învățase de la tatăl lui.

Îi plăcea mai ales să privească arborii și siluetele lor reflectate în apa râului. Copacii din Carolina de Nord sunt foarte frumoși toamna: verzi, galbeni, roșii, portocalii și toate nuanțele intermediare. Culorile lor senzaționale sclipeau în lumina soarelui și, pentru a suta oară probabil, Noah Calhoun se întrebă dacă primii proprietari ai casei își petrecuseră și ei serile asemenea lui.

Casa fusese construită în 1772, ceea ce însemna că era printre cele mai vechi și cele mai mari din New Bern. Fusese reședința principală a unei plantații agricole, iar el o cumpăraseră imediat ce se terminase războiul și petrecuse ultimele unsprezece luni cheltuind o mică avere ca să o repare. Reporterul de la ziarul din Raleigh, care scrisese un articol despre ea în urmă cu câteva săptămâni, spusese că era una dintre cele mai frumoase lucrări de restaurare pe care le văzuse. Casa, cel puțin. Restul proprietății era altă treabă, care îi lua majoritatea timpului în fiecare zi de lucru.

Terenul din jurul casei avea vreo cinci hectare și se învecina cu râul Brices pe o parte, iar el muncea la gardul de lemn care mărginea proprietatea pe celelalte trei părți. Verifica să nu fie afectat de putregai sau de termite, înlocuia stâlpii dacă era nevoie. Mai avea încă de lucru la el, mai ales pe partea de vest, iar când își pusese deoparte uneltele ca să-și încheie ziua se gândise că nu trebuia să uite să comande cherestea nouă. Întotdeauna făcea un duș la finalul zilei, ca să spele murdăria și oboseala.

După aceea, își pieptăna părul pe spate, puneă o pereche de blugi tociți și o cămașă albastră cu mânecă lungă, își mai turna un pahar de ceai rece și dulce și se ducea pe verandă, unde ședea și acum, ca în fiecare zi la această oră.

Își întinse brațele peste cap, pe urmă în lateral, rotindu-și umerii ca să-și termine exercițiile. Se simțea bine acum, curat și înprospătat. Mușchii îi erau obosiți și știa că a doua zi avea să-l doară pe ici pe colo, dar era mulțumit de faptul că rezolvase mare parte din ce-și propusese.

Noah se întinse după chitară, aducându-și-l aminte pe tatăl lui care făcea același gest și dându-și seama cât îi era de dor de el.

Ciupi corzile o dată, acordă două dintre ele, apoi le ciupi din nou. De data asta sunau bine, așa că începu să cânte. Era o muzică liniștită, suavă. Fredonă mai întâi câteva măsuri, apoi începu să cânte și cu vocea, care îi răsună în aer, pe când noaptea cădea în jurul lui. Cântă din gură și din chitară până când soarele apuse cu totul și cerul se întunecă de tot.

Trecuse puțin de ora șapte când se opri din cântat, apoi se lăsă pe spate pe balansoar și începu să se legene. Din obișnuință, privi în sus și văzu Orion și Carul Mare, Gemenii și Steaua Polară, sclipind pe cerul de toamnă.

Începu să verifice cifrele în minte, apoi se opri. Știa că-și cheltuisese aproape toate economiile pe renovarea casei și că avea nevoie să-și găsească o slujbă cât de curând, dar izgoni gândul din minte și se hotărî să se bucure de ultimele luni de restaurare fără să se mai îngrijoreze. Avea să fie în regulă, știa sigur, întotdeauna reușea. În plus, îl plictisea gândul la bani. Învățase de mic să se bucure de lucrurile mărunte, care nu pot fi cumpărate, și nu-i înțelegea pe cei care gândeau altfel decât el. O altă trăsătură pe care o moștenise de la tatăl lui.

Clem, cățeaua lui de vânătoare, se apropie de el și îi linse mâna, apoi i se culcă la picioare.

– Ce faci, fată? întrebă el, mângâind pe creștet cățeaua care scânci ușor, cu ochii rotunzi și blânzi îndreptați spre el.

Avusese un accident și își pierduse un picior, dar încă se mișca destul de bine ca să-i țină companie în serile liniștite, ca aceasta.

Ajunsesse la 31 de ani, nu era prea bătrân, dar era destul de matur ca să se simtă singur. Nu se dusesse la întâlniri de când se întorsese, nici nu cunoscuse pe nimeni care să-i stârnească interesul câtuși de puțin. El era de vină, desigur, și o știa prea bine. Exista ceva care îl făcea să se țină la distanță de orice femeie care ar fi încercat să se apropie de el, ceva ce n-ar fi putut schimba nici dacă ar fi

încercat. Iar uneori, înainte să adoarmă, se întreba dacă nu cumva soarta lui era să rămână toată viața singur.

Seara continua să fie caldă și plăcută. Noah asculta greierii și frunzele care foșneau, gândindu-se că sunetele naturii erau mai reale și îi stârneau mai multe emoții decât unele obiecte, cum ar fi mașinile sau avioanele. Lucrurile naturale îți întorceau mai mult decât îți pretindeau și sunetele lor îl făceau să se gândească mereu la felul în care se presupunea că trebuie să fie oamenii. În timpul războiului avusese momente, mai ales după vreo luptă grea, în care se gândise mai profund la aceste sunete simple.

– O să te ajute să nu-ți pierzi mințile, îi spusese tatăl lui în ziua în care se îmbarcase să plece la război. E muzica lui Dumnezeu și o să te aducă acasă.

Își termină ceaiul, intră în casă, găsi o carte și apoi se întoarse pe verandă, aprinzând lumina în drum. Se așeză din nou și se uită la carte. Era veche, coperta era uzată, iar paginile pătate cu noroi și cu apă. Era Fire de iarbă de Walt Whitman, pe care o purtase după el la război. Îl și apăraseră de un glonț, la un moment dat.

Mângâie coperta, ștergând praful ușor.

Deschise cartea la întâmplare și citi poezia pe care îi căzură ochii.

Suflete, a venit și ceasul tău, când îți iei liber zborul spre necuvinte,

Depart de cărți, departe de arte, cu ziua ștearsă, cu lecția-nvățată,

Ieșind cu făptura întreagă înainte, tăcut, privind în față și gândind

la ideile care-ți sunt cele mai dragi

Noaptea, somnul, moartea și stelele.²

Zâmbi în sinea lui. Nu știa din ce motiv, dar Whitman îi amintea mereu de New Bern și se bucura că se întorsese aici. Deși fusese plecat paisprezece ani, aici era

casa lui și cunoștea o mulțime de oameni, majoritatea din tinerețe. Nu era nimic surprinzător. Ca în multe alte orașele din Sud, locuitorii nu se schimbau prea mult, doar îmbătrâneau câte puțin.

Zilele astea, cel mai bun prieten al lui era Gus, un negru de vreo 70 de ani care locuia pe aceeași stradă. Se întâlniseră la câteva zile după ce Noah cumpărase casa, când Gus venise cu o băutură tare, făcută în casă, și tocană de vânat, se așezaseră la vorbă și astfel petrecuseră prima seară de beție și povești.

Gus își făcea apariția de câteva ori pe săptămână, cam pe la ora opt seara. Avea patru copii și unșpe nepoți care locuiau toți în aceeași casă, așa că avea nevoie să mai iasă din casă, iar Noah nu-l acuza pentru asta. De obicei, Gus își aducea muzicuța și, după ce vorbeau o vreme, începeau să cânte împreună. Uneori, cântau ore în șir.

Ajunsesse să-l considere pe Gus un membru al familiei. Nu mai avea pe altcineva, de când murise tatăl lui, cu un an înainte. Era copil singur la părinți, mama lui murise de gripă când el avea doi ani și, deși avusese de gând la un moment dat, nu se însurase niciodată.

Dar fusese îndrăgostit mai demult, știa ce înseamnă asta. O dată, doar o dată, demult. Și îl schimbaseră pentru totdeauna. Iubirea perfectă avea capacitatea să schimbe omul, iar a lui fusese perfectă.

Norii de pe mare începeau să alunece ușor pe cerul întunecat, arginți de lumina lunii. Urmărindu-i cum se îngroașă, își lăsă capul pe spate, rezemat de spătarul balansoarului. Picioarele i se mișcau automat, într-un ritm constant și, ca în aproape fiecare seară, simți cum se întoarce în amintire cu paisprezece ani în urmă, într-o seară la fel de caldă.

Întâmplarea avusese loc în 1932, chiar după absolvirea liceului, în seara deschiderii festivalului de pe râul Neuse. Orașenii ieșiseră cu mic, cu mare din case, bucurându-se de grătarele încinse și de jocurile de noroc de la bâlci. Era o seară umedă – nu știa de ce, dar își amintea clar amănuntul ăsta. Venise singur și, cum se plimba prin mulțime, căutându-și din ochi prietenii, îi observase pe Fin și pe Sarah, cu care copilărise, vorbind cu o fată pe care nu o mai văzuse. Era drăguță, își amintea el că gândise atunci, iar când li se alăturase, ea îi aruncase o privire ușor tulbure, care nu părea să se mai termine.

– Bună, spusese ea simplu, întinzându-i mâna, Finley mi-a povestit o grămadă

despre tine.

Un început fără nimic ieșit din comun, o întâmplare care ar fi putut fi uitată dacă ar fi fost despre oricine altcineva, nu despre ea. Dar când el îi luă mâna și privi în ochii ei verzi ca smaraldele, știu, înainte să apuce să inspire, că ea avea să fie femeia pe care ar fi putut s-o caute toată viața lui, dar să n-o mai găsească niciodată. Așa de bună, așa de perfectă părea, cum stătea acolo în bătaia vântului de vară.

De atunci încolo, lucrurile se desfășurară cu repeziciunea unei tornade. Fin îi spuse că fata își petrecea vara în New Bern, împreună cu familia, fiindcă tatăl ei lucra pentru R.J. Reynolds. Deși el nu făcu altceva decât să aprobe din cap, felul în care ea îl privea îi valida tăcerea, într-un fel. Apoi Fin râse, pentru că își dădu seama ce se întâmpla, iar Sarah propuse să meargă să ia cola cu cireșe, după care toți patru rămaseră la festival până când mulțimea începu să se subțieze și standurile să se închidă.

Se întâlniră a doua zi, și a treia zi, și deveniră în scurt timp de nedespărțit. În fiecare dimineață, mai puțin duminica fiindcă el trebuia să meargă la biserică, își termina treburile cât putea de repede și se ducea glonț la parcul Fort Totten, unde îl aștepta ea. Fiindcă era nouă în localitate și nu mai petrecuse niciodată atât de mult timp într-un oraș mic, zilele lor se scurgeau făcând lucruri complet noi pentru ea. El o învăța cum să pună momeala în undiță și cum să pescuiască bibani, după care o ducea să exploreze adâncurile pădurii Croatan. Mergeau cu canoa și urmăreau furtunile de vară, iar lui i se părea că se cunoșteau dintotdeauna.

Dar deprindea și el lucruri noi. La balul orașului, organizat în hambarul de uscat tutun, ea îl învăța să valseze și să danseze charleston și, deși se cam împiedicată la primele dansuri, răbdarea ei dădu roade și apoi dansară până când muzica se opri. O conduse acasă și, când se opriră pe verandă să-și ureze noapte bună, o sărută pentru prima dată și se întrebă de ce așteptase atât de mult. Spre sfârșitul verii, o duse la el acasă, nu băgă de seamă că era în paragină, dar îi spuse că odată și odată o să fie el proprietarul casei și o să o facă boboc. Petrecură ore lungi vorbind despre visurile lor – al lui să vadă lumea, al ei să devină artistă – și, într-o noapte umedă de august, își pierdură amândoi virginitatea. Când fata plecă, după trei săptămâni, luă o parte din sufletul lui și din vară cu ea. O privi cum plecă, într-o dimineață ploioasă, cu ochi care nu se închiseră nici o clipă în noaptea dinainte, după care se duse acasă și își făcu bagajele. Săptămâna

următoare o petrecu singur, pe insula Harkers.

Noah își trecu degetele prin păr și se uită la ceas. Era opt și douăsprezece minute. Se ridică și porni spre partea din față a casei, privind în jos pe drum. Nu se vedea nici urmă de Gus, iar Noah își închipui că nu avea să vină. Se întoarse la balansoarul lui și se așeză din nou.

Își aminti că vorbise cu Gus despre ea. Prima dată când o menționase, Gus începuse să clatine din cap și să râdă.

– Deci asta e stafia de care fugeai. Întrebat fiind la ce se referă, Gus explică: Știi tu, stafia, amintirea. Te-am urmărit cum muncești, zi și noapte, fără odihnă, tragi din greu și nici n-ai timp să răsuflă. Omu' nu se zbate așa decât din trei motive: ori îi nebun, ori îi prost, ori vrea să uite. Cât despre tine, mi-am dat io seama că încerci să uiți. Decât că nu știam ce.

Se gândi la ce îi spusese Gus, care avea dreptate de bunăseamă. New Bern era un oraș bântuit acum. Bântuit de amintirea ei. O vedea în parcul Fort Totten, la locul lor, de fiecare dată când trecea pe acolo. Fie șezând pe bancă, fie în picioare în dreptul porții, mereu zâmbind, cu părul blond abia ajungându-i la umeri, cu ochii ei de culoarea smaraldelor. Când se așeza pe verandă seara, cu chitara în brațe, o vedea pe ea șezând lângă el, ascultându-l în liniște cum cântă melodii din copilăria lui.

La fel se simțea și când mergea la drogheria Gaston's, sau la cinematograful Masonic, sau dacă ieșea la o plimbare prin centru. Oriunde privea, vedea imaginea ei, vedea lucruri care o făceau să apară aieva.

Era ciudat, știa și el. Doar crescuse în New Bern. Își petrecuse primii șaptesprezece ani din viață acolo. Dar când se gândea la New Bern, părea să-și aducă aminte doar de ultima vară, de vara în care fuseseră împreună. Alte amintiri erau doar frânturi, fragmente disperate din copilărie, care nu-i evocau aproape nici un sentiment.

Îi povestise senzația asta lui Gus, într-o seară, iar acesta nu doar că îl înțelesese, ci fusese prima persoană care îi explicase ce era cu el. Spusese doar atât:

– Taică-meu îmi zicea că prima dată când te îndrăgostești viața ți se schimbă cu totul și nu contează cât de mult te străduiești, sentimentul nu dispare. Fata asta despre care mi-ai povestit a fost prima ta dragoste. Așa că, indiferent ce-ai face,

o să-ți rămână mereu în suflet.

Noah scutură din cap, iar când imaginea ei începu să i se șteargă din minte, se întoarse la Whitman. Citi cam o oră, privind din când în când în zare către ratonii și oposumii care se alergau pe lângă râu. La nouă și jumătate închise cartea, urcă spre dormitorul aflat la primul etaj și scrisese câte ceva în jurnal, observații personale și lucrările pe care le mai făcuse pe lângă casă. După vreo patruzeci de minute, deja dormea. Clem urcă scările, îl mirosi, după care dădu câteva ture și se ghemui covrig la piciorul patului.

Pe la începutul acelei serii, la vreo 150 de km depărtare, ea ședea singură pe leagănul din veranda părinților, cu un picior strâns sub ea. Când se așezase, pernele erau puțin umede. Plouase mai devreme, cu picături mari și plesnitoare, dar norii se risipeau și ea privea dincolo de ei, spre stele, întrebându-se dacă luase hotărârea corectă. Se chinuise zile întregi cu ea – și încă și mai mult în seara aceea –, dar știa și ea prea bine că, într-un final, nu s-ar putea ierta pe sine dacă ar lăsa să-i scape ocazia.

Lon nu știa de ce plecase a doua zi dimineață. Săptămâna precedentă îi spusese, într-o doară, că ar vrea să meargă la niște magazine de antichități de pe coastă.

– Doar câteva zile, explicase ea, am nevoie să iau o pauză de la pregătirile de nuntă.

Nu-i plăcea faptul că mințise, dar știa că nu avea cum să-i spună adevărul. Faptul că pleca nu avea nimic de-a face cu el și n-ar fi fost corect din partea ei să-l roage s-o înțeleagă.

De la Raleigh, drumul nu era greu, puțin peste două ore, iar ea ajunsese înainte de ora 11. Se cază la un mic motel din centru, merse în cameră și își despachetă bagajele, atârându-și rochiile în dulap și punând lenjeria în sertare. După un prânz scurt, o întrebă pe chelneriță unde erau cele mai apropiate magazine de antichități și petrecu următoarele câteva ore la cumpărături. La patru și jumătate era deja înapoi în cameră.

Se așeză pe marginea patului, ridică receptorul și formă numărul lui Lon. Nu putea vorbi prea mult cu ea, trebuia să meargă în instanță, dar înainte să închidă îi dădu numărul de telefon de la motelul la care stătea și îi promise că avea să sune a doua zi. „Bun“, se gândi ea, punând receptorul la loc în furcă. O conversație de rutină, nimic ieșit din comun. Nimic care să-i trezească suspiciunea.

Îl cunoștea deja de patru ani. Se întâlniseră în 1942, când lumea era în război și America intrase și ea în luptă cu un an în urmă. Fiecare făcea ce putea, iar ea era voluntară la un spital din centru. Era dorită și apreciată, dar munca era mai dificilă decât se așteptase. În primele valuri de răniți erau soldați tineri care se întorceau acasă și sfârșeau sub ochii ei, bărbați cu destinele frânte și trupurile zdrobite. Când Lon, cu farmecul lui degajat, venise să se prezinte la petrecerea de Crăciun, văzuse în el exact persoana de care avea nevoie: cineva care avea încredere în viitor și un simț al umorului care îi gonea temerile.

Era frumos, inteligent și hotărât, un avocat de succes, cu opt ani mai în vârstă decât ea, care își făcea meseria cu pasiune. Nu era vorba doar de câștigarea unui proces, ci și de ideea de a căpăta un renume. Îi înțelegea dorința de a avea succes, pentru că și tatăl ei, și ceilalți bărbați din sfera ei socială erau la fel. Fusesse crescut astfel, iar în sistemul de caste din Sud, numele și realizările familiei erau deseori cele mai importante motive pentru a te mărita cu cineva. În unele cazuri, erau singurele motive.

Deși se revoltase pe tăcute împotriva acestei idei încă din copilărie și avusese diferite relații cu bărbați care puteau fi considerați rebeli, o atrăgeau manierele lejere ale lui Lon și ajunsese, cu timpul, să-l iubească. În ciuda faptului că muncea mult, se purta frumos cu ea. Era un gentleman, matur și responsabil, iar în vremea războiului, când avusese nevoie să o sprijine cineva, nu o îndepărtase niciodată. Se simțea în siguranță cu el și de aceea îi acceptase cererea în căsătorie.

Toate aceste gânduri o făceau să se simtă vinovată că se afla aici și știa prea bine că ar fi trebuit să-și facă bagajele și să plece înainte să-și schimbe părerea. Doar o mai făcuse o dată, cu mulți ani în urmă, și era sigură că n-ar fi avut puterea să se mai întoarcă. Își luă agenda, ezită și aproape că ajunsese la ușă. Dar coincidența o adusese aici, așa că lăsă agenda la locul ei, dându-și seama că, dacă renunța acum, s-ar fi întrebat mereu ce-ar fi fost dacă. Și n-ar fi putut să trăiască așa.

Se îndreptă spre baie și dădu drumul apei în cadă. Verifică temperatura, apoi se îndreptă spre comodă, scoțându-și cerceii de aur în drum. Își deschise gentuța cu cosmetice, scoase un aparat de ras și un săpun, apoi se dezbracă în fața biroului.

Încă de când era doar o fetișcană fusese considerată frumoasă și, goală, se privi în oglindă. Corpul era ferm și bine proporționat, sânii rotunzi, abdomenul plat, picioarele zvelte. Moștenise de la mama ei pomeții înalți, pielea netedă și părul blond, dar cea mai importantă trăsătură îi aparținea pe de-a întregul. Avea „ochii ca valurile oceanului“, cum spunea Lon.

Cu aparatul de ras și săpunul în mâini, se duse spre baie din nou, închise robinetul, puse un prosop la îndemână și păși cu grijă în cadă.

Îi plăcea relaxarea pe care i-o aducea baia, așa că se lăsă și mai mult în apă. Ziua fusese lungă și o dureau spatele, dar se bucura că terminase atât de repede cumpărăturile. Trebuia să se întoarcă la Raleigh cu ceva, un obiect tangibil, iar lucrurile pe care le alesese erau foarte potrivite. Se gândi să-și mai noteze niște nume de magazine din zona Beaufort, dar apoi își dădu seama că nu avea nevoie. Lon nu era genul care să o controleze.

Se întinse după săpun, îl frecă să facă spumă, apoi începu să se radă pe picioare. În acest timp se întrebă ce părere ar fi avut părinții ei dacă ar fi știut. Cu siguranță ar fi dezaprobat-o, mai ales mama, care nu acceptase niciodată ceea ce se întâmplase în vara aceea petrecută aici și n-ar fi acceptat nici acum, indiferent de motivația ei.

Mai rămase o vreme în apa caldă, apoi ieși și se șterse cu prosopul. Se îndreptă spre șifonier, alege o rochie, una lungă și galbenă, cu poalele puțin ridicate în față, așa cum se purta în Sud. Se îmbracă și apoi se privi în oglindă, întorcându-se ca să se vadă din profil, pe ambele părți. Rochia îi vedea bine, o făcea să arate feminină, dar hotărî, până la urmă, să nu se îmbrace cu ea și o puse la loc pe umeras.

Găsi o rochie mai obișnuită, care îi reliefa mai puțin silueta, și o îmbracă pe aceea. Era bleu cu margini de dantelă, se închidea până sus la piept și, deși nu era la fel de frumoasă ca prima, îi dădea un aer pe care îl considera mai potrivit.

Se machie ușor, doar cu puțin fard de pleoape și rimel care să-i scoată în evidență ochii. Puțin parfum, nu prea mult. Găsi o pereche de cercei rotunzi, și-i puse și pe aceia, apoi sandalele maronii cu talpă joasă pe care le purtase și mai

devreme. Își pieptăna părul blond, și-l prinse în coc, se privi din nou în oglindă. Nu, era prea mult. Și-l desfăcu și îl lăsă să cadă pe umeri. Da, era mai bine așa.

Când termină, se dădu doi pași înapoi ca să se privească de sus până jos. Arăta bine: nici prea elegantă, nici prea comună. Nu voia să exagereze. În fond, nici nu știa la ce să se aștepte. Trecuse mult timp – prea mult, probabil –, și se întâmplaseră multe lucruri la care nici nu voia să se gândească.

Privi în jos și își zări mâinile tremurânde; răsă în sinea ei. Era ciudat, fiindcă nu era atât de emoționată de obicei. Ca și Lon, era o persoană încrezătoare, chiar și în copilărie. Își aminti că uneori chiar avusese probleme din pricina asta, mai ales la întâlniri, căci îi intimida pe băieții de vârsta ei.

Își recuperează agenda și cheile mașinii, apoi luă cheia camerei. O învârti de câteva ori în mână, se gândi: „Ai ajuns până aici, nu renunța acum” și aproape că ieși pe ușă, dar se întoarse și se așeză pe pat. Se uită la ceas. Era aproape ora șase. Știa că trebuia să plece peste câteva minute – nu voia să ajungă pe întuneric –, dar mai avea nevoie de puțin timp.

– Fir-ar să fie, șopti ea, ce caut eu aici? N-ar trebui să fiu aici. N-am nici un motiv.

Dar își dădu seama imediat că nu era adevărat. Exista un motiv. Dacă nu obținea nimic altceva, măcar avea să primească un răspuns.

Deschise agenda și o răsfoi până când ajunse la o bucată de ziar împăturită. O scoase cu grijă, aproape cu respect, atentă să nu o rupă, o desfăcu și o privi un timp. „De-asta sunt aici”, își zise. „Despre asta e vorba.”

Noah se trezi la ora cinci și ieși la o tură de o oră cu caiacul pe râul Brices, spre amonte, așa cum făcea de obicei. Când își termină plimbarea, se schimbă în hainele de lucru, încălzi niște biscuiți sărați rămași de cu o zi în urmă, apucă în fugă niște mere și dădu pe gât două cești de cafea, în încheierea micului dejun.

Mai meșteri ceva la gard, reparând majoritatea stâlpilor care aveau nevoie. Era o toamnă călduroasă, temperatura trecea de douăzeci de grade, iar când se făcu de prânz deja obosise și se înfierbântase, așa că abia aștepta să ia o pauză.

Mâncă pe malul râului, ca să privească la chefalii care săreau. Îi plăcea să-i urmărească sărind de trei-patru ori și apoi plonjând prin aer și dispărând în apa sălcie. Din nu se știe ce motiv se bucurase întotdeauna că instinctul lor nu se schimbaseră de mii, sau poate de zeci de mii de ani.

Se întreba uneori dacă nu se schimbaseră și instinctele omului în același timp, dar întotdeauna ajungea la concluzia că nu. În ceea ce privește trăsăturile de bază, instinctele primare cel puțin. Din ce-și dădea el seama, omul fusese dintotdeauna agresiv, încercase să domine și să controleze întreaga lume și toate cele ce se găsesc în ea. Războaiele abia încheiate, și cel din Europa, și cel din Japonia, dovediseră acest lucru.

Se opri din lucru puțin după ora trei și o luă la pas spre un șopron aflat chiar lângă debarcaderul lui. Intră, își găsi undița, câteva momeli și câțiva greieri vii pe care îi ținea la îndemână și se îndreptă către debarcader. Puse momeala în cârlig și aruncă undița.

Acum, ca întotdeauna, când pescuia avea timp să reflecteze asupra vieții lui. Rememoră cum, după moartea mamei, se perindase prin zece case diferite și, dintr-un motiv sau altul, începuse să se bâlbâie îngrozitor. Așa ajunsese să fie mereu luat peste picior în copilărie. Când începuse să meargă la școală, profesorii crezuseră că era retardat și recomandară să fie retras de la școală.

Dar tatăl lui intervenise și îl lăsase la școală, după care îl pusese să vină la gaterul unde lucra, ca să adune și să așeze lemnele.

„E bine să ne petrecem timpul împreună“, îi spunea el în vreme ce lucrau cot la cot, „așa cum făceam și eu cu tatăl meu.“

Când erau amândoi, tatăl lui îi vorbea despre păsări și animale sau îi spunea povești și legende din Carolina de Nord. După câteva luni, Noah începu să vorbească din nou, dar nu foarte bine, așa că tatăl lui se hotărî să-l învețe să citească folosindu-se de cărțile de poezii.

„Învață să le citești pe astea cu voce tare și o să fii în stare să spui tot ce vrei.“

Tata avusese dreptate din nou, iar până în anul următor, Noah reușise să scape de bâlbâială. Dar continua să meargă la gater zi de zi, doar pentru că acolo lucra tatăl lui, iar seara citea cu voce tare poezii de Whitman și Tennyson, în timp ce tata se legăna ușor în balansoar, lângă el. Îi rămăsese obiceiul de a citi poezii, de atunci.

Când mai crescuseră puțin, începu să-și petreacă aproape toate vacanțele și weekendurile de unul singur. Exploră pădurea Croatan și se plimbă pe râu în prima sa canoe, urmând cursului râului Brices cale de vreo treizeci și cinci de kilometri, până când nu mai putu să avanseze; își continuă drumul pe jos, până când ajunse pe coastă. Mersul cu cortul și incursiunile de explorare deveniră pasiunile lui și petrecea ore întregi în pădure, așezat la poalele stejarilor negri, fluierând încetișor și cântând la chitară pentru castori și găște și pentru bășici albastri. Poetii știau că sufletului îi făcea bine izolarea în natură, departe de oameni și de obiectele făcute de mâna omului, iar el se asemuia întotdeauna cu poetii.

Era un băiat tăcut, însă anii de ridicat greutate la gater îi formaseră o constituție athletică și succesele sportive îl făcuseră popular. Îi plăceau fotbalul american și concursurile de atletism și, deși mulți dintre colegii de echipă își petreceau și timpul liber împreună, el nu prea li se alătura. Cei care nu-l cunoșteau l-ar fi putut considera arogant; majoritatea oamenilor știau însă că, de fapt, el se maturizase puțin mai devreme. Avusese câteva prietene în timpul școlii, dar nici una nu-l impresionase în mod deosebit. În afară de una. Care oricum își făcuse apariția după absolvire.

Allie. Allie a lui.

Își aducea aminte că vorbise cu Fin despre Allie după ce plecaseră de la bălci, în acea primă seară, iar pe Fin îl apucase râsul mai întâi. După care îi prezisese două lucruri: primul, că o să se îndrăgostească unul de altul, iar al doilea, că relația n-o să meargă.

Noah simți cum undița se smuci ușor și speră să prindă vreun biban negru, dar smuciturile încetară și, după ce trase firul din apă și verifică momeala, aruncă din nou.

Fin avusese dreptate în ambele privințe. Cam toată vara, ea trebuise să găsească

diverse motive ca să poată pleca de lângă părinții ei, ori de câte ori voiau să se întâlnească. Nu fiindcă aceștia nu l-ar fi plăcut, ci pentru că el aparținea unei alte clase sociale, era prea sărac, iar ei n-ar fi fost niciodată de acord ca fiica lor să aibă o relație serioasă cu cineva ca el.

– Nu-mi pasă ce spun părinții mei, te iubesc și o să te iubesc mereu, îi tot spunea ea. Găsim noi o cale să rămânem împreună.

În cele din urmă, nu fusese posibil. Cam pe la începutul lui septembrie, tutunul se terminase de recoltat, iar ea se văzu nevoită să se întoarcă la Winston-Salem, cu familia ei.

– Doar vara s-a terminat, Allie, nu și relația noastră, îi spusese el în dimineața când ea pleca. Noi o să rezistăm.

Dar nu rezistaseră. Din motive de neînțeles pentru el, nu primise niciodată răspuns la scrisorile pe care i le trimisese.

În cele din urmă, se hotărâse să plece din New Bern. Pe de-o parte, ca să și-o scoată din minte pe Allie, iar pe de alta, pentru că din cauza Marii Crize nu mai reușea să-și câștige existența acolo. Se dusese mai întâi la Norfolk, unde lucrase șase luni pe un șantier naval, dar fusese concediat. Se mutase pe urmă în New Jersey, pentru că auzise că acolo economia nu era chiar pe butuci.

După multe căutări, își găsisese de lucru la un centru de vechituri, unde separa bucățile de metal dintre celelalte deșeuri. Proprietarul era un evreu pe nume Morris Goldman, care ținea morțiș să adune cât mai mult metal, fiind convins că în Europa avea să înceapă războiul și că America avea să participe și ea. Dar lui Noah nu-i păsa de motivele patronului. Era bucuros că avea de lucru.

Anii de muncă grea la gater îl căliseră și trăgea din răsputeri. Și nu doar pentru că astfel reușea să nu se mai gândească la Allie în timpul zilei, ci și pentru că simțea că asta era datoria lui. Tata îi spusese mereu: „Dacă primești plată pentru o zi de muncă, apoi o zi întreagă muncești. Mai puțin de atât înseamnă că furi“. Patronului îi plăcea această atitudine.

– Ce păcat că nu ești evreu! îi spunea Goldman. Ești un băiat tare bun în alte privințe.

Era cel mai frumos compliment pe care i l-ar fi putut face Goldman.

Gândul la Allie nu-l părăsea niciodată, mai ales noaptea. Îi scria o dată pe lună, dar ea nu-i răspundea niciodată. În fine, îi scrisese o ultimă scrisoare și își impuse să accepte faptul că vara pe care o petrecuseră împreună era singurul lucru pe care îl aveau în comun.

Dar ce te faci, că nu și-o putea scoate din minte! La trei ani după ce îi trimisese ultima scrisoare, plecă în Winston-Salem sperând s-o găsească. Merse la ea acasă și află că se mutase și, după ce stătu de vorbă cu vreo câțiva vecini, sună la firma RJR. Fata care-i răspunse la telefon era nouă și nu recunoscuse numele, dar căută în dosarele de personal și descoperi că tatăl lui Allie plecase din companie și nu lăsase nici o adresă de contact. N-o mai căută de atunci.

Continuă să lucreze pentru Goldman timp de opt ani. La început, era unul dintre cei doisprezece angajați ai firmei, dar cu trecerea anilor, firma se dezvoltă și el fu avansat. În 1940, deja era specialist în afacerea cu fier vechi și se ocupa de întreaga operațiune, aranjând toate contractele și gestionând un efectiv de treizeci de oameni. Centrul lor devenise cea mai mare afacere de colectare a metalelor vechi de pe Coasta de Est.

În tot acest timp, nu se întâlnește decât cu vreo câteva femei. Cu una dintre ele are chiar o relație serioasă – era chelneriță la un local, avea ochii albaștri și părul negru, mățos. Relația lor rezistă vreo doi ani, timp în care se simțiră bine împreună, dar sentimentele lui pentru ea nu ajunseră niciodată la intensitatea celor pe care le avusese pentru Allie.

Pe de altă parte, își amintea mereu de ea. Era cu câțiva ani mai mare decât el și ea fusese cea care îl învățase cum să satisfacă o femeie, locurile în care s-o atingă și s-o sărute, unde să insiste cu mângăierile și ce să-i șoptească la ureche. Se întâmpla să-și petreacă toată ziua în pat, îmbrățișați, făcând dragoste și bucurându-se amândoi de senzații.

Ea își dădu seama prima că nu aveau să rămână împreună pentru totdeauna.

Odată, spre sfârșitul relației lor, îi și spuse:

– Aș vrea să-ți pot da eu ce ai nevoie, dar nu știu ce anume cauți. O parte din tine rămâne mereu ascunsă de toată lumea, inclusiv de mine, ca și cum nu eu aș fi cea la care te gândești. Mintea ta e la altcineva.

El încercă să nege, dar ea nu-l crezu.

– Sunt femeie, știu ce vorbesc. Când mă privești, uneori, îmi dau seama că nu mă vezi pe mine, ci pe altcineva. De parcă ai aștepta-o să apară din senin și să te ia de aici...

O lună mai târziu veni la el la lucru și-i spuse că întâlnise pe altcineva. O înțelese. Se despărțiră prieteni și, în anul următor, primi o vedere de la ea, în care îl anunța că se căsătorise. Nu mai auzi nimic de ea de atunci.

Cât stătu în New Jersey, își făcu obiceiul să-și viziteze tatăl o dată pe an, de Crăciun. Pescuiau și vorbeau, iar uneori făceau câte o excursie pe coastă, montându-și cortul în Outer Banks, lângă Ocracoke.

În decembrie 1941, când el avea douăzeci și șase de ani, începu războiul, așa cum prevestise Goldman. Noah se duse a doua zi de dimineață la birou și-l anunță pe Goldman că intenționa să se înroleze, apoi se întoarse în New Bern ca să-și ia rămas-bun de la tatăl lui. Cinci săptămâni mai târziu, era pe front. Cam la acea vreme primi de la Goldman o scrisoare, prin care patronul îi mulțumea pentru ajutorul lui și îi transmitea un exemplar dintr-un certificat care îi dădea dreptul la un mic procent din acțiunile companiei, dacă aceasta ar fi fost vreodată vândută.

„Nu m-aș fi descurcat fără tine“, îi scria Goldman. „Ești cel mai grozav tânăr care a lucrat vreodată pentru mine, chiar dacă nu ești evreu.“

Își petrecu următorii trei ani în Armata a III-a a generalului Patton, mășăluind prin deșerturile Africii de Nord și prin pădurile Europei, purtând în spinare o raniță de vreo cincisprezece kilograme. Unitatea lui de infanterie era întotdeauna în mijlocul evenimentelor, iar el își văzu prietenii murind în juru-i, pe unii dintre ei chiar îngropați la mii de kilometri de casă. Odată, în timp ce se ascundea într-o tranșee pe undeva, pe valea Rinului, i se păru c-o vede pe Allie veghindu-l.

Își aminti apoi cum se terminase războiul din Europa și, câteva luni mai târziu, și cel din Japonia. Chiar înainte să fie lăsat la vatră, primise o scrisoare de la un avocat din New Jersey care îl reprezenta pe Morris Goldman. La întâlnirea cu avocatul află că Morris Goldman murise cu un an în urmă și că se făcuse succesiune după el. Compania fusese vândută, iar Noah primi un cec de aproape șaptezeci de mii de dolari. Nu-și putea explica nici el de ce, în mod ciudat, nu era prea încântat.

În săptămâna următoare, se întoarse la New Bern și cumpără casa. Își aduse

aminte faptul că, ceva mai târziu, îl adusese și pe tatăl lui aici, îi arătase ce intenționa să facă, și povestise ce schimbări avea în minte. Tata părea slăbit și se deplasa destul de greoi, tușind și respirând greu, astmatic. Noah era preocupat, dar omul îi spuse să nu-și facă griji, că nu avea decât o simplă gripă.

În mai puțin de o lună, pneumonia îl răpuse pe tatăl lui, care fu îngropat lângă soție, în cimitirul din localitate. Noah se străduia mereu să ajungă la cimitir și să le pună flori; uneori, le mai lăsa și câte un bilețel. Nu trecea nici o noapte în care, pentru un moment, să nu se oprească din ce făcea ca să-și amintească de el și să spună o rugăciune pentru omul care îl învățase tot ce era mai important pe lume.

După ce trase firul undiței din apă, își strânse uneltele și se îndreptă către casă. Vecina lui, Martha Shaw, îl aștepta ca să-i mulțumească pentru ceea ce făcuse; îi adusese trei pâini de casă și biscuiți sărați. Era văduvă de război, avea trei copii și o casă prăpădită în care să-i crească. Se apropia iarna și, în săptămâna care trecuse, el stătuse mai mult pe la ea, făcând reparații la acoperiș, înlocuind geamurile sparte de la ferestre și chituindu-le pe cele întregi, curățându-i soba pe lemne. Spera ca aceste lucrări să fie de ajuns ca să poată să treacă prin iarnă.

Îndată ce ea plecă, Noah se urcă în rabla lui de camion Dodge hodorogit și plecă în vizită la Gus. Întotdeauna se oprea pe la el când se ducea la magazin, pentru că familia lui Gus nu avea mașină. Una dintre fiicele bătrânului se urca în camion lângă el și mergeau împreună să-și facă cumpărăturile la magazinul general Capers. Când ajunse acasă, nu-și despachetă imediat alimentele. Făcu un duș, luă o bere Budweiser și o carte cu poezii de Dylan Thomas și se așeză pe verandă.

Lui Allie nu-i venea să-și creadă ochilor, chiar dacă ținea dovada în mână. Articolul apăruse în urmă cu trei săptămâni în ziarul de duminică pe care îl primeau părinții ei acasă. Ea tocmai se dusese la bucătărie să-și ia o ceașcă de cafea, iar când se întorsese la masă, tatăl ei îi zâmbise, arătându-i o fotografie.

– Îți mai aduci aminte? zisese el, înmânându-i ziarul.

Ea îl privise indiferentă un timp, după care îi atrăsese atenția ceva din fotografie și se uitase mai îndeaproape.

– Nu pot să cred! șoptise ea.

Tatăl îi aruncase o privire curioasă, dar ea îl ignorase și începuse să citească articolul fără să scoată o vorbă.

Între timp, venise la masă și mama ei, care o fixase cu aceeași expresie întrebătoare ca și tatăl ei.

– S-a întâmplat ceva? o chestionase mama, în timp ce-și bea cafeaua. Ești cam palidă.

Nu-i răspunsese imediat, fiindcă nu se simțea în stare. Dar observase că îi tremurau mâinile și, din acel moment, începuse întreaga poveste.

– Într-un fel sau altul, o să se termine acum, șopti ea din nou.

Împături din nou articolul și îl puse la loc. Își aminti cum plecase cu ziarul de la masă, ca să-l poată decupa mai târziu. Îl mai citise încă o dată în acea seară, înainte de culcare, încercând să înțeleagă despre ce era vorba, apoi din nou a doua zi de dimineață, de teamă să nu descopere că totul fusese doar un vis. Și iat-o ajunsă aici, după trei săptămâni de plimbări lungi făcute de una singură, după trei săptămâni de confuzie.

Când o întreba cineva de ce se purta ciudat, răspundea că este din pricina stresului. Era scuza perfectă; toată lumea înțelegea, inclusiv Lon, care tocmai din acest motiv nu se împotrivise atunci când ea vruse să plece câteva zile. Pregătirile pentru nuntă erau stresante pentru toți cei implicați. Aveau aproape cinci sute de invitați, printre care guvernatorul, un senator și ambasadorul Perului. După părerea ei, erau prea mulți, dar nunta lor era o știre importantă care domina paginile mondene ale ziarelor încă de când își anunțaseră planurile, cu șase luni în urmă. Și-ar fi dorit uneori să fugă cu Lon, ca să scape de toată nebunia din jur. Dar știa că el n-ar fi fost de acord, pentru că aspira la o carieră politică și îi plăcea să se afle în centrul atenției.

Respiră adânc și se ridică din nou, își luă lucrurile și se îndreptă spre ușă.

– Acum ori niciodată, murmură ea.

Se opri o clipă înainte să deschidă ușa și să coboare pe scări. Recepționarul îi zâmbi când trecu pe lângă el și simți că o urmărea cu privirea fixă în timp ce

ieșea și se îndrepta spre mașină. Se strecură la volan, se mai privi încă o dată în oglinda retrovizoare și porni motorul, luând-o direct pe Front Street.

Faptul că încă se mai descurca destul de bine pe străzile orașului nu era o surpriză. Deși nu mai fusese pe-acolo de ani buni, nu era o localitate prea mare și își găsea drumul cu ușurință. Traversă râul Trent, pe un pod vechi și demodat, și, luând-o pe un drum pietruit, își începu astfel ultima parte a călătoriei.

Peisajul rural era frumos, dar așa i se părise întotdeauna. Spre deosebire de zona deluroasă a Piedmontului, unde crescuse, aici terenul era plat, îmbibat cu apă, fertil și ideal pentru culturile de bumbac și de tutun. Aceste două tipuri de culturi, împreună cu cheresteaua, mențineau orașele pe linia de plutire în această parte a țării. Mergând pe șosea, peste câmpuri, înțelegea de ce oamenii erau atrași de frumusețea locurilor.

Nu i se părea că s-ar fi schimbat ceva. Mănunchiuri de raze de soare răzbăteau printre stejarii negri și nucii hickori înalți de treizeci de metri, făcând culorile toamnei să strălucească. La dreapta ei, un râu cu ape cenușii cotea în direcția șoselei și apoi își schimba cursul la loc, înainte să se azvârle cu toată puterea într-un alt râu, mai mare, la un kilometru și jumătate depărtare. Drumul pietruit șerpuia printre fermele construite înainte de război, iar ea își dădea seama că unii fermieri duceau aceeași viață ca și străbunii lor. Faptul că aceste peisaje nu se schimbaseră mai deloc îi trezi un val de amintiri și emoția o copleși, pe măsură ce recunoștea locuri care îi ieșiseră de mult din minte.

Soarele se zărea deasupra copacilor, pe partea dreaptă. Luă o curbă, trecând pe lângă o biserică veche, abandonată de ani buni, dar care încă nu se dărâmasese. În acea vară de demult, căutase vestigii ale Războiului de Secesiune și, lăsând mașina să meargă aproape din inerție, i se arătară în minte întâmplările acelei zile, atât de clare de parcă s-ar fi petrecut cu doar o zi în urmă.

Pe malul râului, zări un stejar maiestuos, iar amintirile o copleșiră. Nimic nu se schimbase la arborele acela cu crengile joase și dese acoperite de mușchi asemenea unui voal. Își aduse aminte cum stătuse la umbra copacului într-o zi fierbinte din iulie, cu cineva care o privea cu o dragoste ce făcuse ca toate celelalte lucruri să dispară. Și, atunci, se îndrăgostise pentru prima oară.

El era cu doi ani mai mare decât ea și, lăsându-se cuprinsă de firul amintirilor, încetul cu încetul, chipul lui îi apără în fața ochilor. Aducea mai degrabă a adult,

își aduse aminte că se gândise la asta atunci. Arăta de parcă ar fi trăit în natură, semăna cu un fermier care se întorcea acasă după ore lungi de muncă la câmp. Avea mâinile mari, umerii lați specifici celor care își câștigau existența din muncă fizică grea, iar în jurul ochilor de un albastru-închis, care îi ghiceau fiecare gând, începuseră să se formeze primele riduri fine.

Era înalt și puternic, frumușel, cu părul castaniu-deschis. Dar cel mai bine își amintea de vocea lui. Îi citise în ziua aceea, în timp ce stăteau întinși pe iarbă la umbra copacului. Îi citise cu o voce blândă și curgătoare, care răsună muzical, o voce pe care o mai auzai doar pe la radio și care părea că vine din eter. Își aminti că stătea cu ochii închiși și îl asculta cu atenție, deschizându-și inima pentru cuvintele poetului:

*Îmi proiectează chipul adevărat pe întinsa pustie cuprinsă de umbre,
mă trage blând spre ceața asfințitului.*

Mă depărtez ca aerul, îmi scutur părul alb către astrul apus.³

El răsfoise cărți vechi, cărți cu paginile îndoite, citite și răscitite de zeci de ori. După un timp, se opri și începuseră să discute. Ea îi destăinuia ce-și dorea de la viață – speranțele și visurile ei –, iar el o asculta cu atenție și îi promitea să i le îndeplinească pe toate. Chiar felul în care îi spunea toate astea o determinase să-l creadă și să-și dea seama cât de mult însemna pentru ea. Uneori, atunci când îl stârnea, el începea să vorbească despre sine, să-i explice de ce alesese o anumită poezie și ce părere avea despre ea, în timp ce alte dăți se mulțumea doar s-o studieze sau s-o privească intens.

Priviseră împreună apusul și mâncaseră la lumina stelelor.

Se făcuse târziu, iar ea știa că părinții s-ar fi supărat tare rău dacă ar fi aflat pe unde umbla. Totuși, parcă nimic nu mai conta în acele momente. Nu se putea gândi decât la cât de remarcabilă fusese acea zi, la ce om deosebit era el, iar când porniseră spre casă după câteva minute, el o luase de mână și ea îi simțise căldura tot drumul.

După încă o curbă o zări, în sfârșit, în depărtare. Nu mai semăna deloc cu casa pe care și-o amintea ea. Apropiindu-se, încetini și o luă pe drumul mărginit de copaci care ducea la lumina vie care o făcuse să bată drumul înapoi tocmai din Raleigh.

Lăsă mașina să meargă încet, privi spre casă și trase adânc aer în piept atunci când îl văzu pe verandă, observând cine intra pe alee. Hainele lui erau obișnuite, iar de la depărtare părea neschimbat. Pentru o clipă, când razele soarelui îl luminară din spate, aproape că se topi în peisaj.

Automobilul continuă să avanseze încet, apoi se opri la umbra unui stejar care ascundea fațada casei. Allie scoase cheia din contact fără să-și ia ochii de la el, iar motorul se opri cu o bufnitură.

El coborî de pe verandă și se apropie cu pași grăbiți, dar rămase ca o stană de piatră când o văzu pe ea coborând din mașină. Timp de câteva momente nu făcură altceva decât să se privească, înmărmuriți: Allison Nelson, în vârstă de douăzeci și nouă de ani, logodită, membră a înaltei societăți, aflată în căutarea unor răspunsuri importante, și Noah Calhoun, visătorul în vârstă de treizeci și unu de ani, bântuit de o fantomă care ajunsese să-l obsedeze.

Versuri din poezia „Noapte clară“ (A Clear Midnight) din volumul Fire de iarbă de Walt Whitman

Versuri din poemul „Cântec despre mine însumi“ (A Song of Myself) din volumul Fire de iarbă de Walt Whitman (ed. Emia 2001, trad. Alimpie Grec)

Reîntâlnirea

Nici unul din ei nu se mișcă atunci când se trezire față în față. Noah rămase tăcut, părând să fi încremenit și, pentru o clipă, ea crezu că nu o mai recunoscuse. Se simți brusc vinovată că sosise așa, pe nepusă masă, iar acest gând făcu să i se pară situația și mai dificilă. Crezuse că îi va fi mai ușor, că va ști ce să-i spună, dar iată că nu știa. Tot ce-i venea în minte i se părea nepotrivit, lipsit de substanță.

Îi reveni deodată în minte vara pe care o petrecuseră împreună și, în timp ce-l studia cu privirea, observă cât de puțin se schimbase el de când îl văzuse ultima dată. „Încă arată bine“, își spuse ea... Cămașa băgată în niște blugi vechi și decolorați îi reliefa umerii aceia lați pe care nu-i putuse uita, șoldurile înguste și abdomenul plat. Era bronzat, de parcă ar fi muncit toată vara în aer liber și, deși părul i se mai subțiasse și era mai deschis la culoare decât își amintea ea, bărbatul din fața ei nu-și schimbase înfățișarea.

În fine, când se simți pregătită, inspiră adânc și îi zâmbi.

– Bună, Noah! Mă bucur să te revăd.

Cuvintele ei îl luară prin surprindere și o privi uimit. Clătină ușor din cap, apoi începu și el să zâmbească.

– Și eu mă bucur... se fâstâci el. Își duse mâna la obraz și ea observă că avea o urmă de barbă. Ești chiar tu, nu-i așa? Nu pot să cred...

În vocea lui se simțea șocul revederii, dar spre surprinderea ei, lucrurile părură să se așeze așa cum trebuie: faptul că se găsea acolo, faptul că-l vedea pe el. Simți că i se strângea inima, un sentiment profund și vechi, ceva care, preț de o clipă, o ameți.

Încercă să-și vină în fire. Nu se așteptase să se întâmple așa ceva, nu asta vruse să se întâmple. Acum era logodită. Nu de aceea venise aici... și totuși...

Și totuși...

Sentimentul puse stăpânire pe ea în ciuda voinței ei și, pentru o clipă, se simți din nou ca la cincisprezece ani. Nu mai avusese astfel de sentimente de ani întregi, nu mai crezuse că toate visurile ei încă se mai puteau împlini.

Se simți de parcă ajunsese, în sfârșit, acasă.

Fără să scoată nici un cuvânt, se apropiară ca și cum aceasta ar fi fost cea mai firească mișcare din lume, iar el o strânse la piept. Rămaseră îmbrățișați, păstrându-și apropierea reală și făcând cei paisprezece ani de despărțire să se topească în acea lumină crepusculară.

Stătură așa mult timp, înainte ca ea să se dea cu un pas înapoi ca să-l poată privi. De-aproape, observă schimbările care nu îi săriseră în ochi de prima oară. Era bărbat în toată firea și chipul își pierduse candoarea din tinerețe. Ridurile fine din jurul ochilor se adânciseră, iar pe bărbie avea acum o cicatrice. Părea mai dur, mai puțin inocent, mai precaut, dar, cu toate astea, felul în care o ținea în brațe o făcu să-și dea seama ce dor îi fusese de el.

Ochii ei erau umezi când, într-un târziu, se desfăcură din îmbrățișare. Râse cu o emoție sufocată și cu un nod în gât, în timp ce-și ștergea lacrimile.

– Te simți bine? Întrebă el, în timp ce pe chip i se perindau o mie de alte întrebări.

– Îmi pare rău, n-am avut de gând să plâng...

– Nu-i nimic, făcu el, zâmbind. Tot nu-mi vine să cred că ești chiar tu. Cum de m-ai găsit?

Ea mai făcu un pas în spate, încercând să-și revină și ștergându-și obrajii uzi de lacrimi.

– Acum câteva săptămâni, am văzut articolul despre casa ta în ziarul din Raleigh. Trebuia să vin să te văd.

Noah îi zâmbi cu toată fața.

– Mă bucur că ai venit. Făcu și el un pas mic în spate: Doamne, arăți fantastic!

Ești chiar mai drăguță decât erai pe vremuri.

Ea simți că sângele îi năvălea în obraji. Exact ca în urmă cu paisprezece ani.

– Mulțumesc. Și tu arăți foarte bine.

Era adevărul adevărat, fără nici o îndoială. Anii trecuseră ușor peste el.

– Ce-ai mai făcut? De ce ai venit aici?

Întrebările lui o readuseră în prezent și o făcură să-și dea seama ce s-ar putea întâmpla dacă nu era atentă. Își spuse că nu era cazul să se lase dusă de val, știind că va fi cu atât mai greu cu cât întâlnirea va dura mai mult. Și nu voia să-i fie mai dificil decât îi era deja.

Dar, Doamne, Doamne, ochii lui! Ochii lui negri, atât de duioși!

Se întoarse puțin și trase aer în piept, întrebându-se cum să-i spună și, în cele din urmă, începu să vorbească încetișor.

– Noah, nu vreau să-ți faci o părere greșită, am vrut să te văd din nou, e drept, dar mai e și altceva. Se opri un moment, apoi continuă: Am venit aici dintr-un motiv. Am ceva pe suflet.

– Ce anume?

Ea își feri privirea și nu îi răspunse imediat, mirată că încă nu putea să-i mărturisească. În acea tăcere, Noah simți un bolovan în stomac. Orice ar fi fost, era de rău.

– Nici nu știu cum să-ți spun. Am crezut că o să fiu în stare, dar acum nu mai sunt așa de sigură.

Atmosfera fu dintr-odată cutremurată de țipătul ascuțit al unui raton, iar Clem ieși de sub verandă, lătrând răgușit. Se întoarseră amândoi când observară mișcarea, iar Allie se bucură că fusese întreruptă astfel.

– E al tău? întrebă ea.

Noah dădu din cap, simțind un nod în stomac.

– De fapt, e o ea. O cheamă Clementine. Și da, e a mea.

Priviră căteaua care scutură din cap, se întinse și o luă la pas în direcția de unde se auzeau sunetele. Allie făcu ochii mari când o văzu șchiopătând.

– Ce-a pățit la picior? întrebă ea, încercând să tragă de timp.

– A lovit-o o mașină acum câteva luni. Doc Harrison, veterinarul, m-a chemat să văd dacă nu o vreau eu, pentru că fostul ei stăpân nu mai voia să aibă grijă de ea. După ce am aflat ce i s-a întâmplat, n-am putut suporta ideea că ar putea s-o eutanaseze.

– Întotdeauna ai avut un suflet bun, spuse ea, încercând să se liniștească. Făcu o pauză și apoi privi spre casă. Ți-a ieșit superbă renovarea. E perfectă, așa cum îmi imaginam c-o să fie într-o zi.

Întoarse și el capul în aceeași direcție, întrebându-se de ce trăgea de timp și ce ascundea, de fapt.

– Mulțumesc, ești drăguță. De fapt, a fost un proiect destul de dificil. Nu știu dacă m-aș mai apuca de așa ceva acum...

– Sunt sigură că da, zise ea.

Știa exact ce simțea el în legătură cu casa. Dar asta era valabil pentru sentimentele lui în legătură cu toate – sau cel puțin știuse cu mult timp în urmă.

Urmând acest gând, își dădu seama cât de multe se schimbaseră de-atunci. Acum erau doi străini, își dădea seama doar privindul. Își dădea seama că paisprezece ani însemnau mult. Prea mult...

– Ce s-a întâmplat, Allie?

Se întoarse spre ea, încercând s-o facă să-l privească, dar ea continua să se uite stăruitor la casă.

– Mă comport copilărește, nu-i așa? îl întrebă ea, încercând să zâmbească.

– Cum adică?

– Păi, cu toată situația asta. Să apar așa, din senin, fără să știu ce vreau să-ți spun. O să crezi că am înnebunit.

– N-ai înnebunit, îi spuse el cu blândețe, apoi întinse mâna să i-o apuce pe a ei și ea îl lăsă. Rămaseră unul lângă altul, iar el continuă: Nu știu din ce motiv, dar îmi pot da seama că ți-e greu. Nu vrei să ne plimbăm puțin?

– O plimbare ca pe vremuri?

– De ce nu? Cred că amândoi am avea nevoie de o plimbare.

Ea ezită, privind către ușa casei.

– Trebuie să anunți pe cineva că pleci?

El clătină din cap.

– Nu, nu mai e nimeni în casă. Suntem doar eu și Clem.

Deși pusese întrebarea, presupusese de fapt de la început că nu mai era nimeni prin preajmă și în sufletul ei nu știa ce să creadă. Dar asta făcea să-i fie și mai greu să spună ce avea de spus. I-ar fi fost mai ușor dacă ar fi existat altcineva.

Porniră către râu și o luă pe o potecă de pe mal. Luându-l pe nepregătite, ea își retrase mâna dintr-a lui și începu să meargă la o oarecare distanță de el, ca nu cumva să se atingă din întâmplare.

El o privi. Rămăsese tot frumoasă, avea părul des și privirea blândă și se mișca atât de grațios, încât părea că plutește. Mai văzuse el femei frumoase, femei care-i atrăseseră atenția, dar după părerea lui, le lipseau acele trăsături pe care el le găsea cele mai atractive. Trăsături ca inteligența, încrederea în sine, tăria sufletească, pasiunea, trăsături care pe unii îi făceau să aspire către înalt, trăsături pe care își dorea să le aibă și el.

Allie avea acele trăsături, după cum Noah știa prea bine, și, în timp ce se plimbau, își dădu seama că erau suspendate undeva în interiorul ei, așteptând să iasă la suprafață. „O poezie întrupată“, acestea fuseseră mereu cuvintele cu care încercase s-o descrie când fusese întrebat.

– De când te-ai întors aici? îl întreabă ea.

Poteca se terminase și începuse un delușor înverzit.

– De anul trecut, din decembrie. Am lucrat în nord, un timp, iar ultimii trei ani mi i-am petrecut în Europa.

Îl privi cu ochi întrebători.

– În război? El aprobă din cap, iar ea continuă: M-am gândit că era posibil să te fi dus. Mă bucur că te-ai întors cu bine.

– Și eu, îi răspunse el.

– Te bucuri că ești din nou acasă?

– Da. Rădăcinile mele sunt aici. N-aș putea supraviețui în altă parte. Făcu o pauză: Dar tu?

O întrebă aproape temător, gândindu-se la ce era mai rău. După o pauză lungă, ea îi răspunse:

– Sunt logodită.

La auzul vorbelor ei, el privi în jos și simți dintr-odată că îi fugea pământul de sub picioare. Așadar, asta era. Asta voia să-i spună.

– Felicitări! îi spuse el în cele din urmă, întrebându-se dacă fusese destul de convingător. Când e ziua cea mare?

– De sâmbătă în trei săptămâni. Lon a vrut să ne căsătorim în noiembrie.

– Lon?

– Lon Hammond Jr. Logodnicul meu.

El încuviință din cap, fără să fie surprins. Familia Hammond era una dintre cele mai puternice și mai influente din Carolina de Nord. Făcuseră avere din bumbac. Moartea lui Lon Hammond Senior fusese pe prima pagină a ziarelor, spre deosebire de moartea tatălui lui Noah.

– Am auzit de ei. Tatăl lui a pus bazele unei afaceri de succes. Lon i-a luat locul la conducere?

Ea scutură din cap.

- Nu, e avocat. Are un cabinet în oraș.
- Cu așa un nume de familie, trebuie să fie foarte ocupat.
- Este, să știi. Muncește foarte mult.

Lui i se păru că aude o anumită inflexiune în vocea ei, așa că următoarea întrebare se puse aproape singură:

- Se poartă frumos cu tine?

Ea nu îi răspunse imediat, ca și cum s-ar fi gândit pentru prima oară la asta.

- Da. E un om bun, Noah! Ți-ar plăcea și ție.

Răspunsese cam rece sau cel puțin așa i se păruse lui. Noah se întrebă dacă nu cumva mintea îi juca vreo festă.

- Și tatăl tău ce mai face? îl întrebă ea.

Noah mai făcu vreo câțiva pași înainte să răspundă:

- A murit la începutul anului, la puțin timp după ce m-am întors.
- Îmi pare rău, spuse ea încetișor, știind cât de mult ținuse Noah la tatăl lui.

El încuviință din cap și continuă să se plimbe în tăcere.

Ajunseră în vârful dealului și se opriră. În depărtare, se vedea stejarul, luminat din spate de razele portocalii ale soarelui. Privind spre arborele secular, Allie îi simți ochii ațintiți asupra ei.

- Ce de amintiri avem legate de locul ăla, Allie!

Ea zâmbi.

- Așa e, chiar l-am remarcat când am venit. Îți aduci aminte de ziua pe care ne-am petrecut-o acolo?

– Da, îi răspunse el, fără să mai adauge altceva.

– Te-ai mai gândit vreodată la asta?

– Uneori, răspunse el. De obicei atunci când lucrez prin zonă. Stejarul e pe proprietatea mea acum.

– L-ai cumpărat?

– N-am suportat ideea că ar putea fi transformat în mobilă de bucătărie.

Ea râse încetișor, având un ciudat sentiment de mulțumire sufletească.

– Mai citești poezii?

– Da, răspunse el aprobând din cap. N-am încetat niciodată să citesc poezii. Cred că am poezia în sânge.

– Știi că ești singurul poet pe care l-am cunoscut?

– Nu sunt poet. Citesc poezie, dar nu sunt în stare să scriu versuri. Am încercat.

– Ba ești un adevărat poet, Noah Taylor Calhoun. Vocea i se făcu mai duioasă: Mă gândesc la asta deseori. A fost prima dată când mi-a citit cineva poezii. De fapt, a fost singura dată.

Comentariul ei le aminti amândurora de trecut, în timp ce se întorceau încet spre casă, luând-o pe o potecă nouă, pe lângă debarcader. Cum soarele cobora spre apus și cerul devenea portocaliu, el întrebă:

– Cât ți-ai propus să stai?

– Nu știu. Nu prea mult. Până mâine sau poate până poimâine...

– A venit și logodnicul tău aici cu treabă?

Ea clătină din cap.

– Nu, a rămas în Raleigh.

Noah ridică din sprâncene.

– Știe că ești aici?

Ea clătină din nou din cap și-i răspunse rar, apăsând cuvintele:

– Nu. I-am spus ca vin în oraș, dar ca să caut antichități. N-ar fi înțeles de ce vreau să ajung aici.

Noah rămase puțin surprins de răspunsul ei. Una era să vină să-l viziteze și cu totul altceva era să-i ascundă acest lucru logodnicului ei.

– Nu trebuia să vii până aici ca să-mi spui că te-ai logodit. Ai fi putut să-mi scrii sau să-mi dai un telefon.

– Știu. Dar trebuia să vin în persoană.

– De ce?

– Nu știu..., spuse ea ezitând, iar felul în care rostise vorbele îl făcu s-o creadă.

Merseră o vreme în tăcere, cu pietrișul scrâșnindu-le sub pași. Apoi el o întrebă:

– Allie, îl iubești?

– Da, răspunse ea mecanic, îl iubesc.

Cu toate că vorbele ei îl răniră, i se păru că sesizase ceva în tonul vocii ei, ca și cum ar fi spus asta ca să se convingă pe sine. Se opri și o prinse delicat de umeri, întorcând-o cu fața către el. Lumina apusului se reflectă în ochii ei, în timp ce el îi spuse:

– Dacă ești fericită și îl iubești, n-am să fiu eu cel care să te oprească să te întorci la el, Allie. Dar dacă nu ești sigură pe de-a întregul, atunci nu o face. În unele privințe nu te poți implica doar pe jumătate.

Răspunsul ei veni mult prea repede:

– Asta e hotărârea corectă, Noah!

O privi fix pentru un moment, întrebându-se dacă s-o creadă sau nu. Apoi încuviință din cap și-și continuă drumul. După o scurtă pauză, vorbi din nou:

– Nu-ți fac viața mai ușoară deloc, nu-i așa?

Ea zâmbi slab.

– Nu-i nimic. Nu pot să te condamn.

– Oricum, îmi pare rău.

– Nu ai de ce! Chiar n-ai nici un motiv să-ți pară rău. Eu ar trebui să-mi cer iertare. Poate c-ar fi fost mai bine dacă-ți scriam.

El clătină din cap.

– Ca să fiu sincer, în ciuda situației, tot mă bucur c-ai venit. Îmi pare bine că te văd din nou.

– Îți mulțumesc, Noah!

– Crezi că am putea să o luăm de la capăt?

Ea îl privi curioasă.

– Ai fost cea mai bună prietenă a mea, Allie! Aș vrea să rămânem prieteni, chiar dacă ești logodită, chiar dacă nu avem decât câteva zile la dispoziție. Ce-ar fi să încercăm să ne cunoaștem din nou?

Se gândi la spusele lui, ezită dacă să plece sau să rămână și hotărî că, din moment ce el aflase de logodna ei, probabil că totul avea să fie bine. Sau cel puțin nu avea să fie rău. Zâmbi și dădu din cap aprobator.

– Mi-ar face plăcere.

– Bine. Ce-ai zice să ne vedem la cină? Știu un loc în care se mănâncă cei mai buni crabi din oraș.

– Sună minunat! Unde?

– La mine acasă. Am lăsat capcanele în apă toată săptămâna și am prins niște crabi foarte frumoși acum câteva zile. Te deranjează?

– Nu, e perfect.

El îi zâmbi și îi arătă direcția cu degetul mare, peste umăr.

– Minunat. Sunt acolo, la debarcader. Nu lipsesc decât câteva momente.

Allie îl privi cum se îndepărta și remarcă faptul că toată încordarea pe care o simțise când îi spusese despre logodnă începea să se evapore. Închise ochii, își trecu mâinile prin păr și lăsă briza blândă să-i mângâie obrazul. Trase aer în piept și apoi își ținu respirația pentru o clipă, simțindu-și mușchii umerilor cum se relaxau când expiră. În fine, deschise ochii și privi frumusețea care o înconjura din toate părțile.

Întotdeauna îi plăcuseră aceste seri, în care vânturile blânde din sud purtau parfumul suav al frunzelor căzute. Iubea copacii și sunetele pe care le scoteau. Se relaxa din ce în ce mai mult ascultându-i. După o clipă, se întoarse spre Noah și-l privi de parcă nu l-ar fi cunoscut.

„Doamne, ce bine arată! Chiar și după atâta vreme...”

Îl urmări cu privirea cum se întindea să apuce frânghia care atârna în apă. Începu s-o tragă și, în ciuda faptului că se întuneca, ea îi zări mușchii brațelor. Noah lăsă capcana să se scurgă de apă deasupra râului și o scutură. După ce o așeză pe debarcader, o deschise, scoase crabii unul câte unul și îi puse într-o găleată.

Se îndreptă spre el, ascultând țârâitul greierilor și-și aminti de o lecție din copilărie. Numără câte țârâituri se auzeau pe minut și apoi scăzu nouăsprezece.

„Nouăsprezece grade“, reflectă ea zâmbind. Nu știa dacă era corect, dar temperatura părea potrivită.

Continuând să meargă, privi în jur și-și dădu seama că uitase cât de proaspătă și de frumoasă era natura în aceste locuri. Undeva, în spatele ei, în depărtare, se zărea casa. El lăsase câteva lumini aprinse, astfel că părea să fie singura casă din zonă. Singura care avea electricitate, cel puțin. Dincolo de marginea orașului nu se mai distingea nimic. Mii de ferme încă nu se bucurau de luxul de a avea curent electric.

Păși pe debarcaderul care trosni sub picioarele ei. Sunetul îi aminti de o armonică stricată, iar Noah ridică privirea, clipi și apoi se întoarse să verifice crabii și să-i aleagă pe cei de mărimea potrivită. Ea se îndreptă spre balansoarul de pe debarcader, îl atinse, plimbându-și mâna pe spătarul lui. Era vechi, uzat și

aspru la pipăit. Și-l imagina pe Noah șezând acolo, pescuind, gândindu-se sau citind. Se întrebă cât timp petrecuse acolo, de unul singur, și la ce se gândise în astfel de momente.

– A fost balansoarul tatei, îi spuse el, fără să se uite, iar ea încuviință din cap.

Văzu liliicii care zburau pe deasupra lor și auzi broaștele care se alăturaseră greierilor în corul nocturn.

Simțind că povestea se apropia de sfârșit, Allie păși de cealaltă parte a debarcaderului. Venise aici dintr-o nevoie neclară și, pentru prima oară în trei săptămâni, sentimentul dispăruse. Într-un fel, vruse ca Noah să știe despre logodnă, să înțeleagă și să accepte situația, era sigură că acesta fusese motivul pentru care venise. Gândindu-se la el, își aminti de un lucru pe care îl împărtășiseră în acea vară când fuseseră împreună. Se plimbă de colo colo cu capul plecat, căutând acel ceva până când îl găsi. Cuvintele „Noah o iubește pe Allie“ erau încadrate de o inimă. Fuseseră scrijelite pe lemnul debarcaderului cu vreo câteva zile înainte de plecarea ei.

O pală de vânt întrerupse atmosfera liniștită și o făcu să tremure și să-și încrucișeze brațele la piept. Rămase privind când spre cuvintele încrustate în lemn, când spre râu, până ce îl auzi pe Noah venind lângă ea. Îi simțea apropierea și căldura.

– E așa de liniște! rosti ea ca prin vis.

– Știu. Vin destul de des pe aici, doar ca să fiu aproape de apă. Îmi dă o senzație de bine.

– Și eu aș avea aceeași senzație în locul tău.

– Hai să mergem! Țânțarii ăștia o să ne mănânce de vii și mi s-a făcut foame.

Cerul se întunecase de tot, iar Noah o porni spre casă, cu Allie lângă el. În

tăcerea care îi înconjura, gândurile i-o luaseră la goană, iar ea se simți puțin amețită mergând pe cărare. Se întreba ce părere avea el despre faptul că ea venise până aici și nu era tocmai sigură că știa nici măcar ea ce părere să aibă. Când ajunseră la casă, puțin mai târziu, Clem le ieși în întâmpinare, punându-și botul umed în locuri nepotrivite. Noah o goni cu un semn din mână și ea se îndepărtă cu coada între picioare.

Apoi, el arătă spre mașină.

– Ai lăsat ceva important acolo?

– Nu, am ajuns puțin mai devreme și mi-am despachetat lucrurile.

Propria voce i se păru dintr-odată schimbată, ca și cum anii trecuți s-ar fi derulat înapoi.

– Foarte bine, spuse el ajungând la veranda din spate și începând să urce treptele.

Puse găleata lângă ușă, apoi intră, conducând-o pe Allie spre bucătăria care era chiar în dreapta, o încăpere mare, mirosind a lemn proaspăt tăiat. Dulapurile fuseseră făcute din lemn de stejar, ca și podeaua, iar ferestrele mari dădeau în-spre răsărit, lăsând să intre razele soarelui de dimineață. Casa fusese restaurată cu mult bun-gust, fără să fie încărcată cum erau de obicei casele renovate.

– Te deranjează dacă arunc o privire?

– Nu, nici vorbă! Am făcut niște cumpărături mai devreme și trebuie să le pun la locul lor.

Se uitară unul la altul pentru o clipă, iar Allie își dădu seama că el nu încetase să o urmărească cu privirea nici când ea se întoarse și ieși din cameră. Simți o strângere de inimă, la fel ca mai devreme.

Făcu turul casei, plimbându-se câteva minute bune prin camere, admirând frumusețea încăperilor prin care trecea. Când termină, nu mai reuși să-și aducă aminte cum arăta vechea construcție dărăpănată. Coborî scările, veni spre bucătărie și-i văzu chipul din profil. Pentru o clipă, i se păru că se află din nou față în față cu tânărul de șaptesprezece ani și rămase nemișcată o fracțiune de secundă, după care își continuă drumul. „Fir-ar să fie, stăpânește-te!“ își spuse ea. „Amintește-ți că acum ești logodită.“

El stătea lângă blatul de bucătărie, fluierând încet, câteva uși de la dulapuri erau larg deschise, iar sacoșele golite zăceau pe podea. Îi zâmbi, apoi mai așează niște cutii într-unul dintre dulapuri. Allie se opri la câțiva pași de el și se sprijini de bufet, cu picioarele încrucișate. Clătină din cap, uimită de cât de multe făcuse.

– E incredibil, Noah! Cât ți-a luat să termini renovarea?

El își ridică privirea din ultima sacoșă pe care o mai avea de golit.

– Aproape un an.

– Și ai făcut toate astea singur?

El râse încetișor.

– Nu. Când eram mai tânăr, îmi închipuiam că o să fac totul de unul singur și așa am și început. Dar erau prea multe de făcut. Mi-ar fi luat ani întregi, așa că până la urmă am angajat câțiva oameni... de fapt, o grămadă de oameni. Dar chiar și cu ajutorul lor am avut mult de lucru și, de cele mai multe ori, ziua de muncă nu se sfârșea înainte de miezul nopții.

– De ce te-ai ostenit atât de mult?

„Din cauza stafiilor“, vru el să-i răspundă, dar se abținu.

– Nu știu. Cred că voiam să termin. Vrei să bei ceva înainte să mă apuc de gătit?

– Ce ai de băut?

– Nu prea multe. Bere, ceai, cafea.

– Ar merge un ceai.

Noah strânse sacoșele de cumpărături și le puse la locul lor, apoi se întoarse cu o cutie de ceai dintr-o cămaruță de lângă bucătărie. Scoase câteva pliculețe, le așează lângă aragaz și apoi umplu un ceainic pe care îl puse pe un ochi, aprinse un chibrit și fâșăitul flăcărilor care se născură în acel moment ajunse până la ea.

– O să fie gata imediat, spuse el. Aragazul ăsta încălzește foarte repede.

– Perfect.

Când ceainicul începu să fluiera, el turnă ceaiul în două cești și îi întinse una ei.

Ea îi zâmbi și luă o înghițitură, după care se îndreptă spre fereastră.

– Sunt sigură că în bucătăria asta e foarte frumos când bate soarele dimineața.

El aprobă din cap.

– Da, este. Exact din motivul ăsta am pus ferestre mai mari pe partea asta a casei. Chiar și în dormitoarele de sus.

– Sunt sigură că musafirilor tăi le place ideea. Desigur, dacă nu-și propun să doarmă mai mult.

– Păi, n-am avut, de fapt, nici un musafir care să rămână peste noapte. De când a murit tata, nu prea știu pe cine aș putea să invit.

Allie își dădu seama, după tonul lui, că încerca să facă pur și simplu conversație. Cu toate astea, nu știa de ce, ideea o făcea să se simtă... singură. El păru să-și dea seama cum se simțea, dar, înainte ca ea să apuce să se gândească mai profund la ce însemna asta, el schimbă repede subiectul.

– Mă duc să pun crabii la marinat câteva minute înainte să-i fierb în abur, spuse el, punându-și ceașca pe blatul de bucătărie.

Scoase din dulap o oală cu un coș pentru fiert în aburi și un capac. Aduse oala la chiuvetă, o umplu cu apă și apoi o puse pe aragaz.

– Pot să te ajut cu ceva?

El îi răspunse peste umăr:

– Sigur! Ce-ar fi să tai tu legumele ca să le sotăm? Sunt destule în frigider și acolo găsești castroane.

Arătă spre dulapul de lângă chiuvetă, iar ea mai luă o înghițitură de ceai, după care puse ceașca pe masă și, apucând castronul, se îndreptă spre frigider unde găsi, într-adevăr, bame, dovlecei, ceapă și morcovi pe ultimul raft. Noah veni și el în fața frigiderului deschis, iar ea se dădu la o parte ca să-i facă loc. Era atât de aproape de el, încât îi simți mirosul – curat, familiar și atât de specific lui –, îi

simți atingerea brațului, când el se aplecă să ia dinăuntru o bere și o sticlă de sos iute.

Noah se întoarse din nou la aragaz, desfăcu sticla de bere și o turnă în apă, apoi adăugă sosul iute și alte câteva condimente. Amestecă în apă de câteva ori, ca să se asigure că se dizolvaseră prafurile, apoi se duse la ușa din spate să aducă crabii.

Înainte să intre, se opri ca s-o privească pe Allie care tăia morcovi. În același timp, se întrebă din nou ce-o făcuse să vină, mai ales acum, că era logodită. Nu prea înțelegea nimic din ce se întâmplase de când se revăzuseră.

Dar de fapt, Allie fusese întotdeauna plină de surprize.

Zâmbi în sinea lui, amintindu-și cum fusese ea mai demult. Înfocată, spontană, pasională, așa cum își imagina el că ar trebui să fie majoritatea artiștilor. Iar ea era o artistă, fără doar și poate. Un talent artistic ca al ei era un dar. Își aminti că văzuse cândva niște tablouri în niște muzee din New York și se gândise că lucrările ei erau la fel de frumoase ca acelea.

În vara aceea, înainte să plece, ea îi dăruise un tablou. Îl pusese pe perete deasupra șemineului din salon. Îi spusese că acel tablou reprezenta visurile ei, iar lui i se păruse că imaginea era foarte senzuală. Când privea acel tablou, lucru care i se întâmpla foarte des în serile târzii, citea dorința țesută printre culori și linii și, dacă se concentra cu atenție, își putea chiar imagina la ce se gândise ea când aplicase fiecare tușă.

Se auzi un câine lătrând în depărtare, iar Noah își dădu seama că rămăsese mult timp în loc, cu ușa deschisă. O închise repede, întorcându-se în bucătărie. În timp ce intra, se întrebă dacă ea observase cât de mult lipsise.

– Cum merge? întrebă el, văzând că ea aproape terminase.

– Bine. Nu mai am mult. Ce mai mâncăm în afară de asta?

– Mai am niște pâine de casă.

– De casă?

– Am primit-o de la o vecină, spuse el, în timp ce puneă găleata în chiuvetă.

Dădu drumul la apă și începu să spele crabii, ținându-i sub jet și apoi lăsându-i să se miște în voie prin chiuvetă, în timp ce îi spăla pe următorii. Allie își luă ceașca și veni mai aproape să se uite la el.

– Nu ți-e teamă că o să te ciupească dacă îi apuci cu mâna?

– Nu. Pentru că îi prind așa, de aici, îi spuse el, arătându-i, iar ea zâmbi.

– Am uitat că asta ai făcut toată viața.

– O fi New Bern un orașel, dar te învață cum să-ți faci bine treaba.

Ea se sprijini de blatul de bucătărie, aproape de el, și-și goli ceașca. Când crabii erau gata, el îi puse în vasul de pe aragaz. În timp ce se spăla pe mâini, se întoarse să stea de vorbă cu ea.

– Vrei să stăm puțin pe verandă? Trebuie să se înmoaie vreo jumătate de oră.

– Sigur.

Atunci el se șterse pe mâini și merseă împreună pe veranda din spate. Noah aprinse lumina când ieșiră și se așeză în balansoarul vechi, lăsându-i-l ei pe cel mai nou. Când observă că avea ceașca goală, intră o clipă în casă și apoi se întoarse cu încă o ceașcă de ceai și cu o bere pentru el. Îi întinse ceașca și ea o luă, sorbind din ea înainte s-o așeze pe masa de lângă balansoare.

– Aici stăteai când am venit eu, nu-i așa?

El nu-i răspunse decât după ce se așeză confortabil în balansoar.

– Da. În fiecare seară stau aici. Mi-am făcut un obicei din asta.

– Înțeleg de ce, spuse ea, privind în jur. Cu ce te ocupi, de fapt?

– Cu mai nimic, în afară de faptul că lucrez la casă. Îmi satisface nevoile

creative.

– Cum de îți permiți... adică...

– Morris Goldman.

– Poftim?

El zâmbi.

– Fostul meu patron, la care am lucrat în nord. Se numea Morris Goldman. Mi-a cedat o parte din afacere chiar atunci când m-am înrolat și a murit înainte să mă întorc eu acasă. Când am revenit în State, avocații lui mi-au dat un cec pentru o sumă destul de mare, care a acoperit costul casei și renovarea.

Ea râse încetișor.

– Întotdeauna mi-ai spus că o să găsești o cale să faci asta.

Tăcură amândoi, aducându-și aminte de vremurile de odinioară. Allie mai luă o înghițitură din ceai.

– Mai știi cum ne-am furișat aici în noaptea în care mi-ai povestit pentru prima oară despre casă? El aprobă din cap și ea continuă: Am ajuns acasă ceva mai târziu în seara aceea și părinții mei erau furioși când am intrat. Mi-l amintesc perfect pe tata care stătea în sufragerie și fuma, iar mama era pe canapea, cu privirea fixă. Mă jur, arătau de parcă tocmai le-ar fi murit o rudă! Atunci au înțeles, pentru prima oară, că sentimentele mele față de tine erau profunde și am discutat cu mama până târziu în noapte. Mi-a zis: „Sunt sigură că tu crezi că nu pricep prin ce treci, dar nu-i adevărat. Doar că uneori viitorul ne este dictat de ceea ce suntem, nu de ceea ce ne dorim“. M-au rănit foarte tare vorbele ei.

– Mi-ai povestit, chiar a doua zi. Și m-a durut sufletul. Îmi plăceau părinții tăi și nici prin cap nu mi-a trecut că ei nu mă plăceau.

– Nu era vorba că nu te plăceau. Pur și simplu nu credeau că mă meriți.

– Tot cam același lucru înseamnă.

Glasul lui era pătruns de tristețe, iar ea își dădu seama că Noah avea dreptate să

se simtă astfel. Privi spre stele în timp ce-și trecu mâna prin păr, îndepărtându-și suvițele care îi acopereau chipul.

– Știu. Întotdeauna am știut. Poate că tocmai de aceea între mine și mama pare să fie mereu un soi de distanță atunci când discutăm.

– Dar acum ce părere ai despre ce s-a întâmplat atunci?

– Exact aceeași părere: că n-a avut dreptate și că nu e corect. Pentru mine, ca femeie, a fost groaznic să aflu așa ceva. Că statutul social este mai important decât sentimentele.

Noah zâmbi blând, dar nu răspunse nimic.

– Din vara aceea, m-am tot gândit la tine, îi spuse ea.

– Serios?

– De ce să nu mă fi gândit? se arătă ea cu adevărat surprinsă.

– Nu mi-ai răspuns niciodată la scrisori.

– Mi-ai scris?

– Zeci de scrisori. Doi ani ți-am scris, dar n-am primit niciodată răspuns.

Ea scutură din cap, apoi își coborî privirea.

– N-am știut..., îi spuse ea încetișor, într-un final, iar el își dădu seama că probabil mama ei, care primea poșta în fiecare zi, îi ascunsese scrisorile.

Asta bănuise și el, iar acum o privea pe Allie cum ajungea la aceeași concluzie.

– N-a făcut bine, Noah, îmi pare tare rău că s-a întâmplat așa. Dar încearcă să înțelegi. După ce am plecat de-aici, probabil că s-a gândit că o să-mi fie mai ușor să uit de toate. N-a înțeles niciodată cât de mult ai însemnat pentru mine și, ca să fiu sinceră, nu-mi dau seama dacă ea l-a iubit vreodată pe tata atât de mult cât te-am iubit eu pe tine. Era felul ei de a încerca să-mi protejeze sentimentele și probabil că s-a gândit că era mai bine să-mi ascundă scrisorile pe care mi le-ai trimis.

– Nu avea dreptul să ia această hotărâre, spuse el încet.

– Așa e.

– Ar fi contat dacă le-ai fi primit?

– Bineînțeles! Mereu m-am întrebat ce s-a ales de tine.

– Nu, întrebarea era dacă ar fi contat în privința relației noastre. Crezi că am fi reușit să rămânem împreună?

Ea făcu o pauză înainte să răspundă:

– Nu știi, Noah! Sincer, nu știi nici eu, și nici tu nu știi. Nu mai suntem aceleași persoane. Ne-am schimbat, am crescut. Amândoi. Se opri. El nu-i răspunse și, în tăcerea care urmă, ea privi înspre râu. Apoi continuă: Dar cred că da, Noah, cred că am fi reușit. Cel puțin așa îmi place să cred.

El încuviință din cap, privi în jos, apoi se întoarse cu fața de la ea.

– Ce fel de om e Lon?

Ea ezită, pentru că nu se așteptase la o asemenea întrebare. Se simți puțin vinovată la auzul numelui lui Lon și, pentru o clipă, nu știu ce să răspundă. Se întinse să-și ia ceașca, mai sorbi puțin ceai și ascultă o ciocănită care bătea darabana, undeva, în depărtare. Răspunse încet:

– Lon e un bărbat frumos, fermecător și cu succes în meserie. Majoritatea prietenelor mele mor de invidie. Li se pare că e perfect, și în multe privințe chiar este. E bun cu mine, mă face să râd și știu că în felul lui mă iubește. Se opri puțin, ca să-și adune gândurile: Dar relația noastră nu va fi niciodată completă.

Se surprinse pe ea însăși cu acest răspuns, deși știa că acesta e adevărul. Și în timp ce-l privea pe Noah, își dădu seama că și el știa răspunsul dinainte.

– De ce?

Ea zâmbi firav și dădu din umeri când îi răspunse:

– Cred că încă mai caut o iubire ca aceea pe care am avut-o noi în vara aceea.

Noah reflectă îndelung la relațiile pe care le avusese de când o văzuse ultima oară.

– Dar tu? întrebă ea. Te-ai gândit vreodată la noi în tot acest timp?

– Mereu. Încă mă mai gândesc.

– Ai pe cineva?

– Nu, răspunse el, clătinând din cap.

Amândoi păreau să se gândească la același lucru, încercând fără succes să-și alunge gândurile din minte. Noah își termină berea, surprins de cât de repede golise sticla.

– Mă duc să pun oala pe foc. Mai vrei ceva de băut?

Ea scutură din cap, iar Noah plecă în bucătărie să pună crabii în coșul de fiert în aburi și pâinea în cuptor. Găsi niște făină și niște amidon prin care să dea legumele și puse ulei în tigaie. Apoi lăsă focul mic, porni un cronometru și mai scoase o bere din frigider înainte să se întoarcă din nou pe verandă. Și în timp ce făcea toate aceste lucruri, se gândea la Allie și la dragostea care părea să lipsească din viețile lor.

Și Allie se gândea. La Noah, la ea, la o grămadă de lucruri. Pentru un moment, își dori să nu fi fost logodită, dar apoi se blestemă în gând. Nu pe Noah îl iubea, ci amintirea a ceea ce fuseseră ei odată. Și pe urmă, era normal să simtă asta. Prima ei iubire adevărată, singurul bărbat căruia i se dăruise – cum să-l fi putut uita?

Totuși, era normal să-i sară inima din piept ori de câte ori se apropia el? Era normal să-i mărturisească lucruri pe care nu le-ar mai fi spus nimănui altcuiva? Era normal să vină aici cu trei săptămâni înainte de nuntă?

„Nu e normal“, își șopti ea în final, privind spre cerul întunecat. „Nimic din toate astea nu e normal.“

Noah se întoarse chiar atunci și ea îi zâmbi, bucuroasă că îi întrerupsese firul gândurilor.

– O să mai dureze câteva minute, spuse el așezându-se.

– Nu e nici o problemă, nu mi-e foame.

Atunci el o privi și ea îi văzu duioșia din ochi.

– Mă bucur că ai venit, Allie, spuse.

– Și eu mă bucur. Dar n-am fost sigură că o să vin.

– De ce ai venit, totuși?

„Am fost obligată“, vru ea să îi spună, dar se abținu.

– Doar ca să te văd pe tine, să văd ce-ai mai făcut, cum te simți.

El se întrebă dacă asta era tot, dar nu mai insistă cu întrebările, ci schimbă subiectul.

– Apropo, am tot vrut să te întreb. Mai pictezi?

Ea clătină din cap.

– Nu. Nu mai pictez.

Rămase înmărmurit.

– De ce? Ești atât de talentată!

– Nu știu...

– Ei, sigur că știi! Trebuie să fi avut vreun motiv dacă ai renunțat.

Avea dreptate. Avusese un motiv.

– E o poveste lungă.

– Am toată noaptea la dispoziție, îi răspunse el.

– Chiar ai crezut că am talent? întrebă ea, încet.

– Hai cu mine, îi spuse el, întinzându-i mâna. Vreau să-ți arat ceva.

Se ridică și-l urmă în casă până în sufragerie. El se opri în fața șemineului și-i arătă tabloul care se afla deasupra lui. Ei i se tăie răsuflarea, de uimire că nu-l văzuse când fusese în cameră mai devreme, dar și mai mult de uimire că tabloul se afla acolo.

– L-ai păstrat?

– Bineînțeles că l-am păstrat! E minunat. La privirea ei neîncrezătoare, el continuă: Mă face să simt că trăiesc când mă uit la el. Câteodată simt nevoia să mă ridic și să-l ating. Elementele sunt atât de reale: formele, umbrele, culorile. Câteodată chiar îl visez. E incredibil, Allie, mă uită Dumnezeu privindu-l!

– Tu chiar vorbești serios..., spuse ea, șocată.

– Mai serios ca niciodată.

Ea nu-i răspunse.

– Vrei să zici că nu ți-a mai spus nimeni asta?

– Profesorul meu, rosti ea, în cele din urmă, dar bănuiesc că nu l-am crezut.

Mai era ceva, și el știa asta. Allie își întoarse privirea, apoi continuă:

– Încă din copilărie desenam și pictam. Când am mai crescut puțin, cred că am început să mă gândesc că sunt talentată. Și chiar îmi plăcea. Îmi amintesc că am lucrat la tabloul ăsta în vara aceea, adăugând în fiecare zi câte ceva, schimbându-l pe măsură ce relația noastră se schimba și ea. N-aș putea să spun de la ce am început sau ce mi-am propus să fac, dar a ajuns să fie ceea ce se vede. Îmi amintesc că, după ce m-am întors acasă în vara aceea, nu mă mai puteam opri din pictat. Cred că așa am crezut eu că o să reușesc să uit de durerea pe care o simțeam. Oricum, am absolvit artele la colegiu, pentru că pur și simplu trebuia să o fac. Mi-am petrecut ore întregi în studio, singură, bucurându-mă de fiecare moment. Iubeam libertatea pe care mi-o dădea procesul de creație, acel sentiment care se trezea în sufletul meu ori de câte ori cream ceva frumos. Chiar înainte de absolvire, profesorul meu, care era și critic de artă la ziar, mi-a spus că sunt foarte talentată. Mi-a spus că ar trebui să-mi încerc norocul ca artistă. Dar nu l-am ascultat.

Se opri, adunându-și gândurile.

– Părinții mei nu credeau că ar fi potrivit pentru cineva de rangul meu să picteze pentru a-și câștiga existența. După un timp, n-am mai pictat. N-am mai pus mâna pe pensulă de ani buni.

Se opri și rămase privind tabloul.

– Crezi că o să mai pictezi vreodată?

– Nici nu știu dacă mai sunt în stare. A trecut prea mult.

– Sunt sigur că ești în stare, Allie, știu eu că poți! Talentul îți izvorăște din interior, din suflet, nu din degete. Ceea ce ai tu nu poate să dispară pur și simplu. Alții visează să aibă un asemenea dar, însă n-o să li se întâmple. Ești o adevărată artistă, Allie!

El rosti cuvintele cu o asemenea sinceritate, încât ea își dădu seama că nu încerca să fie amabil, ci chiar credea în talentul ei și, surprinzător, acest lucru însemna pentru ea mai mult decât crezuse. Dar se mai întâmplă ceva, avu loc o schimbare și mai profundă.

N-avea să știe niciodată ce anume o motivase, dar în acel moment prăpastia pe care Allie și-o săpase în viața ei pentru a delimita durerea de plăcere începu să se închidă. Și atunci bănuî, poate subconștient cumva, că avea loc o transformare mai subtilă decât ar fi vrut să recunoască.

Nu era încă pe deplin conștientă de ceea ce i se întâmpla în acel moment, dar se întoarse cu fața la el. Se întinse și-i atinse mâna ezitând, cu blândețe, uimită că după atâția ani el încă știa exact ce să-i spună. Iar când privirile li se întâlniră, își dădu seama, încă o dată, ce persoană deosebită era el.

Pentru o fracțiune de secundă, care nu dură mai mult decât strălucirea unui licurici într-o noapte de vară, se întrebă dacă nu cumva încă mai era îndrăgostită de el.

Din bucătărie se auzi cronometrul, un mic „ding!“, iar Noah se întoarse, stricând atmosfera, ciudat de impresionat de ceea ce tocmai se întâmplase. Ochii ei îi

mărturisiseră ceva ce el tânjea de mult să audă, și totuși, nu putea să-și alunge acea voce din minte, vocea ei care îi mărturisea că iubea pe altul. Blestemă cronometrul în sinea lui și scoase pâinea din cuptor. Aproape că-și fripse degetele, scăpă pâinea pe blatul de bucătărie și observă că tigaia era încinsă. Puse legumele și le auzi cum începeau să sfârâie. Apoi, mormăind ceva pentru sine, scoase niște unt din frigider, unse feliile de pâine și topi o bucățică pentru crabi.

Allie îl urmă în bucătărie și-și dresе vocea.

– Pot să aranjez eu masa?

Noah îi indică locul cu vârful cuțitului cu care ungea feliile.

– Sigur, farfuriile sunt acolo. Tacâmurile și șervețelele dincolo. Ai grijă să iei multe șervețele: te murdărești rău când mănânci crabi, așa că o să avem nevoie de ele.

Nici nu putea s-o privească în timp ce vorbea, căci se temea să nu descopere că interpretase greșit ceea ce tocmai se întâmplase între ei. Nu voia să fi fost o greșeală.

Și Allie se gândea la ceea ce însemnaseră acele clipe și simțea că i se încălzea sufletul. Îi reveneau în minte vorbele rostite de el, în timp ce căuta cele necesare ca să pună masa: farfurii, tacâmuri și pahare, sare și piper. Noah îi întinse pâinea, în timp ce ea termina de așezat masa, iar degetele li se atinseră în treacăt.

Apoi reveni la tigaia lui și întoarse legumele pe partea cealaltă. Luă capacul de pe oală și văzu că mai trebuia să lase crabii încă un minut, așa că nu-i scoase. Își mai recuperase din stăpânirea de sine, așa că reluă conversația cu un subiect banal.

– Ai mai mâncat vreodată crabi?

– De câteva ori. Dar numai în salate.

El râse.

– Ei, atunci înseamnă că te așteaptă o adevărată aventură. Stai așa!

Dispăru în sus pe scări, apoi se întoarse cu o cămașă bleumarin pe care i-o întinse, cu nasturii deschiși.

– Uite, îmbracă-te cu asta! Nu vreau să-ți pătezi rochia.

Allie o puse pe ea și simți mirosul lui, care încă mai persista pe cămașă: un miros special, natural.

– Nu-ți face griji, spuse el, văzându-i expresia, e curată.

Ea râse.

– Știu. Îmi aduce aminte de prima noastră întâlnire adevărată, asta-i tot. În noaptea aceea mi-ai dat jacheta ta. Îți amintești?

El încuviință din cap.

– Da, îmi amintesc. Fin și Sarah erau și ei cu noi. Fin îmi tot dădea coate pe drumul până la casa părinților tăi, încercând să mă facă să te țin de mână.

– Și totuși, n-ai făcut-o.

– Nu, spuse el, clătinând din cap.

– De ce nu?

– Poate că eram timid, sau mi-era teamă. Nu știu. Nu mi s-a părut că se cuvine, în acel moment.

– Acum că zici, îmi dau seama că erai cam timid, nu-i așa?

– Aș prefera să spui că eram tăcut, dar încrezător, răspunse el făcându-i cu ochiul, iar ea zâmbi.

Legumele și crabii se terminară de gătit cam în același timp.

– Ai grijă, sunt fierbinți, spuse el în timp ce i le întindea.

Se așezară unul în fața celuilalt la măsuta de lemn. Apoi, dându-și seama că îi rămăsese ceașca cu ceai pe bufet, Allie se ridică și o aduse. După ce puse în fiecare farfurie câteva legume și felii de pâine, Noah adăugă și câte un crab, iar

Allie rămase o clipă privindu-l fix.

– Arată ca un gândac.

– Da, dar un gândac delicios, adăugă el. Hai, lasă-mă pe mine să-ți arăt cum să-l mănânci!

Demonstrația se termină repede, fiindcă el făcea ca totul să pară ușor: scoase carnea și o puse pe farfurie.

Allie strivi cleștii prea tare și prima, și a doua oară, așa că trebui să-și folosească degetele ca să îndepărteze bucățile de carapace de pe carne. Se temu că era prea neîndemânatică la început, fiind sigură că el îi observa fiecare greșeală, dar apoi își dădu seama că la mijloc nu era decât nesiguranța ei. Lui nu-i păsa de asemenea lucruri. Niciodată nu-i păsase.

– Și ce s-a mai întâmplat cu Fin? întrebă ea.

El îi răspunse, dar după o secundă de pauză.

– Fin a murit în război. Distrugătorul pe care se afla a fost lovit de o torpilă în '43.

– Îmi pare rău, îi spuse ea. Știu că ți-era bun prieten.

Vocea lui se schimbă, devenind puțin mai gravă.

– Așa e. Zilele astea m-am gândit mult la el. Îmi amintesc mai ales de ultima oară când l-am văzut. M-am întors acasă să-mi iau rămas-bun înainte să mă înrolez și ne-am întâlnit. Lucra la banca din oraș, așa cum lucrase și tatăl lui, și am petrecut mult timp împreună în săptămâna următoare. Mă gândesc uneori că eu l-am convins să se înroleze. Nu cred că ar fi făcut-o de unul singur, dar dacă m-am dus eu, a venit și el.

– Nu-i corect să crezi asta, spuse ea, părându-i rău că adusese subiectul în discuție.

– Ai dreptate. Dar mi-e foarte dor de el.

– Și mie îmi plăcea. Mă făcea să râd.

– Întotdeauna s-a priceput să-i facă pe alții să râdă.

Îl privi, șovăind dacă să deschidă subiectul.

– Știi că era îndrăgostit de mine?

– Știu. Mi-a spus.

– Da? Și ce ți-a mai spus?

Noah ridică din umeri.

– Ce spunea de obicei despre fete: că a trebuit să te alunge cu bățul. Că-l urmăreai peste tot, chestii de-astea.

Ea râse încetișor.

– Și l-ai crezut?

– Bineînțeles, răspunse el. De ce nu l-aș fi crezut?

– Of, voi, bărbații, întotdeauna țineți unul cu altul! spuse ea, apoi se întinse peste masă și îl împunse cu degetul în umăr. Ia spune, ce-ai mai făcut de când nu ne-am văzut?

Începură atunci să vorbească, în încercarea de a recupera timpul pierdut. Noah îi spuse că plecase din New Bern, că lucrase la șantierul naval și apoi la recuperatorul de fier vechi din New Jersey. Îi relată cu drag despre Morris Goldman, atinse în treacăt subiectul războiului, dar evită majoritatea detaliilor, în schimb îi povesti despre tatăl lui și cât de dor îi era de el. Istorisirea lui Allie se opri la anii de colegiu, la pictură și la orele în care lucrase ca voluntară la spital. Îi vorbi despre familia și prietenii ei și despre organizațiile caritabile cu care lucra. Nu pomeni nici unul dintre ei despre relațiile pe care le avuseseră de când nu se văzuseră. Ignorară chiar și subiectul Lon, deși amândoi erau conștienți de el, dar aleseră să nu-l pomenească.

Mai târziu, Allie încercă să-și amintească de ultima oară când ea și Lon purtaseră o astfel de discuție. Recunoștea faptul că el era un bun ascultător și se certau foarte rar, dar nu era genul de bărbat cu care s-ar fi putut vorbi astfel. De fapt, nu era genul care să-și împărtășească gândurile și sentimentele, semănând din acest

punct de vedere cu tatăl ei. Încercase să-i explice că ea simțea nevoia să fie mai apropiată de el, dar strădania ei nu prea dăduse roade.

Aici și acum, stând pe verandă, ea își dădu seama ce-i lipsise.

Cerul se întunecă și mai tare, iar luna se ridică din ce în ce mai sus pe cer, pe măsură ce se înnopta. Fără ca vreunul dintre ei să-și dea seama, cei doi începură să-și recapete intimitatea, legătura familiară pe care o mai împărtășiseră mai demult.

Terminară cina, bucuroși că avuseseră parte de o mâncare gustoasă, vorbind din ce în ce mai puțin. Noah se uită la ceas și observă că se făcuse târziu. Cerul era spuzit de stele, iar greierii ceva mai tăcuți. Îi făcuse plăcere să stea de vorbă cu Allie și își punea problema dacă vorbise prea mult, se întreba ce gândea ea despre viața lui, sperând să conteze întrucâtva această părere.

Noah se ridică și umplu din nou ceainicul. Vasele murdare le duseră împreună la chiuvetă și curățară masa, după care el mai umplu încă două cești cu apă fierbinte și puse câte un pliculeț de ceai în fiecare.

– Ce zici, mai mergem pe verandă? o întreabă el.

Îi dădu ceașca, ea o luă și aprobă din cap, după care o luă înainte. El aduse și o cuvertură pentru ea, în caz că i s-ar fi făcut frig și, în scurt timp, își reluară locurile, ea având cuvertura așternută peste picioare, amândoi legănându-se în balansoare. Noah o privea cu coada ochiului. „Doamne, ce frumoasă e!“ se gândi el, simțind un junghi în inimă.

Pentru că în timpul mesei se întâmplase ceva.

Pur și simplu se îndrăgostise din nou de ea. Își dădu seama de asta acum, când stăteau unul lângă altul. Se îndrăgostise și de Allie cea pe care o avea în fața ochilor, nu numai de amintirea ei.

Dar de fapt, nu încetase niciodată s-o iubească, iar acesta era destinul lui, după cum își dădu seama îndată.

– A fost o seară grozavă, spuse el, cu vocea și mai blândă decât înainte.

– Da, a fost o seară minunată, răspunse ea.

Noah ridică privirea spre stele, sclipirea lor amintindu-i că ea avea să plece curând. Simți cum i se căsca un gol în suflet. Își dorea ca această noapte să nu se termine. Dar cum să-i împărtășească și ei dorința lui? Ce-ar putea să-i spună ca să o determine să rămână?

Nu știa, așa că luă hotărârea să nu-i spună nimic. Dar își dădu seama pe dată că greșise.

Balansoarele se mișcau ușor, ușor. Peste râu apărură din nou liliicii. Fluturii de noapte se lăsau atinși de lumina de pe verandă. Undeva, în noapte, erau oameni care făceau dragoste, era sigur de asta.

– Vorbește cu mine, spuse ea într-un final, cu o voce care lui i se păru senzuală.

Sau mintea îi juca feste?

– Despre ce?

– Vorbește cu mine așa cum vorbeai când stăteam sub stejar.

Iar el începu, recitându-i versuri, toate scrise în cinstea nopții. Poezii de Whitman și Thomas, pentru că îi plăceau imaginile descrise. Tennyson și Browning, pentru că temele lor i se păreau familiare.

Ea își rezemă capul de spătarul balansoarului, cu ochii închiși, iar sufletul i se mai încălzi puțin când el termină. Nu numai poeziile sau vocea lui îi dădeau această senzație. Toată atmosfera contribuise, fiindcă întregul reprezenta mai mult decât suma părților. Nu încercă să desprindă bucățile, nu asta voia, pentru că poezia nu așa trebuia ascultată. Nu fusese scrisă ca să fie analizată, ci ca să inspire fără intervenția rațiunii, să atingă coarda sufletului fără să fie înțeleasă pe de-a întregul.

Grație lui, când era la colegiu, asistase la câteva recitaluri de poezie organizate de secția de literatură engleză. Ședea pe un scaun în public și asculta tot felul de oameni, tot felul de poezii, dar după un timp nu se mai dusesse, descurajată că nimeni nu o inspira sau nu părea atât de inspirat precum ar trebui să fie adevărații iubitori de poezie.

Se mai legănară în balansoare un timp, bând ceai în tăcere, fiecare adâncit în gândurile lui. Era bucură să constate că dorința care o mănase să vină aici dispăruse acum, dar era și îngrijorată din pricina sentimentelor care-i luaseră locul, din pricina frământărilor care începuseră să se cearnă și să i se adune în spirale în fiecare por, asemenea aurului pe care căutătorii îl scot din râuri, strecurat în site. Se străduise să nege aceste sentimente, să se ascundă de ele, dar își dădea seama de fapt că nu voia ca ele să înceteze. Trecuseră mulți ani de când nu se mai simțise astfel.

Lon nu avea cum să stârneasce astfel de sentimente în ea. Nu reușise niciodată și probabil nici nu avea să reușească. Poate că de-asta nici nu se culcase cu el, deși el încercase de multe ori, folosind ba flori, ba posibilele ei sentimente de vină, dar ea îi spusese întotdeauna că voia să aștepte să se căsătorească. De obicei, el nu se supăra când ea îl refuza, dar Allie nu putea să nu se întrebe cum ar fi reacționat Lon dacă ar fi aflat de Noah.

Și, pe urmă, mai era ceva care o făcuse să nu se grăbească, un obstacol legat chiar de Lon. El era foarte prins de activitatea lui, care îi reținea mereu toată atenția. Munca era pe primul plan, iar el n-avea timp de poezii și de seri leneșe petrecute în doi și de legănat în balansoare pe verande. Știa că de aceea avea atât de mult succes și îl respecta pentru asta, într-un fel. Dar simțea că nu era suficient. Voia altceva, ceva diferit, ceva mai mult. Pasiune și iubire sau poate conversații liniștite în camere luminate de lumânări aprinse sau pur și simplu să nu se mai simtă mereu pe locul doi.

Și Noah era frământat de gânduri. Această seară îi va rămâne în memorie ca unul dintre cele mai deosebite momente pe care le trăise vreodată. În timp ce se legăna, trecea în revistă fiecare clipă din acea seară și apoi o lua de la capăt. Tot ceea ce făcuse ea i se părea acum plin de semnificații și de duble înțelesuri.

Stând lângă ea, se întreba dacă și ea visase la aceleași lucruri în anii în care fuseseră departe unul de celălalt. Să se mai țină de mână amândoi și să se sărute la lumina blândă a lunii? Sau, mergând mai departe, să viseze trupurile lor goale, care fuseseră despărțite atât de mult timp...

Privi către cerul plin de stele și își aminti de miile de nopți pustii pe care le petrecuse de când se văzuseră ultima oară. Faptul că ea era acolo îi trezise toate acele sentimente și i se părea imposibil să le lase la o parte, iar în acel moment, își dădu seama deodată că ceea ce-și dorea era să facă dragoste cu ea și ca ea să-l

iubească la rândul ei. De asta avea nevoie.

Dar asta n-avea să se întâmple niciodată. Pentru că ea era logodită.

Tăcerea lui îi spuse lui Allie că se gândea la ea și descoperi că o făcea să se simtă bine. Nu știa la ce se gândește exact și de fapt nici nu o interesa, îi era destul să știe că gândurile lui se îndreptau spre ea.

Își aminti de conversația pe care o purtaseră în timpul mesei și reflectă asupra singurătății. Dintr-un motiv care îi scăpa, nu putea să și-l imagineze citindu-i poezii sau chiar mărturisindu-și visurile altei femei. Nu părea să fie genul. În fine, așa îi plăcea ei să creadă.

Puse ceașca jos, apoi își trecu mâinile prin păr și închise ochii.

– Ești obosită? o întrebă el, întrerupându-și șirul gândurilor.

– Puțin. Peste câteva minute ar trebui să plec.

– Știu, spuse el sec, încuviințând din cap.

Ea nu se ridică imediat, ci luă ceașca cu ceai și o bău până la fund, simțind lichidul cum îi încălzea gâtul. Privi în jur, la noaptea care se lăsase. Luna era sus de acum, vântul adia printre copaci și se făcea din ce în ce mai răcoare.

Apoi se uită la Noah. Cicatricea de pe chipul lui era vizibilă din profil, de pe partea aceea. Se întrebă dacă o căpătase în timpul războiului și apoi dacă fusese cumva rănit. El nu-i spusese nimic despre asta și ea nu îl întrebese, în mare parte pentru că nu voia să și-l imagineze rănit.

– Ar trebui să plec, spuse ea în cele din urmă, întinzându-i cuvertura.

Noah aprobă din cap, apoi se ridică fără să spună un cuvânt. Luă cuvertura și o însoți pe Allie la mașină, cu frunzele căzute foșnindu-le sub picioare. Ea vru să-și scoată cămașa pe care i-o dăduse Noah în timp ce deschidea portiera, dar el o opri.

– Păstrează-o, spuse el. Vreau să rămână la tine.

Nu întrebă de ce, pentru că și ea voia s-o păstreze. O îmbracă din nou și apoi își

încrucișă brațele ca să se încălzească. Nu știa de ce, dar felul în care se găsea acum îi amintea de un alt moment în care stătea pe verandă după petrecerea de la liceu, așteptând să fie sărutată.

– M-am simțit foarte bine în seara asta, spuse el. Mulțumesc că m-ai găsit.

– Și eu m-am simțit bine, răspunse ea.

Apoi el își adună tot curajul ca să îi pună întrebarea.

– Ne vedem și mâine?

Era o întrebare simplă, iar ea știa care ar fi trebuit să fie răspunsul dacă dorea să nu-și complice viața. „Nu cred că ar fi bine.” Asta era tot ce avea de spus și totul s-ar fi terminat. Dar pentru o vreme tăcu.

Se războia cu demonul alegerii, care o necăjea și o provoca. De ce nu putea să-i spună? Nu știa. Dar îl privi în ochi ca să găsească răspunsul de care avea nevoie și îl descoperi pe bărbatul de care se îndrăgostise atunci, demult. Deodată toate îndoielile i se spulberară.

– Mi-ar face plăcere.

Noah rămase surprins. Nu se așteptase la un asemenea răspuns. Vru s-o atingă, s-o ia în brațe, dar n-o făcu.

– Poți să vii aici pe la prânz?

– Sigur! Ce-ai de gând să facem?

– O să vezi, răspunse el. Știu exact locul în care trebuie să mergem.

– Am mai fost vreodată acolo?

– Nu, dar e un loc deosebit.

– Unde e?

– E o surpriză.

– O să-mi placă?

– O să-ți placă la nebunie, îi spuse el.

Ea se întoarse înainte ca el să încerce s-o sărute. Nu era sigură că ar fi încercat, dar știa că i-ar fi fost greu să-l oprească, dacă ar fi făcut-o. Nu se putea concentra pe o astfel de situație acum, cu toate acele gânduri care îi treceau prin minte. Se strecură la volan, respirând ușurată. El închise ușa, iar ea porni motorul. În timp ce mașina demara, ea deschise geamul puțin.

– Ne vedem mâine, spuse, cu ochii strălucindu-i în lumina lunii.

Noah îi făcu semn cu mâna, în timp ce ea dădea cu spatele. Întoarse mașina și apoi merse de-a lungul câmpului, către oraș. El urmări mașina până când luminile farurilor dispărură în depărtare, după pâlcul de stejari, iar hurelul motorului se pierdu. Clem se apropie și el se lăsă pe vine ca să o scarpine, în special pe gât, acolo unde nu mai ajungea după accident. Privi în lungul drumului pentru ultima oară, apoi se întoarseră împreună pe veranda din spatele casei.

Se așeză în balansoar, de data aceasta singur, încercând încă o dată să cuprindă însemnătatea fiecărei secunde din seara care tocmai trecuse. Derulă filmul serii, revăzând și reauzind secvențele. Nici la chitară nu-i venea să mai cante, nici să citească nu avea chef. Nu mai știa să spună cum se simțea de fapt.

– E logodită, șopti el în final și apoi tăcu ore întregi, singurul care mai scotea câte un zgomot fiind balansoarul.

Noaptea era acum liniștită, doar Clem mai venea din când în când, vrând parcă să-l întrebe dacă era totul în regulă.

La un moment dat, după miezul nopții, în acea seară senină de octombrie, Noah se simți copleșit de tot ce se întâmplase și îl cuprinse dorul. Dacă l-ar fi văzut cineva, ar fi zis că e un bărbat în vârstă, care îmbătrânise în numai câteva ore cât pentru o viață și care stătea în balansoar, aplecat în față, acoperindu-și cu mâinile ochii plini de lacrimi.

Pe care nu știa cum să le oprească.

Telefoane

Lon ridică din nou receptorul.

Mai sunase o dată la șapte, pe urmă la opt și jumătate și acum se uită din nou la ceas. Zece fără un sfert.

Oare unde se dusesese?

Știa că era acolo unde îi spusese, fiindcă vorbise mai devreme cu recepționarul. Da, confirmase acesta, se cazase și o văzuse ultima oară pe la șase. Bănuia că ieșise să ia cina. Nu, n-o mai văzuse de-atunci.

Lon scutură din cap și se rezemă de spătarul scaunului. Ca de obicei, rămăsese ultimul la birou, iar în jur era liniște. Nu era nimic neobișnuit pentru el să rămână peste program, atunci când pregătea un proces, chiar dacă lucrurile curgeau în favoarea lui. Era pasionat de drept, iar atunci când stătea până târziu la birou avea posibilitatea să lucreze în liniște, fără să fie întrerupt.

Știa că o să câștige procesul pentru că era foarte priceput la legislație și pentru că îi fermecase pe membrii juriului. Era o tehnică pe care o aplica întotdeauna și nu pierdea decât rareori. În parte, succesul lui se datora faptului că își alegea doar cazurile pe care știa că le poate câștiga, datorită experienței în domeniu. La acest nivel ajunsese cu cabinetul lui de avocatură. Numai un grup restrâns dintre avocații din oraș puteau să se mândrească cu acest statut, iar veniturile lui reflectau acest lucru.

Succesul lui se datora însă, în cea mai mare parte, muncii. Lucra din greu, și fusese întotdeauna atent la detalii, mai ales de când își deschisese cabinetul. Se preocupase de lucruri care păreau mărunte, neînsemnate, și își formase un reflex în timp. Studia cu mare atenție toate documentele, indiferent dacă era o chestiune de drept sau o simplă prezentare, ceea ce îl făcuse ca, la începutul carierei, chiar să câștige câteva procese pe care oricine altcineva le-ar fi pierdut.

Iar acum îl săcâia un mic detaliu.

Nu era ceva legat de proces. Nu, acolo lucrurile mergeau ca unse. Era vorba despre altceva.

Ceva legat de Allie.

Dar, fir-ar să fie, nu putea să pună punctul pe i. Nu i se păruse nimic ciudat când plecase ea de dimineață. Dar la un timp după ce primise telefonul ei, poate după vreo oră, în mintea lui se produsese un declic. Era un mic detaliu.

Detaliu.

Să fie un lucru neînsemnat? Sau ceva important?

„Gândește-te... gândește-te... La naiba, ce-ar putea fi?”

Răsucea în minte informațiile.

Ceva... ceva... ceva ce apăruse în conversație?

Cineva spusese ceva mai demult? Da, asta trebuia să fie, era sigur. Dar despre ce era vorba? Vorbise Allie despre ceva anume la telefon? Atunci începuse senzația de neliniște, așa că începu să deruleze dialogul în minte. Nu, nu fusese nimic neobișnuit.

Dar asta acum era sigur. Ce spusese?

Călătorise fără probleme, se cazase, făcuse niște cumpărături. Îi lăsase numărul de telefon unde putea fi găsită. Cam atât.

Atunci începu să se gândească la ea. O iubea, fără îndoială. Nu numai că era frumoasă și plină de farmec, dar devenise pentru el o sursă de stabilitate, cea mai bună prietenă. După o zi dificilă la birou, ea era prima persoană pe care o suna. Îl asculta, râdea la momentul potrivit și părea să aibă un al șaselea simț care o făcea să-i spună ce avea nevoie el să audă.

Mai mult decât orice, însă, admira felul în care ea spunea întotdeauna ce avea pe suflet. După câteva întâlniri, el îi explicase și ei, la fel ca tuturor femeilor, că nu era pregătit pentru o relație serioasă. Totuși, spre deosebire de celelalte, Allie încuviințase din cap și răspunsese: „E în regulă”. Cu toate astea, îndreptându-se spre ușă, se întorsese spre el și îi spusese: „Dar tu nu ai o problemă nici cu mine,

nici cu meseria sau cu libertatea ta, sau cu orice crezi tu că e de vină. Problema ta este că ești singur. Tatăl tău a reușit să facă numele de Hammond celebru și toată viața ta probabil că ai fost comparat cu el. Niciodată nu te-ai regăsit. Rămâi gol pe dinăuntru dacă trăiești așa, iar tu cauți pe cineva care să reușească să umple golul ăsta în mod miraculos. Dar nimeni nu poate face asta, în afară de tine“.

Se gândise peste noapte la ce îi spusese ea, iar adevărul vorbelor ei i se revelase a doua zi dimineața. O sunase din nou, o rugase să-i mai acorde încă o șansă și, după ce ea refuzase de mai multe ori, într-un târziu acceptase, dar destul de neîncrezătoare.

În cei patru ani de relație, ea devenise tot ceea ce-și dorise el vreodată de la o femeie și știa că ar fi trebuit să petreacă mai mult timp cu ea. Dar activitatea la cabinetul de avocatură nu avea ore fixe. Ea îl înțelesese întotdeauna, dar el tot se învinovăța că nu reușea să-și facă timp. Își promisese că, după nuntă, nu avea să petreacă atât de mult timp la birou. Intenționa să-și pună secretara să aibă grijă să nu-i mai aglomereze programul atât de mult...

Caz...?

I se aprinse un beculeț. Caz... cazare... se cazase?

Privi în tavan. Cazare?

Da, asta era. Închise ochii și se gândi o clipă. Nu. Nimic. Ce să fie atunci?

„Hai, nu e momentul să te dai bătut! Gândește-te, la naiba, gândește-te!“

New Bern.

Deodată îi veni în minte ideea. Da, New Bern. Asta era.

Acesta era micul detaliu sau, cel puțin, o parte din el. Ce altceva?

„New Bern“, medită el din nou. Numele îi suna cunoscut. Știa orașul foarte puțin, în special datorită unor procese pe care le avusese în zonă. Se oprise acolo de câteva ori, în timp ce se îndrepta spre coastă. Nimic deosebit. El și Allie nu fuseseră niciodată acolo împreună.

Dar Allie mai fusese acolo...

Iar gheara din piept se strânse și mai tare, atunci când îi veni în minte altceva.

Altceva... povestea era mai lungă...

Allie, New Bern... și... și... ceva ce se întâmplase la o petrecere. Comentariul cuiva, în trecut. Mama lui Allie spusese ceva, dar el nici nu băgase de seamă. Despre ce era vorba?

Lon se albi la față când își aminti. Își aduse aminte de ceea ce auzise cu atât de mult timp în urmă. Ce spusese mama lui Allie.

Allie fusese îndrăgostită de un băiat din New Bern. „O dragoste copilărească“, așa se exprimase. Și ce dacă, își zisese el atunci și se întorsese să-i zâmbească lui Allie.

Dar ea nu zâmbea. Era mânioasă. Și atunci Lon bănuise că dragostea ei pentru acel tânăr fusese mult mai profundă decât sugerase mama prin comentariul ei. Poate chiar mai profundă decât dragostea ei pentru el.

Acolo era. Interesant!

Lon își împreună palmele a rugăciune și le lipi de buze. Să fie o coincidență? Poate că nu însemna nimic. Poate că lucrurile stăteau exact cum spusese ea. Poate că era doar stresată și făcea cumpărături prin magazinele de antichități. Posibil. Probabil chiar.

Dar dacă, totuși...?

Lon se gândi mai mult la cealaltă posibilitate și, pentru prima oară după mult timp, se simți cuprins de teamă.

„Dacă e cu el?“

Înjură în gând procesul, dorindu-și să se fi terminat odată. Dorindu-și să fi plecat și el cu ea. Întrebându-se dacă ea îi spusese adevărul și sperând că așa fusese.

Luă atunci hotărârea că n-avea s-o piardă. Avea să facă tot ce-i stătea în putere ca s-o păstreze. Ea întruchipa tot ce-și dorise vreodată și era sigur că nu avea să

mai găsească pe cineva care să-i semene.

Cu mâinile tremurânde, formă numărul pentru a patra și ultima oară în acea seară.

Nici de data asta nu-i răspunse nimeni.

Caiace și visuri uitate

În dimineața următoare, Allie se trezi devreme, din cauza ciripitului neconținut al graurilor. Se frecă la ochi, simțind o amorțeală în tot corpul. Nu dormise bine, se trezise după fiecare vis și observase limbile ceasului indicând diferite ore în timpul nopții, de parcă ar fi verificat trecerea timpului.

Dormise îmbrăcată cu cămașa moale pe care i-o dăduse el și îi simți din nou mirosul, în timp ce se gândea la seara petrecută în doi. Se amuzaseră sincer și vorbiseră, după cum își amintea acum, insistând mai ales pe felul în care el vorbise despre pictura ei. Fusesse o discuție atât de neașteptată și, în același timp, de încurajatoare, încât, pe măsură ce îi reveneau în minte vorbele lui, ea își dădu seama cât de rău i-ar fi părut dacă nu ar fi decis să îl viziteze.

Privind pe fereastră, văzu păsările agitate care căutau mâncare în lumina palidă a dimineții. Știa că Noah era o persoană matinală, care avea un mod particular de a saluta zorile. Mai știa că lui îi plăcea să iasă pe râu cu caiacul ori canoa și își amintea în special de o dimineață pe care o petrecuseră în canoa lui, urmărind cum răsărea soarele. Fusesse nevoită să se furișeze pe fereastră ca să poată veni, pentru că părinții nu i-ar fi permis, dar n-o prinseseră. Noah o cuprinsese ușor cu brațul pe după umeri și o trăsese mai aproape de el, în timp ce se iveau zorii.

– Uită-te în partea aceea, îi șoptise el, iar acela fusesse momentul în care ea privise pentru prima dată în viață răsăritul de soare. Cu capul sprijinit pe umărul lui, întrebându-se dacă va mai avea parte de un moment mai frumos decât cel pe care îl trăia.

Se dădu jos din pat ca să facă o baie, iar când simți podeaua rece sub picioarele goale se întrebă dacă el era chiar în acel moment pe râu și privea începutul unei noi zile. Foarte probabil că da.

Și avea dreptate.

Noah se trezi înainte de răsărit și se îmbracă repede, cu aceiași blugi pe care îi purtase și cu o seară înainte, maiou, o cămașă curată din flanel, o jachetă albastră și bocanci. Se spală pe dinți, după care coborî, bău în fugă un pahar cu lapte și apucă doi biscuiți sărați în drum spre ușă. Primi salutul plin de bale al lui Clem, care îl linse de câteva ori, apoi se îndreptă spre debarcaderul unde își ținea legat caiacul. Îi plăcea să lase râul să-și arunce magia asupra lui, să-i relaxeze mușchii, să-i încălzească trupul și să-i limpezească mintea.

Caiacul vechi, uzat și pătat de la apa râului, era agățat de două cârlige ruginite, prinse de debarcader chiar deasupra apei, ca să nu ajungă scoicile la el. Îl ridică din cârlige și îl așeză la picioare, îl inspectă rapid și apoi îl duse pe mal. Din câteva mișcări precise, stăpânite la perfecție prin repetiție, caiacul plutea deja pe apă, în susul râului, cu el pe post de pilot și de motor.

Aerul era răcoros, îl simțea aproape rece pe piele, iar negura zorilor picta cerul cu diferite culori: negrul se înălța deasupra capului său, ca un vârf de munte, urmat de o adevărată paletă de nuanțe din ce în ce mai deschise de albastru care mergeau până aproape de orizont, unde lăsau locul unui cenușiu-deschis. Trase adânc aer în piept de câteva ori, simțind mireasma brazilor și a apei sălcii, și începu să mediteze. Această stare îi lipsise, printre alte lucruri, în vremea când trăise în nord. Din cauză că muncea multe ore pe zi, nu mai avea timp să meargă pe apă. Ieșitul cu cortul, plimbările, vâslitul pe râuri, întâlnirile cu femei, munca... nu le putea face pe toate, ceva trebuia sacrificat. În perioada aceea reușise să-și facă timp pentru excursii pe jos, la țară, în împrejurimile orașului New Jersey, dar nu ieșise nici măcar o dată cu caiacul sau cu canoa în cei paisprezece ani petrecuți acolo, așa că fusese unul dintre primele lucruri pe care le făcuse după ce se întorsese acasă.

Să fii pe luciul apei când se ivesc zorii este un sentiment special, aproape mistic, își spunea el, iar zilele acestea ieșea aproape în fiecare dimineață. Fie că era o zi senină și însorită, fie că era ploaie și frig, nimic nu mai conta când vâslea în ritmul unei muzici pe care numai el o auzea, înaintând pe suprafața apei oțelii. Văzu o familie de țestoase care se odihneau pe un buștean pe jumătate scufundat și urmări un bătlan luându-și zborul și planând la mică înălțime, înainte să dispară în lumina argintie care anunța răsăritul soarelui.

Vâsli spre mijlocul râului unde privi lumina portocalie care poleia suprafața apei. Se opri din efortul susținut, mișcând din vâsle doar atât cât să nu-l ia curentul, până când razele soarelui pătrunseră printre copaci. Întotdeauna îi plăcuse acest

moment de liniște de la ivirea zorilor, acea clipă în care peisajul devenea spectaculos, de parcă lumea s-ar fi născut încă o dată. Reîncepu să vâslească cu putere, eliberând tensiunea din corp și pregătindu-se pentru o nouă zi.

În tot acest timp, în mintea lui se învârteau întrebări, ca niște picături de apă pe o tigaie încinsă. Întrebări despre Lon – ce fel de om era, ce fel de relație avea cu Allie. Și întrebări despre ea, mai cu seamă, și despre motivul pentru care venise.

Când ajunsese acasă, se simțea ca nou. Se uită la ceas și constată cu uimire că trecuseră deja două ore. Timpul îi juca mereu feste când era în natură, dar de câteva luni bune nu se mai mira de situație.

Agăță caiacul la uscat, își întinse oasele câteva clipe și apoi se duse la adăpostul unde ținea de obicei canoea. O duse pe mal, lăsând-o la câțiva pași de apă, și, când se întoarse să meargă spre casă, observă că încă avea picioarele amorțite.

Pâcla de dimineată nu se risipise încă și știa că amorțeala din picioare era un semn că va ploua. Privi către apus și văzu nori groși și negri, prevestitori de furtună, care erau destul de departe, dar nu îi putea ignora. Vântul nu bătea prea tare, dar aducea norii din ce în ce mai aproape. După cum arătau, nu prea și-ar fi dorit să-l prindă în aer liber. La naiba! Cât timp mai avea? Câteva ore, poate chiar mai mult. Sau mai puțin.

Făcu un duș, își schimbă blugii cu o altă pereche, își puse o cămașă roșie, niște cizme negre de cowboy, se pieptănă și coborî în bucătărie. Spălă vasele rămase din seara trecută, făcu ordine prin casă, își făcu o cafea și merse pe verandă. Cerul se întunecase și mai mult, așa că verifică barometrul. Era stabil, dar în curând avea să înceapă să scadă. Felul în care arăta cerul la apus era un semn clar.

Învățase de mult să nu se lase păcălit de vreme și se întrebă dacă era o idee bună să iasă. Ploaia putea s-o înfrunte, dar cu fulgerele era altă treabă. Mai ales dacă era pe râu. Nu era deloc sigur să te afli într-o canoe atunci când aerul umed era încărcat de electricitate.

Termină cafeaua, amânându-și decizia pentru mai târziu. Se duse la lada cu unelte și-și luă toporul. După ce îi verifică lama apăsând cu degetul arătător pe ea, îl ascuți cu o bucată de gresie. „Un topor bont e mai periculos decât unul ascuțit“, îi spunea tatăl lui.

Își petrecu următoarele douăzeci de minute crăpând și așezând bușteni. Lucra cu îndemânare, cu lovituri precise, fără să asude. Puse câțiva bușteni deoparte pentru mai târziu, iar când termină, îi aduse înăuntru și îi așeză lângă șemineu.

Se uită iarăși la tabloul lui Allie și ridică mâna să-l atingă, rememorând sentimentul de neîncredere pe care îl trăise atunci când o revăzuse. Dumnezeuule, de ce oare îl făcea să se simtă astfel, chiar și după atâția ani? Ce fel de putere avea asupra lui?

Se întoarse, în cele din urmă, clătinând din cap, și merse pe verandă. Verifică din nou barometrul, dar acul acestuia nu se mișcase. Apoi se uită la ceas.

Se apropia momentul când trebuia să sosească Allie.

Allie își terminase baia și se îmbrăcase deja. Deschisese mai devreme fereastra, ca să vadă cum era vremea. Afară nu era frig, iar ea se hotărî să îmbrace o rochie de primăvară de culoare crem, cu mânecă lungă și cu guler. Era moale și comodă, poate puțin prea mulată pe corp, dar arăta bine. Alese o pereche de sandale albe care se potriveau perfect cu rochia.

Dimineața trecu repede cu o plimbare prin oraș. Marea Criză se făcuse simțită din plin și pe-aici, dar deja se vedeau semne ale prosperității care începea să se facă simțită. Clădirea cinematografului Masonic, cel mai vechi din țară care încă mai funcționa, arăta cam coșcovită, dar filmele care rulau erau destul de recente. Parcul Fort Totten nu se schimbaseră față de acum paisprezece ani și se gândi că până și copiii care se dădeau în leagăne după ce ieșiseră de la școală trebuiau să arate exact la fel. Zâmbi la amintirea unor copii de demult, dintr-o vreme când lucrurile erau mult mai simple. Sau cel puțin așa păruseră pe atunci.

Nimic nu mai părea simplu acum. Era destul de puțin probabil ca lucrurile să se aranjeze așa cum se întâmplase în trecut și se întrebă ce-ar fi făcut acum dacă n-ar fi văzut niciodată articolul din ziar. Nu-i era prea greu să-și imagineze, pentru că obiceiurile ei erau mai mult sau mai puțin aceleași. Era într-o miercuri, adică ar fi mers la o partidă de bridge la clubul din oraș, apoi avea program la Liga Tinerelor Femei, unde probabil că ar mai fi organizat o strângere de fonduri pentru școala privată sau pentru spital. După asta, ar fi mers în vizită la mama ei și apoi s-ar fi întors acasă, ca să pregătească cina pentru Lon, pentru că el pleca de la birou la șapte. Era singura seară din săptămână în care se întâlneau de

regulă.

Își stăpâni tristețea care o cuprinse la gândul programului pe care îl avea Lon, sperând că într-o zi avea să se schimbe. Îi promisese de multe ori acest lucru, dar după câteva săptămâni revenea la programul obișnuit. „Nu putem să ne vedem diseară, draga mea“, îi explica el de fiecare dată. „Îmi pare rău, chiar nu pot. O să mă revanșez cu altă ocazie.“

Nu-i plăcea să se certe cu el din cauza asta, cu atât mai mult cu cât știa că spune adevărul. Activitatea pe care o presupunea un proces era istovitoare și înainte, și în timpul desfășurării lui, dar nu se putea abține să nu se întrebe de ce se străduise atâta vreme să-i facă curte dacă nu mai voia să-și petreacă timpul cu ea.

Trecu pe lângă o galerie de artă, aproape fără s-o observe, căci era preocupată de problemele ei, dar se răsuci pe călcâie și se întoarse. Se opri pentru o clipă în fața ușii, mirată de cât de mult timp trecuse de când nu mai vizitase o galerie. Cel puțin trei ani, poate mai mulți. Oare de ce evitase acest lucru?

Intră (galeria se deschisese la aceeași oră cu toate celelalte magazine de pe strada principală) și privi tablourile. Mulți dintre artiști erau localnici, iar în operele lor se simțea o influență puternică a mării. Foarte multe peisaje care prezentau oceanul, plaje, pelicani, corăbii vechi, remorchere, cheiuri și pescăruși. Dar protagonistele erau valurile, de toate formele, mărimile și culorile posibile, și care, după un timp, semănau toate între ele. „Artiștii ăștia ori sunt lipsiți de inspirație, ori sunt leneși“, se gândi ea.

Găsi totuși, pe un perete, câteva tablouri care erau pe gustul ei. Toate îi aparțineau unui pictor de care nu auzise niciodată, Elayn, care părea să se fi inspirat din arhitectura insulelor grecești. În tabloul care îi plăcea cel mai mult, observă că pictorul aglomerase intenționat peisajul cu siluete mai mici decât ar fi fost corect proporțional, cu dungi late și pete mari de culoare, ca și cum imaginea n-ar fi fost bine definită. Culorile erau însă vii și creau un soi de vârtej care atrăgea atenția, aproape indicând ochiului unde să se uite. Era totodată dinamic și dramatic. Cu cât privea mai mult tabloul, cu atât îi plăcea mai mult și se hotărâse deja să-l cumpere, înainte să conștientizeze că-i plăcea pentru că îi amintea de lucrările ei. Examină pictura mai îndeaproape și se gândi că poate Noah avea dreptate. Poate ar trebui să înceapă să picteze din nou.

La ora nouă și jumătate, Allie plecă din galerie și se duse la Hoffman-Lane, un

magazin cu de toate din centru. Îi trebuiră câteva minute ca să găsească ceea ce căuta, dar până la urmă reuși, în raionul cu rechizite școlare. Hârtie, cretă colorată și creioane, nu de foarte bună calitate, dar suficiente pentru ce voia ea. Nu era același lucru cu pictura, dar era un început și abia aștepta să se apuce când ajunse în camera de hotel. Se așeză la masă și se apucă să lucreze: nimic deosebit, încerca doar să-și întindă în mână, lăsând formele și culorile să curgă din amintirea tinereții ei. După câteva minute de desen abstract, făcu o schiță a străzii așa cum se vedea din camera ei, mirată de cât de ușor părea să curgă totul. De parcă n-ar fi încetat niciodată să deseneze.

După ce termină, studie schița, mulțumită de rezultat. Se întrebă ce să mai deseneze și, într-un final, se hotărî. Nu avea modelul în fața ochilor, dar îl vizualiză în minte înainte să înceapă. Și deși era mai dificil decât în cazul schiței străzii, mișcărilor îi veniră de la sine și desenul începu să capete o formă.

Timpul trecu repede. Lucra constant, dar din când în când se uita la ceas ca să nu întârzie. Termină puțin înainte de prânz.

Se scurseră aproape două ore, dar rezultatul o surprinse, fiindcă desenul arăta de parcă îi luase mult mai mult timp să-l facă. Îl strânse sul, îl puse în geantă și își adună restul lucrurilor. În drum spre ușă, se privi în oglindă, mirându-se și ea de cât de relaxată se simțea.

Coborî din nou scările și se îndreptă spre ușă. Când să iasă, auzi o voce în urma ei:

– Domnișoară?

Se întoarse, știind că pe ea o strigase recepționarul. Era bărbatul de cu o zi în urmă, care o privea cu o expresie curioasă.

– Da?

– V-a tot căutat cineva la telefon aseară.

Ea rămase perplexă.

– Serios?

– Da. Toate telefoanele au fost date de către un anume domn Hammond.

„O, Doamne!“

– M-a căutat Lon?

– Da, domnișoară, de patru ori. Când a sunat a doua oară am și vorbit ceva mai mult cu el. Era cam îngrijorat. Spunea că este logodnicul dumneavoastră.

Allie schiță un zâmbet, încercând să nu lase gândurile să i se citească pe față. De patru ori? Ce-ar fi putut însemna asta? Oare se întâmplase ceva acasă?

– Și ce a spus? Era ceva urgent?

Recepționarul scutură repede din cap.

– N-a spus nimic de felul ăsta, domnișoară, de fapt, nu mi-a dat nici un amănunt. Părea doar îngrijorat în privința dumneavoastră.

„Bine, e în regulă“, se gândi ea. Apoi, simți un junghi brusc în inimă. Atunci de ce atâta nerăbdare? De ce dăduse atâtea telefoane? Spusese ea ceva ieri? De ce să fie atât de insistent? Nu-i stătea deloc în fire.

Se poate să fi aflat? Nu, era imposibil. Doar dacă nu o văzuse cineva cu o zi în urmă și l-ar fi sunat. Dar ar fi trebuit ca persoana respectivă s-o urmărească până la casa lui Noah. Nimeni n-ar fi făcut așa ceva.

Trebuia să-l sune imediat, nu putea să amâne sub nici o formă. Ciudat însă, nu avea deloc chef să-l sune. Era timpul rezervat ei și voia să și-l petreacă făcând ce voia. Nu avusese în plan să-l sune decât mai târziu și, din nu știu ce motiv, simțea că o discuție acum cu el i-ar fi stricat toată ziua. Și pe urmă, cum ar fi putut explica de ce nu fusese la hotel la o oră atât de înaintată? Că luase o cină târzie și că pe urmă se plimbase? Poate. Sau că fusese la un film? Sau...

– Domnișoară?

„E aproape ora prânzului. Unde să fie? Probabil că la birou... Nu. E la tribunal“, își dădu ea seama, ușurată dintr-odată. N-avea cum să vorbească cu el, chiar dacă ar fi vrut. Era uimită de ceea ce simțea, știind că nu era corect, dar situația n-o deranja deloc. Se uită la ceas, intrându-și în rol.

– Vai, e aproape ora douăsprezece?

Uitându-se și el la ceas, recepționarul aprobă din cap.

– Da, e fără un sfert, de fapt.

– Ce păcat! Începu ea, acum e la tribunal și nu pot să-i dau telefon. Dar dacă mai sună, puteți dumneavoastră să-i spuneți că sunt plecată la cumpărături și că o să-ncerc să-l sun eu diseară?

– Desigur.

Dar întrebarea din ochii omului era evidentă: „Pe unde ai umblat aseară, cucoană?” Recepționarul știa exact la ce oră ajunsese, o oră prea târzie, cu siguranță, pentru ca o femeie nemăritată să se perinde printr-un orașel ca ăsta.

– Vă mulțumesc, domnule, îi spuse ea zâmbind, v-aș rămâne recunoscătoare.

După două minute era în mașină și se îndrepta către casa lui Noah, nerăbdătoare să vadă ce îi mai rezerva ziua aceasta și prea puțin preocupată de acele telefoane. Cu o zi în urmă s-ar fi îngrijorat, așa că acum se întrebă ce ar fi putut să însemne această liniște?

În timp ce ea traversa podul de lemn, la vreo patru minute după ce părăsise hotelul, Lon dădu telefon de la tribunal.

Ape curgătoare

Noah stătea în balansoar și bea ceai îndulcit cu gheață, ascultând atent să audă mașina ei venind și, în cele din urmă, o auzi trăgând pe alee. Ocoli casa și ajunse în față, unde văzu mașina oprindu-se și parcând din nou lângă stejar. Clem lătră în semn de salut lângă ușa mașinii, dând prietenos din coadă, iar el o văzu pe Allie făcându-i cu mâna dinăuntru.

Coborî apoi, o mângâie pe Clem pe cap, spunându-i câteva drăgălășenii, și se întoarse să-i zâmbescă lui Noah, care se îndrepta spre ea. Părea mai relaxată și mai încrezătoare decât în ziua trecută, iar el rămase din nou puțin șocat, dar senzația era diferită. Avea sentimente noi, nu doar amintiri. Ba chiar din contră, se simțea atras de ea cu o profunzime și o intensitate mai mare decât cu o seară în urmă, ceea ce îl făcea să se emoționeze puțin în fața ei.

Allie îi ieși în cale, cu o poșetuță în mână. Rămase surprins să vadă că ea îl sărută ușor pe obraz, apoi își lăsă mâna să-i atingă ușor talia când se retrase.

– Bună, zise ea cu ochi strălucitori, unde e surpriza mea?

„Slavă Domnului!“ își zise el și se relaxă puțin.

– Asta e în loc de „Bună ziua“, sau de „Ai dormit bine?“

Ea zâmbi. Nu de alta, dar răbdarea nu fusese niciodată punctul ei forte.

– Of, bine. Bună ziua. Ai dormit bine? Unde e surpriza mea?

El chicoti amuzat, apoi se opri.

– Allie, am o veste proastă.

– Ce anume?

– Voiam să te duc undeva, dar uită-te și tu ce nori se adună, nu cred că ar trebui să mergem.

– De ce?

– Din cauza furtunii. Am sta afară, în aer liber, o să ne facă ciuciulete. În plus, s-ar putea să și fulgere.

– Deocamdată nu plouă. E departe?

– Pe râu în sus, cam la vreun kilometru jumate de aici.

– Și eu n-am fost niciodată acolo?

– Nu pe o asemenea vreme.

Îi luă un moment să se gândească, privind în jur. Când vorbi, vocea îi suna hotărâtă.

– Atunci mergem! Nu-mi pasă dacă plouă.

– Ești sigură?

– Foarte sigură.

El mai privi o dată către cerul înnorat, observând că se înnegrea din ce în ce.

– Atunci ar fi mai bine să plecăm chiar acum, spuse el. Îmi dai geanta să o duc în casă?

Ea aprobă din cap și i-o întinse, iar el o luă la fugă către casă, intră și o lăsă pe un scaun în sufragerie. Puse mâna pe niște pâine pe care o aruncă într-o sacoșă și ieși cu ea din casă.

Se îndreptară spre canoe, cu Allie mergând chiar mai aproape de el decât cu o zi în urmă.

– Care-i treaba cu locul ăsta?

– O să vezi tu.

– Nu-mi dai nici măcar un indiciu?

– Păi, îți aduci aminte când am ieșit amândoi cu canoa ca să vedem răsăritul de

soare?

– Chiar în dimineața asta m-am gândit la ziua aceea. Îmi venea să plâng, de-asta îmi amintesc.

– Ce ai văzut atunci o să ți se pară joacă de copii pe lângă ce-o să vezi azi.

– Cred că ar trebui să mă simt cumva deosebit.

– Ești o persoană deosebită, îi răspunse el după ce făcu vreo câțiva pași, iar felul în care rosti cuvintele o determină să se întrebe dacă nu ar mai fi vrut să adauge și altceva.

El însă tăcu, iar Allie zâmbi mai întâi, apoi își întoarse privirea în altă parte. Simți că vântul îi bătea acum ceva mai tare în față.

Ajunseră curând la debarcader. Noah înghesui geanta în canoe, pe urmă verifică rapid să nu fi uitat ceva și lansă canoea la apă.

– Pot să te ajut?

– N-ai cu ce, urcă-te doar!

După ce ea se urcă, el împinse ambarcațiunea de pe mal în apă, aproape de debarcader, de unde după aceea păși cu grație în canoe, poziționându-și cu atenție picioarele ca nu cumva s-o dezechilibreze. Allie era impresionată de îndemânarea lui, știind că tot ceea ce făcuse el atât de repede și cu atâta ușurință era, de fapt, mult mai greu decât părea.

Stătea în partea din față a canoei, privind spre el. Când Noah începu să vâslească, îi atrase atenția că avea să rateze frumusețe de peisaj dacă rămânea în poziția aceea, dar ea scutură din cap și îi spuse că era perfect.

Și chiar așa și era.

Ar fi putut vedea foarte simplu tot ce voia doar întorcându-și capul, dar ceea ce își dorise cel mai mult venind înapoi era să-l privească pe Noah. Nu pentru peisajul de pe râu venise, ci pentru el. Avea cămașa descheiată la câțiva nasturi de la gât și îi vedea mușchii pieptului încordându-se la fiecare mișcare. Mânele suflecate lăsau la vedere mușchii brațelor, reliefați ușor de la efortul de a vâsli în

fiecare dimineață.

„E o artă“, se gândi ea. „Are în el ceva de artist când este pe apă. Îi vine natural, ca și cum vâslitul ar fi parte din ființa lui, ca și cum i s-ar fi transmis genetic de la cine știe ce strămoș.“ Când îl privea, își închipuia cum ar fi arătat primii exploratori care descoperiseră această regiune.

Nu cunoștea pe nimeni care să-i semene. Avea o fire complicată, aproape paradoxală în multe privințe, și totuși, atât de simplu de descifrat, o combinație ciudat de erotică. La suprafață, părea doar un băiat de la țară, proaspăt întors de la război, acesta fiind probabil chiar modul în care el se vedea pe sine. Dar era mult mai complex de atât. Poate datorită poeziei se dezvoltase altfel sau poate grație valorilor pe care le învățase de la tatăl lui, alături de care crescuse. În orice caz, părea să se bucure de viață mai mult decât alții, iar asta o atrăsese la el în primul rând.

– La ce te gândești?

Tresări când vocea lui Noah o trezi din reverie. Își dădu seama că nu scosese o vorbă de când plecaseră și-i mulțumi în gând pentru că nu-i deranjase tăcerea. Întotdeauna fusese atent față de ea.

– La lucruri frumoase, răspunse ea încetișor.

Privindu-l, înțelese din ochii lui că știa că se gândea la el, iar ei îi plăcea faptul că știa. Spera ca și el să se fi gândit la ea.

Înțelese atunci că în sufletul ei se stârnea un anume sentiment, așa cum se întâmplase și cu mulți ani în urmă. Apărea atunci când se uita la el, când îi vedea trupul mișcându-se. Rămaseră să se privească ochi în ochi momente bune, iar ea simți fierbințeala care i se urca pe gât și pe sâni și roși, întorcând capul înainte ca el să-și dea seama.

– Cât mai avem? întrebă ea.

– Aproape un kilometru, nu mai mult!

Tăcură un timp, apoi ea spuse:

– E frumos aici. E atât de curat și de liniștit! Ca și cum ne-am fi întors în timp.

– Cred că așa și este, într-un fel. Râul curge din pădure. Între locul de unde izvorăște și cel în care ne aflăm noi nu e nici măcar o fermă pe mal. Așa că apa e curată ca lacrima, cum a fost, probabil, dintotdeauna.

Allie se aplecă spre el.

– Spune-mi, Noah, care e amintirea cea mai vie din vara pe care am petrecut-o împreună?

– Totul.

– Dar una anume?

– Nu există, spuse el.

– Adică n-ai nici o amintire?

El răspunse, după o clipă, încet, serios.

– Nu în sensul la care te gândești, nu. N-am glumit când am spus că-mi amintesc tot. Fiecare moment petrecut împreună mi-l aduc aminte și în fiecare dintre ele s-a întâmplat ceva minunat. N-aș putea să aleg doar unul care să fi însemnat mai mult decât celelalte. Întreaga vară a fost perfectă, o vară pe care orice om și-ar dori s-o trăiască. Și atunci, cum aș putea să aleg doar un moment? Poetii descriu adesea dragostea ca pe o emoție pe care n-o putem controla, care ne întunecă rațiunea și simțul ridicolului. Așa m-am simțit și eu. Nu mi-am pus în cap să mă îndrăgostesc de tine și mă îndoiesc că tu ți-ai propus. Dar în clipa în care ne-am întâlnit, a fost clar că nu puteam să controlăm ce ni se întâmpla. Ne-am îndrăgostit, în ciuda diferențelor dintre noi, iar acea clipă a dat naștere unui sentiment de o rară frumusețe. Din punctul meu de vedere, o asemenea iubire nu apare decât o singură dată în viață și, de aceea, fiecare clipă pe care am petrecut-o împreună mi-a rămas întipărită în minte. N-o să uit niciodată nici măcar una dintre ele.

Allie îl privi fix. Nimeni nu-i mai vorbise așa. Niciodată. Habar nu avea ce ar fi putut să-i răspundă, așa că nu zise nimic, dar se îmbujoră la față.

– Îmi pare rău dacă te-am făcut să te simți stânjenită, Allie. Nu asta am vrut. Dar vara aceea mi-a rămas în suflet și acolo va rămâne pentru totdeauna. Știu că relația dintre noi nu mai poate fi la fel, dar asta nu schimbă cu nimic intensitatea

cu care te-am iubit atunci.

Vorbele ei se auziră încetișor, însuflețite de o căldură care venea din interior:

– Nu m-ai făcut să mă simt stânjenită, Noah... Dar nu mi-a mai spus nimeni vorbe atât de frumoase. Trebuie să fii poet ca să te poți exprima așa cum o faci tu și, după cum ți-am mai zis, ești singurul poet pe care îl cunosc.

Liniștea și pacea din jur îi învăluiră pe amândoi. Apoi se auzi un vultur pescar țipând în depărtare, un chefal sări din apă, în apropierea malului. Vâsla se mișca ritmic, producând cercuri care făceau canoea să se lege ușor. Nu mai bătea nici vântul, iar norii deveneau din ce în ce mai negri, în timp ce ambarcațiunea se îndrepta spre necunoscut.

Allie urmărea cu atenție tot, fiecare sunet, fiecare gând. I se treziseră simțurile la viață, se simțea în vervă și mintea îi zbură la întâmplările din ultimele săptămâni. La teama pe care o simțise când se hotărâse să vină aici. La șocul pe care îl avusese când citise articolul, la nopțile nedormite, la cât de iute îi sărea muștarul în cursul zilei. Chiar și cu o zi în urmă i se făcuse frică și vrusese să plece. Acea tensiune fusese depășită însă, fusese înlocuită cu totul de un sentiment complet diferit, iar ea se bucura de schimbare, plutind în liniște în vechea canoe roșie.

În mod straniu, era mulțumită că venise, bucuroasă că Noah devenise, la maturitate, bărbatul pe care sperase ea să-l găsească, bucuroasă că avea să trăiască mereu cu acest gând în minte. Văzuse, în ultimii ani, mult prea mulți bărbați distruși de război sau de vremea care trecuse peste ei, sau de avere chiar. Aveai nevoie de multă forță interioară ca să-ți stăpânești pasiunile, iar Noah reușise.

Lumea era a muncitorilor, nu a poezilor, iar oamenilor le venea greu să-l înțeleagă pe Noah. America era în plin avânt economic, după cum relatau toate ziarele, iar oamenii se grăbeau să-și trăiască viitorul și să scape de ororile războiului. Le înțelegea motivele, dar, asemenea lui Lon, cu toții se grăbeau de fapt să muncească mai multe ore pe zi și să obțină mai mult profit, uitând de lucrurile care făceau lumea mai frumoasă.

Oare cunoștea ea pe cineva în Raleigh care să-și ia concediu și să repare o casă? Sau care să-i citească pe Whitman sau Eliot și să creeze în minte imagini, care să se gândească la spirit? Pe cineva care să pândească răsăritul de la prova unei canoe? E drept că nu astfel de acțiuni făceau societatea să meargă, dar nu i se

părea că trebuiau considerate lipsite de importanță. Ele făceau ca viața să merite savurată.

Se raporta la fel și la artă, își dăduse seama venind aici. Sau își amintise, mai degrabă. În alte vremuri, știuse toate astea și blestemă în gând faptul că uitase un lucru atât de important, să creeze frumusețe. Era făcută să fie pictoriță, știa sigur acum. Felul în care se simțise în această dimineață îi confirmase bănuiala și își dădu seama că, orice s-ar fi întâmplat, avea să mai încerce o dată. Mai avea o șansă cinstită, indiferent de părerile celorlalți.

Dar Lon avea s-o încurajeze, oare? Își aminti că-i arătase unul dintre tablourile ei la vreo câteva luni după ce începuseră relația. Era un tablou abstract, menit să te pună pe gânduri. Într-un fel, semăna cu lucrarea de deasupra șemineului lui Noah, cea pe care Noah o înțelesese atât de bine, deși pusese mai puțin suflet în el. Lon se uitase cu atenție la tablou, studiindu-l îndeaproape, după care o întrebase ce ar trebui să reprezinte. Nici nu se deranjase să-i răspundă.

Clătină din cap, știind că nu-l judeca deloc cinstit. Îl iubea pe Lon și-l iubise întotdeauna, dar din alte motive. Lon nu era ca Noah, dar era un om bun, genul de bărbat cu care știuse că se va mărita. Cu el n-ar fi avut nici o surpriză, iar gândul că viitorul îi era unul sigur o făcea să se simtă bine. Avea să fie un soț bun, iar ea o soție la fel de bună. Avea să-și construiască un cămin lângă prieteni și lângă familie, să aibă copii și să ocupe un loc respectabil în societate. Aceasta era viața pe care se așteptase întotdeauna să o aibă, viața pe care și-o dorea. N-ar fi putut descrie relația lor drept una pasională, dar își impusese să creadă, cu mult timp în urmă, că pasiunea nu era o condiție care trebuia neapărat îndeplinită pentru ca relația să fie reușită, chiar dacă era vorba despre persoana cu care intenționa să se mărite. Pasiunea se stinge în timp și îi iau locul prietenia și înțelegerea. Ea și Lon se bucurau de aceste lucruri și nu se gândise că ar mai avea nevoie și de altceva.

Dar acum, când îl privea pe Noah vâslind, începu să-și pună întrebări despre această ipoteză. În tot ceea ce făcea, prin tot ceea ce era avea o nuanță de sexualitate, iar ea se surprinse gândindu-se la el într-un fel nepotrivit pentru o femeie logodită. Încercă să nu-l fixeze prea des cu privirea, dar îi era greu să-și ia ochii de la el, din cauza felului în care se mișca atunci când dădea la vâsle.

– Am ajuns, îi spuse Noah, în timp ce conducea canoa la un pâlă de copaci de pe mal.

Allie privi în jur, dar nu văzu nimic.

– Unde?

– Aici, spuse el din nou, ducând canoea înspre un copac bătrân care se prăbușise și acoperea o poiană aproape ascunsă privirii.

Înconjurată copacul și se văzură nevoiți să-și plece capetele ca să nu se lovească.

– Închide ochii! șopti el.

Allie îl ascultă și își acoperi fața cu palmele. Auzi pleoscăitul valurilor pe care le făcea canoea în mișcare, simți că mergeau înainte, apropiindu-se de mal.

– Așa, spuse el când se opri din vâslit. Acum poți să deschizi ochii.

Lebede și furtuni

Erau în mijlocul unui mic lac, alimentat de apele râului Brices. Nu era mare, avea probabil o diagonală de aproape o sută de metri și pe Allie o uimi faptul că fusese ascuns privirilor până în urmă cu doar câteva momente.

Era un spectacol absolut. Îi înconjurau mii de lebede de tundră și de găște canadiene, care pluteau atât de înghesuite că pe alocuri nici nu se mai vedea luciul apei. De la depărtare, cârdurile de lebede semănau cu niște aisberguri.

– Vai, Noah, șopti ea în cele din urmă, e minunat!

Nu scoase nici unul o vorbă mult timp, ci doar urmăriră păsările. Noah îi arătă niște boboci de-abia ieșiți din găoace, care se străduiau din greu să țină pasul cu un stol de găște ce înotau pe lângă mal.

Gâgâitul și țipetele umpleau văzduhul, în timp ce Noah înainta cu canoea pe apă. Păsările nu păreau să îi observe, iar singurele deranjate erau acelea nevoite să se dea la o parte din calea canoei. Allie se întinse să mângâie vreo câteva păsări care pluteau în apropiere și le simți penele moi ridicându-se la atingerea ei.

Noah luă sacoșa pe care o adusese și i-o dădu lui Allie, care aruncă pâinea, având grijă să dea mai multă bobocilor, râzând și chicotind atunci când îi văzu învârtindu-se în cerc în căutarea mâncării.

Rămaseră acolo până când se auzi bubuitul unui tunet în depărtare. Zgomotul era înfundat, dar puternic, și își dădură seama amândoi că era timpul să plece.

Noah se întoarse pe albia râului, vâslind mai susținut acum. Ea era încă uimită de ceea ce văzuse.

– Noah, de ce sunt păsările aici?

– Nu știu. Lebedele de tundră migrează de obicei pe lacul Mattamuskeet în fiecare iarnă, poate că de data asta au venit aici. Dar nu știu de ce. Din cauza

viscolului timpuriu din nord? S-or fi rătăcit? În orice caz, își găsesc ele drumul înapoi.

– Nu rămân aici?

– Nu cred. Păsările sunt ghidate de instinct și nu e locul lor aici. Unele găște s-ar putea să rămână peste iarnă, dar lebedele se întorc sigur la Mattamuskeet.

Noah vâslea cu putere, în timp ce norii negri se rostogoleau amenințător deasupra lor. Începu să plouă, câțiva stropi la început, care se îndesiră. Un fulger... liniște... apoi, un tunet. Ceva mai puternic de data aceasta. Cam la vreo zece kilometri de ei. Ploaia cădea tot mai deasă, iar Noah vâslea tot mai puternic, cu mușchii încordându-i-se la fiecare mișcare.

Picături mai mari acum. Care cădeau...

Cădeau în bătaia vântului...

Cădeau dese și loveau... Noah vâslea... luându-se la întrecere cu cerul... dar nereușind să scape fără să fie udat... blestemând în sinea lui... pierzând lupta cu natura.

Ploua cu găleata de-acum, iar Allie privea rafalele oblice, care încercau să sfideze gravitația, purtate de vântul dinspre vest ce şuiera printre crengile copacilor. Cerul se întunecă și mai tare și începură să cadă picături mari și grele, ca în timpul unui uragan.

Lui Allie îi plăcea ploaia, așa că își lăsă o clipă capul pe spate, ca să simtă picăturile bătându-i în față. În câteva minute, rochia avea să i se îmbibe de apă, dar nici că-i păsa. Își puse întrebarea dacă Noah avea să-i observe rochia udă, dar se gândi că o făcuse deja, probabil.

Își trecu mâinile prin părul ud, care i se păru minunat la atingere. Se simțea minunat, totul era minunat! Auzi respirația găfâită a lui Noah, pe care zgomotul ploii nu reușea s-o acopere, iar sunetul o excită așa cum nu i se mai întâmplase de ani buni.

Deasupra lor se scutură un nor, iar ploaia se înteți, devenind mai puternică decât își amintea Allie să fi văzut vreodată. Privi în sus și râse, renunțând la orice posibilitate de a nu se uda, iar Noah se simți ușurat. Nu știuse cum avea să ia ea

această întâmplare, fiindcă, deși se hotărâse să vină, se îndoia de faptul că s-ar fi așteptat să fie prinsă de o asemenea furtună.

După câteva minute ajunseră la debarcader, iar Noah apropie canoea destul ca Allie să poată păși pe structura din lemn. O ajută să se salte pe mal, apoi sări și el și trase canoea destul de aproape ca să nu fie luată de curentul apei și chiar o legă de debarcader, pentru siguranță, căci oricum nu mai contau câteva minute în plus când era deja ud learcă.

În timp ce lega canoea, o privi pe Allie și i se tăie răsuflarea. Era incredibil de frumoasă așa cum stătea acolo, așteptându-l, privindu-l, fără să pară nici un moment deranjată de ploaie. Nu încercase să se ferească sau să se adăpostască, iar el îi observă forma sânilor care se reliefa prin țesătura rochiei lipite de corp. Deși ploaia nu era rece, el îi văzu sfârcurile ieșite în evidență, tari ca niște pietricele. Simți o căldură în vintre și se întoarse brusc, jenat și bombănind pentru sine, bucuros că zgomotul ploii îi acoperea mormăitul. Când termină de legat canoea și se ridică, Allie îl prinse de mână, luându-l prin surprindere. Merseră în pas domol spre casă, în ciuda ploii, iar Noah își imagină cum ar fi să petreacă noaptea împreună.

Și Allie își puna întrebări în legătură cu el. Simțindu-i căldura mâinilor, se întrebă ce senzație i-ar da atingerea lor pe tot corpul, cum ar fi să-i mângâie încet pielea. Numai la gândul ăsta inspiră adânc, își simți sfârcurile întărindu-se, iar între picioare se ivi o fierbințeală neobișnuită.

Înțelese în acel moment că da, într-adevăr, ceva se schimbase de când venise aici. Nu putea să indice momentul exact – poate să fi fost după cina de cu o seară în urmă sau în după-amiaza asta în canoe, sau când priviseră lebedele, sau poate chiar acum când se țineau de mână –, dar își dădu seama că se îndrăgostise din nou de Noah Taylor Calhoun și că poate, poate nu încetase să-l iubească niciodată.

Nu se mai simțeau deloc stingheri unul în prezența celuilalt când ajunseră la ușă. Intrară amândoi și se opriră în hol, cu apa șiroindu-le din haine.

– Ți-ai adus haine de schimb?

Ea scutură din cap, încă sub imperiul acelui val de emoții și întrebându-se dacă i

se citea ceva pe chip.

– Îți caut eu ceva pe aici, ca să te poți dezbrăca de hainele tale ude. S-ar putea să-ți fie cam mari, dar sunt sigur că o să-ți țină de cald.

– N-are importanță, spuse ea.

– Vin imediat.

Noah își scoase bocancii din picioare, apoi alergă pe scări în sus și se întoarse după numai un minut. Sub un braț ducea o pereche de pantaloni de bumbac și un tricou cu mânecă lungă, iar pe celălalt braț o pereche de blugi și o cămașă albastră.

– Poftim, spuse el, întinzându-i pantalonii și tricoul. Poți să te schimbi în dormitorul de la etaj. E și o baie lângă, dacă vrei să faci duș, și un prosop curat.

Ea îi mulțumi cu un zâmbet și urcă scările, simțindu-l cum o urmărea cu privirea. Intră în dormitor și închise ușa, apoi așeză pantalonii și bluza pe pat și se dezbrăcă de hainele ude. Goală, se apropie de șifonier, unde găsi un umerăș pe care-și puse rochia și lenjeria de corp; duse hainele ude în baie, ca să nu ude parchetul. Simți un fior de emoție la gândul că umbla dezbrăcată prin dormitorul lui.

N-avea chef să facă duș după ce fusese udată de ploaie. Îi plăcea să-și simtă pielea moale, senzația amintindu-i de felul în care trăiau oamenii înainte vreme. Natural. Așa ca Noah. Se îmbracă în hainele lui, pe urmă se privi în oglindă. Pantalonii îi erau mari, dar după ce băgă bluza în ei problema se rezolvă, în mare măsură. Răsuci marginile pantalonilor ca să nu îi târâie pe jos. Gulerul bluzei era puțin rupt și aproape că-i cădea de pe umăr, dar îi plăcea cum îi venea. Își suflecă și mânecile până aproape de coate, căută într-un sertar de la comodă și găsi o pereche de șosete pe care și le trase în picioare, apoi se duse în baie să caute o perie.

Își pieptănă părul ud exact atât cât să și-l descurce, apoi îl lăasă liber, să-i cadă pe umeri. Își văzu imaginea în oglindă și își dori să fi avut o clamă sau măcar câteva agrafe.

N-ar fi stricat nici puțin rimel. Dar n-avea ce face. Îi mai rămăsese puțin fard la ochi din ce-și dăduse înainte să vină și șterse restul cu un șervețel.

Când termină, se mai uită o dată în oglindă și se simți frumoasă, în ciuda ținutei, după care coborî în sufragerie.

Noah stătea pe vine în fața șemineului și se străduia să ațâțe focul. Nu o văzu când intră și ea îl privi făcându-și de lucru. Se schimbaseră și el și hainele îl prindeau: avea umerii lați, părul ud îi ajungea puțin peste guler, iar blugii strâmți.

Învârti în foc, mișcând buștenii, și mai adăugă câteva vreascuri. Allie se sprijini de tocul ușii, cu picioarele încrucișate, continuând să-l privească. După câteva minute, izbucniră flăcările puternice, egale și constante. El se întoarse într-o parte ca să aranjeze buștenii nefolosiți și, zărind-o cu coada ochiului, se întoarse imediat spre ea.

Era tot frumoasă, chiar și așa, îmbrăcată cu hainele lui. După un moment, se întoarse timid la buștenii lui, pe care reîncepu să-i așeze.

– Nu te-am auzit când ai venit, spuse el, încercând să nu sune afectat în nici un fel.

– Îmi dau seama. Nici nu voiam să mă auzi.

Știa la ce se gândea el și o amuză cât de tânăr părea, așa stânjenit.

– De când stai acolo?

– De vreo câteva minute.

Noah își șterse mâinile pe blugi și făcu un gest spre bucătărie:

– Ai vrea niște ceai? Am pus apa la fiert când ai urcat tu în dormitor.

Vorbe, vorbe, orice, numai să-și păstreze mintea limpede. Dar, la naiba, cum putea să arate femeia asta!

Ea rămase pe gânduri o clipă, văzu cum o privea, iar vechile instincte îi coplesiră judecata.

– N-ai ceva mai tare sau e prea devreme pentru alcool?

El zâmbi.

– Am niște whisky în cămară. Vrei?

– E o idee foarte bună.

Se îndreptă către bucătărie, iar Allie îl urmări cum își trecea mâna prin păr, îndepărtându-se.

Bubuitul puternic al tunetului vesti începutul unei noi rafale puternice de ploaie. Allie auzi răpăitul pe acoperiș și lemnele care trosneau în mijlocul flăcărilor care luminau camera cu pâlpâirea lor. Se întoarse către fereastră și, doar pentru o secundă, cerul cenușiu se luminează. După câteva momente, se auzi o altă bubuitură. Mult mai aproape de data asta.

Luă o pătură de pe canapea și se așeză pe covor, în fața șemineului. Ședea turcește, învelită cu cuvertura pe care o aranjase ca să se simtă confortabil, și privea dansul flăcărilor. Noah se întoarse, văzu unde se cuibărise și veni să se așeze lângă ea. Puse pe jos cele două pahare și turnă în fiecare puțin whisky. Afară, cerul se făcu din ce în ce mai negru.

Alt tunet. Sonor. Furtuna era acum în toi, iar vântul biciuia picăturile de ploaie răsucindu-le în cercuri.

– Afară e furtună în toată regula, spuse Noah, privind cum se scurgea ploaia șiroaie pe ferestre.

El și Allie stăteau acum destul de aproape, dar fără să se atingă, iar Noah îi urmărea pieptul ridicându-se ușor la fiecare respirație și își imagina din nou cum ar fi să-i simtă trupul lipit de al lui. Izgoni imaginea din minte.

– Mie îmi place, spuse ea, sorbind din whisky. Întotdeauna mi-au plăcut furtunile. Chiar și atunci când eram mică.

– De ce?

Nu conta ce spunea, era important să-și păstreze echilibrul interior.

– Nu știu. Întotdeauna mi s-au părut romantice.

Tăcu puțin, iar Noah privi cum flăcările se reflectau în ochii ei de culoarea smaraldului.

– Îți aduci aminte cum am stat amândoi și am privit furtuna, cu vreo câteva nopți înainte să plec? Întrebă ea.

– Bineînțeles.

– M-am tot gândit la acele momente, după ce am ajuns acasă. Mi-a rămas gândul la tine, așa cum arătai atunci, n-am uitat niciodată.

– M-am schimbat mult?

Ea mai sorbi puțin whisky și simți cum o pătrundea căldura lichidului. Îi atinse mâna când îi răspunse:

– N-aș zice. Adică, nu în ce privește amintirile mele. Ești mai matur acum, desigur, a trecut viața peste tine, dar sclipirea din ochi ți-a rămas. Încă mai citești poezii și mergi cu barca. Și ți-ai păstrat blândețea, pe care nici măcar războiul n-a putut să ți-o răpească.

El se gândi la ce-i spusese și simți că mâna ei rămăsese lipită de a lui, desenând încet cerculețe cu degetul mare.

– Allie, m-ai întrebat mai devreme care e amintirea mea cea mai vie din acea vară. A ta care e?

Trecu ceva vreme până să răspundă, iar vocea ei părea să vină din depărtare.

– Mi-amintesc cum făceam dragoste. Asta e amintirea cea mai vie. Ai fost primul bărbat din viața mea și a fost minunat, mai frumos decât mi-aș fi putut imagina.

Noah bău și el puțin whisky, năpădit de amintiri, iar vechile sentimente răsăriră din nou. Clătină din cap. Și-așa era mult prea greu de îndurat. Ea continuă:

– Mi-aduc aminte că mi-era așa de frică înainte să facem dragoste încât începusem să tremur, dar în același timp eram atât de excitată! Îmi pare tare bine că tu ai fost primul și că am putut împărtăși asta.

– Și mie.

– Și ție ți-a fost teamă?

Noah încuviință din cap fără să spună nimic, iar ea zâmbi, apreciindu-i sinceritatea.

– Așa mi-am închipuit și eu. Întotdeauna ai fost timid. Mai ales la început, știi, mi-aduc aminte că m-ai întrebat dacă am un prieten și, când ți-am spus că da, abia dacă mi-ai mai vorbit.

– N-am vrut să mă bag între voi.

– Până la urmă, tot te-ai băgat, cu toate că te prefăceai a fi inocent, spuse ea zâmbind. Și mă bucur.

– Când i-ai povestit despre noi?

– După ce-am ajuns acasă.

– Ți-a fost greu?

– Deloc. Eram îndrăgostită de tine.

Îl strânse de mână, apoi îi dădu drumul și se apropie de el. Îl luă de braț și își sprijini capul pe umărul lui. El inhală parfumul ei, cald și dulce ca ploaia.

– Îți amintești când m-ai condus acasă după festival? continuă ea încetișor. Te-am întrebat dacă ai vrea să ne mai întâlnim, dar n-ai scos nici un cuvânt, ai aprobat doar din cap. N-ai fost prea convingător.

– Nu mai întâlnisem pe nimeni ca tine. Nu m-am putut stăpâni, pur și simplu nu știam ce să zic.

– Îmi dau seama. Niciodată n-ai putut să te ascunzi, te trăda privirea. Aveai cei mai frumoși ochi pe care i-am văzut vreodată.

Tăcu, își înălță capul de pe umărul lui și îl privi în ochi. Cu o voce nu mai tare decât o șoaptă ușoară, spuse:

– Cred că în vara aceea te-am iubit mai mult decât pe oricine altcineva.

Cerul fu brăzdat din nou de un fulger. În momentele de liniște de dinaintea tunetului, privirile li se întâlneau iarăși, în încercarea de a da uitării cei

paisprezece ani trecuți peste ei, simțind că se schimbase ceva față de ziua din urmă. Când se auzi tunetul în sfârșit, Noah oftă și se întoarse spre fereastră.

– Mi-aș dori să fi citit scrisorile pe care ți le-am scris, spuse el.

Ea nu răspunse multă vreme.

– N-a fost vorba doar despre ce ai făcut tu, Noah! Nu ți-am povestit asta, după ce am ajuns acasă, ți-am scris zeci de scrisori. Doar că nu le-am pus la poștă.

– De ce? întrebă Noah, surprins.

– Cred că mi-a fost teamă.

– Teamă de ce anume?

– Că poate relația noastră nu a fost pe atât de profundă pe cât am crezut eu. Că poate m-ai uitat.

– Nici vorbă! Nu mi-a trecut niciodată așa ceva prin minte.

– Acum îmi dau seama de asta doar privindu-te. Dar pe vremea aceea, lucrurile stăteau altfel. Erau așa de multe lucruri pe care nu le înțelegeam, pe care mintea unei fete nu le putea descifra!

– La ce te referi?

Ea făcu o pauză ca să-și adune gândurile.

– Pentru că nu promisem nici o scrisoare de la tine, n-am știut ce să mai cred. I-am povestit celei mai bune prietene ce s-a întâmplat între noi și ea mi-a zis că tu ai obținut ce-ai vrut și că nu era deloc surprinsă că nu mi-ai scris. Nu c-aș fi crezut vreodată așa ceva despre tine, dar auzind-o pe ea și gândindu-mă că noi doi proveneam din lumi atât de diferite, mi-am pus problema că poate vara aceea însemnase mai mult pentru mine decât pentru tine... După aceea, când eu încă mă mai luptam cu gândurile astea, mi-a scris Sarah, care mi-a spus că ai plecat din New Bern.

– Fin și Sarah au știut întotdeauna unde să mă găsească...

Ea ridică mâna, încercând să-l oprească.

– Știu, dar nu i-am întrebat niciodată. Am presupus că ai plecat din New Bem ca să începi o viață nouă, fără mine. Altfel de ce nu mi-ai fi scris? Sau nu m-ai fi sunat? Sau n-ai fi venit să mă vezi?

Noah își întoarse privirea, fără un cuvânt.

– N-am știut ce se întâmplase, rana din suflet a început să se vindece cu timpul și mi-a fost mai ușor s-o las baltă. Cel puțin, așa am crezut. Dar după aceea, în fiecare băiat pe care îl întâlneam, te căutam pe tine și, când sentimentele deveneau prea puternice, îți mai scriam o scrisoare. Nu ți-am trimis nici una dintre ele, fiindcă mi-a fost teamă de ce aş fi putut afla. Aveai deja o viață a ta și nu-mi plăcea să mă gândesc că te-ai fi putut îndrăgosti de altcineva. Voiam să-mi amintesc de noi așa cum fuseserăm în vara aceea. Nu voiam ca acest sentiment să moară.

Rostise vorbele cu atâta dulceață și inocență, încât lui Noah îi veni s-o sărute pe loc, atunci când termină. Dar n-o făcu. Se luptă cu dorința și o alungă, știind că ea nu de asta avea nevoie. Și totuși, senzația pe care i-o lăsa atingerea ei...

– Ți-am scris o ultimă scrisoare acum câțiva ani. După ce l-am cunoscut pe Lon, i-am scris tatălui tău ca să afli pe unde ești. Dar trecuse atâta vreme de când nu te văzusem, încât nici nu mai știam dacă mai locuia acolo. Și mai era și războiul...

Vocea i se stinse și rămaseră amândoi tăcuți, adânciți în gânduri. Fulgerul străbătu din nou cerul, înainte ca Noah să rupă tăcerea.

– Ar fi fost bine dacă ai fi trimis-o oricum.

– De ce?

– Ca să am vești de la tine. Să știu ce-ai mai făcut.

– Ai fi fost dezamăgit, poate. Viața mea nu e prea interesantă. Și, pe urmă, nu mai sunt așa cum îți aminteai tu.

– Te prefer așa cum ești acum, Allie!

– Ești drăguț, Noah!

Încercă să se înfrâneze, știind că, dacă și-ar fi păstrat cuvintele pentru el, ar fi reușit să rămână stăpân pe situație, să se controleze, așa cum o făcuse timp de paisprezece ani. Dar îl copleșiră sentimentele și se lăsă în voia lor, sperând că într-un fel sau altul îi vor ajuta să regăsească ceea ce pierduseră cu mult timp în urmă.

– Nu spun asta pentru că sunt drăguț. O spun pentru că te iubesc și acum, așa cum te-am iubit întotdeauna. Mai mult decât ți-ai putea imagina.

Un buștean trosni, trimițând scânteii în sus pe coș. Își întoarseră amândoi privirile spre jarul care lucea, aproape stins. Era nevoie să pună un alt buștean pe foc, dar nu se mișcă nici unul dintre ei.

Allie mai sorbi puțin whisky și începu să-i simtă efectul. Dar nu doar din pricina alcoolului îl ținea pe Noah puțin mai strâns în brațe și îi simțea căldura trupului. Privind pe fereastră, văzu că norii se înnegriseră de tot.

– Mai pun niște lemne pe foc, spuse Noah, care simțea nevoia să își limpezească puțin gândurile.

Ea se desprinse, iar el se duse lângă șemineu, deschise grilajul și mai puse câteva lemne. Aranjă buștenii care ardeau cu vătraiul, având grijă să se lase să se aprindă și lemnele abia puse.

Flăcările începură să crească, iar Noah se întoarse lângă ea. Allie se cuibări din nou lipită de el, lăsându-și capul pe umărul lui, la fel ca mai înainte, tăcută, mângâindu-l ușor pe piept. Noah se aplecă spre ea și-i șopti la ureche:

– Așa stăteam și pe vremuri, când eram tineri.

Ea zâmbi, pentru că se gândea exact la același lucru, și rămaseră amândoi privind focul și fumul, îmbrățișați.

– Noah, deși nu m-ai întrebat niciodată, aș vrea să știi un lucru.

– Ce anume?

– Că n-a mai existat un alt bărbat, Noah! răspunse ea cu duioșie. Nu numai că ai

fost primul bărbat din viața mea, ai fost singurul. Nu mă aștept să-mi spui același lucru despre tine, dar am vrut să știi.

Noah rămase tăcut, ferindu-și privirea. Ea urmărea flăcările și simțea cum se încălzește. Din îmbrățișarea tot mai strânsă, mâna îi alunecă pe mușchii reliefați pe sub cămașa lui, tari și fermi la atingere.

Își aminti cum stătuseră îmbrățișați atunci când crezuseră că avea să fie pentru ultima oară. Ședea pe un dig care fusese construit ca să oprească apele râului Neuse. Ea plângea pentru că nu credea că aveau să se mai vadă vreodată și nu-și putea imagina cum ar mai fi putut vreodată să simtă fericirea. În loc de răspuns, el îi strecurase în palmă o scrisorică pe care ea o citise pe drum spre casă. O păstrase, recitind-o din când în când fie pe toată, fie pe bucăți. Un fragment îl citise de cel puțin o sută de ori și îi venea în minte chiar în aceste momente:

De ce ne doare atât de tare despărțirea? Pentru că sufletele noastre sunt unul. Poate că au fost întotdeauna și întotdeauna vor fi. Poate că am trăit o mie de vieți înainte și în fiecare dintre ele ne-am regăsit. Și poate că, de fiecare dată, am fost obligați să ne despărțim din aceleași motive. Asta înseamnă că acest adio este un rămas-bun pentru ultimii zece mii de ani și prefața a ceea ce urmează.

Îți văd frumusețea și grația când te privesc și știu că ele au sporit cu fiecare dintre viețile care s-au scurs. Cât despre mine, eu am trăit fiecare viață dinainte căutându-te pe tine. Nu pe cineva ca tine, ci pe tine, fiindcă sufletul tău și sufletul meu trebuie să fie mereu alături. Și pe urmă, dintr-un motiv pe care nu îl înțelege nici unul dintre noi, am fost obligați să ne luăm rămas-bun, din nou.

Mi-ar plăcea să-ți pot spune că lucrurile se vor aranja și promit că am să fac tot ce-mi stă în putință ca să se întâmple asta. Dar dacă nu ne vom mai întâlni niciodată și acesta este cu adevărat momentul de adio, știu că ne vom revedea în altă viață. Ne vom regăsi și poate stelele se vor fi schimbat și nu doar că ne vom iubi iarăși atunci, dar dragostea noastră va cuprinde toate viețile pe care le-am trăit.

Se întrebă dacă ar putea fi adevărat, dacă el ar putea avea dreptate.

Nu încetase să creadă că o astfel de posibilitate exista, întotdeauna voise să se

Încreadă în această promisiune. Ideea aceasta o ajutase să treacă prin multe clipe grele. Dar faptul că erau aici, împreună, părea să pună la încercare teoria că le era scris să fie mereu despărțiți. Doar dacă nu cumva se schimbase ce le era scris în stele.

Chiar dacă s-ar fi schimbat ceva, nu avea curaj să privească. Se ghemui lângă el și simți că o cuprinsese strâns cu brațul. Tot trupul începu să-i tremure cu aceeași nerăbdare pe care o simțise prima oară când făcuseră dragoste.

I se părea atât de firesc să se afle acolo. Totul părea perfect. Focul, băutura, furtuna – nici nu se putea ceva mai bun. Ca prin farmec, anii care trecuseră nu mai contau.

Fulgerele brăzdau cerul. Flăcările dansau printre lemnele albite de cenușă, împrăștiind căldură în cameră. Ploaia de octombrie șiroia pe ferestre, copleșind orice alt sunet.

Cedară atunci sentimentelor cu care se luptaseră în ultimii paisprezece ani. Allie își înălță capul de pe umărul lui, îl privi cu ochii încețoșați, iar Noah o sărută delicat pe buze. Ea ridică mâna și îi atinse obrazul, mângâindu-l tandru cu degetele. El se aplecă încet și o sărută la fel de atent și de tandru, iar ea îi răspunse la sărutări, simțind cum anii care îi despărțiseră se topeau în focul pasiunii.

Allie închise ochii și întredeschise buzele, în timp ce el își plimba degetele de-a lungul brațelor ei, încet, cu gingășie. Îi sărută gâtul, obrații, pleoapele, iar ea îi simți urmele umede ale buzelor acolo unde o atinseseră. Îi luă mâna și i-o puse pe unul dintre sânii ei, suspinând când el o atinse ușor prin țesătura subțire a tricoului.

Vedea întreaga lume ca prin vis, îndepărtându-se puțin de lângă el, cu lumina focului reflectată pe față. Fără să scoată un cuvânt, începu să-i desfacă nasturii de la cămașă. El îi urmări mișcările și îi ascultă respirația în timp ce ea cobora din ce în ce mai jos. La fiecare nasture, îi simțea degetele atingându-i pielea și, când în cele din urmă termină, ea zâmbi. O simți strecurându-și mâinile pe sub cămașa lui, mângâindu-l pe cât putea de delicat și îi lăsă degetele să-i cerceteze corpul. Era înfierbântat, iar ea ajunse cu mâna pe pieptul lui transpirat, pipăindu-i firele de păr. Se aplecă și îl sărută blând pe gât, în același timp scoțându-i cămașa peste umeri și prinzându-i brațele la spate. Ridică apoi privirea, lăsându-l

să o sărute în timp ce se lupta să scape de cămașă.

Cu brațele eliberate, se întinse spre ea. Îi ridică tricoul și îi urmări cu un deget linia abdomenului, înainte să-i ridice brațele și să-i scoată bluza de tot. Respirația ei deveni sacadată când el se aplecă să o sărute între sâni, plimbându-și limba ușor spre gâtul ei. Îi mângâie spatele, brațele, umerii, iar ea simți trupul lui înfierbântat lipit de al ei. O sărută pe gât și apoi o mușcă încetișor când ea se ridică și îi dădu voie să-i scoată pantalonii. Apoi întinse mâna către nasturii de la blugii lui, pe care îi desfăcu, urmărindu-l în timp ce se dezbrăca. Trupurile lor goale se apropiară în sfârșit, cu mișcări lente, amândoi tremurând, amândoi amintindu-și de trăirile de demult.

El își plimbă limba de-a lungul gâtului ei, în timp ce degetele lui îi mângâiau pielea fină și înfierbântată a sânilor, coborând spre abdomen, mai jos de buric și urcând din nou. Frumusețea ei îl înmărmurea. Părul ei strălucitor capta lumina, care-l făcea să sclipească. Pielea ei era moale și fără cusur, strălucind aproape în lumina flăcărilor. Îi simți mâinile pe spate, îmboldindu-l.

Se întinseră pe jos, aproape de foc. Aerul se simțea greu din pricina căldurii. Ea își arcui puțin spatele când el se așează deasupra ei dintr-o singură mișcare fluidă. Stătea sprijinit pe coate, cu genunchii de-o parte și de alta a șoldurilor ei. Allie își înălță capul și-l sărută pe bărbie și pe gât, respirând sacadat, lingându-i umerii și gustând sudoarea care mai rămăsese pe trupul lui.

Își împleti degetele în părul lui, în timp ce el rămase deasupra ei, fără să o atingă, cu mușchii brațelor încordați din pricina efortului. Îl privi în ochi și încercă să-l tragă mai aproape de ea, dar el nu cedă tentației, ci își coborî trupul încet, încet, abia atingându-i pieptul cu al lui, iar ea simți cum corpul i se contracta în așteptarea lui, arzând de nerăbdare. Dar el nu se grăbea deloc, ci îi savura fiecare părticică a corpului, umplând-o de sărutări și ascultându-i suspinele și icnetele în timp ce se mișca deasupra ei.

Nu-și schimbă mișcările până când ea nu dădu semne că nu mai suporta, iar când trupurile lor deveniră unul singur, ea scoase un țipăt și își înfipse adânc degetele în spatele lui. Cu fața îngropată în gâtul lui, simți cum o pătrundea adânc, puternic și blând totodată, îi simți mușchii și sufletul îngemănate. Se mișca în același ritm cu el, lăsându-l s-o poarte unde voia, acolo unde își dorea și ea să ajungă.

Deschise ochii și-l privi în lumina focului, uimită de frumusețea lui bărbătească, în timp ce el se mișca deasupra ei. Îi văzu trupul acoperit de sudoare limpede și urmări cum picături mici i se prelingeau pe piept și picurau pe ea, asemenea ploii de afară. Și cu fiecare picur, cu fiecare respirație, simți că se lăsa în urmă pe ea, cu toate responsabilitățile, toate aspectele vieții ei.

Trupurile lor reflectau tot ce își dăruiau și își luau unul altuia, iar senzația cu care fu răsplătită nu se asemena cu nimic. Era o senzație care nu se mai termina, care îi răscolea simțurile și îi trimitea impulsuri electrice prin tot corpul, până când în cele din urmă se stinse. Allie căută să-și potolească răsuflarea, tremurând lipită de el. Dar când senzația aceasta se potoli, alta începu, ceea ce o făcu să perceapă totul în secvențe lungi, una după alta. Când ploaia se opri și soarele apuse, trupul ei era epuizat, dar nu voia să lase ca acea plăcere să se piardă.

Își petrecură restul zilei unul în brațele celuilalt, făcând dragoste lângă foc sau stând doar îmbrățișați, privind flăcările care învăluiau buștenii. Uneori, el îi recita vreuna dintre poeziile lui preferate, iar ea îl asculta cu ochii închiși, aproape simțind cuvintele. Apoi, când erau gata, trupurile lor se uneau din nou, el îi murmură vorbe de dragoste printre sărutări, iar brațele unuia se încleștau în jurul celuilalt.

Continuă toată seara, în același ritm, recuperând anii pierduți și în acea noapte dormiră îmbrățișați. Din când în când, el se trezea și îi privea trupul epuizat și strălucitor, simțind că nimic nu mai putea fi rău pe lume.

Chiar înainte să se crape de ziuă, ea deschise ochii în timp ce el o privea, zâmbi și se întinse să-i atingă obrazul. El îi puse încet degetul pe buze, ca să nu spună nimic, și multă vreme nu făcură altceva decât să se privească ochi în ochi.

Când i se duse nodul din gât, el îi șopti:

– Tu ești răspunsul la toate rugăciunile pe care le-am spus vreodată. Ești un cântec, un vis, o șoptă și nu știu cum am putut să trăiesc fără tine până acum. Te iubesc, Allie, mai mult decât îți poți imagina. Întotdeauna te-am iubit și te voi iubi întotdeauna.

– Of, Noah, spuse Allie și îl trase spre ea.

Îl dorea, avea nevoie de el acum mai mult ca niciodată, mai mult ca orice pe lume.

Săli de tribunal

În decursul acelei dimineți, în camera de consiliu de la tribunal se întâlneau trei bărbați: doi avocați și judecătorul. Lon tocmai termina de vorbit. Trecură câteva clipe până când judecătorul rupse tăcerea.

– Cererea este cam neobișnuită, spuse el, căzut pe gânduri. După părerea mea, procesul se putea termina foarte bine chiar astăzi. Spuneți că problema asta urgentă nu poate să aștepte până diseară sau până mâine?

– Nu, domnule judecător, nu poate să aștepte, răspunse Lon, mult prea repede.

„Nu te precipita“, își spuse el. „Respiră adânc.“

– Și n-are nimic de-a face cu acest proces?

– Nu, domnule judecător. Este o problemă personală. E o situație ieșită din comun, dar chiar nu suferă amânare.

„Uf, hai că e mai bine.“

Judecătorul se lăsă pe spate, sprijinindu-se de spătarul scaunului și cercetându-l pentru o clipă.

– Domnule Bates, dumneavoastră ce părere aveți?

Celălalt avocat își dresă glasul.

– Domnul Hammond m-a sunat încă de dimineață și am discutat deja cu clienții mei, care au fost de acord să amâne procesul până luni.

– Am înțeles, spuse judecătorul. Și credeți că această amânare este în interesul clienților dumneavoastră?

– Da, răspunse avocatul. Domnul Hammond a fost de acord să aducem în discuție o problemă care până acum nu a fost atinsă în cadrul procedurilor.

Judecătorul îi privi aspru pe amândoi și cântări chestiunea.

– Mie, unuia, nu-mi convine situația, spuse el în cele din urmă, nu-mi convine deloc. Dar domnul Hammond nu mi-a mai cerut niciodată așa ceva și presupun că este o chestiune foarte importantă pentru el.

Făcu o pauză ca să vadă efectul spuselor lui asupra interlocutorilor, apoi își îndreptă privirea asupra unor documente de pe birou.

– Sunt de acord să amânăm procesul până luni. Începem la nouă fix.

– Mulțumesc, domnule judecător.

Peste două minute, Lon părăsi tribunalul. Se îndreptă spre mașina parcată vizavi, urcă la volan și porni către New Bern, neputând să-și oprească tremurul mâinilor.

Un musafir neașteptat

Cât timp Allie încă mai dormea în sufragerie, Noah îi pregăti micul dejun. Bacon, biscuiți sărați și cafea, nimic extravagant. Așeză tava lângă ea când dădu semne că se trezește și, îndată ce terminară de mâncat, făcură dragoste din nou. Nu se puteau sătura unul de altul, ca o confirmare a senzațiilor trăite cu o zi înainte. Când fu cuprinsă de ultimele valuri de plăcere, Allie își arcui spatele și țipă, apoi își încolăci brațele în jurul lui și, obosiți, își reglară respirațiile la unison.

Făcură duș amândoi și apoi Allie își puse rochia care se uscaseră peste noapte. Își petrecură dimineața împreună. O hrăniră pe Clem și verificară ferestrele, ca să se asigure că furtuna nu produsese daune. Se prăbușiseră doi pini spre casă, dar pagubele nu erau mari. Vântul zburase câteva țigle de pe acoperiș, dar în afară de asta, proprietatea scăpase destul de ușor.

Noah o ținu de mână aproape toată dimineața și vorbiră despre tot felul de lucruri, doar că, din când în când, el se oprea pur și simplu ca să-o privească. Atunci ea simțea că ar fi trebuit să spună ceva, dar nu-i venea în minte nici un cuvânt potrivit. Căzută pe gânduri, de cele mai multe ori îl săruta și atât.

Puțin înainte de prânz, intrară ca să pregătească masa. Mureau de foame pentru că nu mâncaseră mai nimic de o zi întreagă. Folosind ce se găsea prin camera lui, prăjiră bucăți de pui și mai coapseră o tavă de biscuiți sărați, apoi mâncară împreună pe verandă, în trilurile unei mierle.

Când erau în casă și spălau vasele, auziră un ciocănit la ușă.

Noah o lăsă pe Allie în bucătărie.

Ciocănitul răsună din nou.

– Vin, vin, spuse Noah.

Cioc, cioc! Și mai tare. El se apropie de ușă.

Cioc, cioc!

– Imediat, zise el din nou și deschise ușa. O, Doamne!

Privirea îi rămase pironită asupra unei femei frumoase, puțin trecute de cincizeci de ani, pe care ar fi recunoscut-o oriunde.

Noah amuți.

– Bună, Noah, spuse ea în cele din urmă.

El nu răspunse.

– Pot să intru? întrebă ea pe un ton neutru, care nu dezvăluia nimic.

Noah începu să bâlbâie ceva, iar femeia trecu pe lângă el, oprindu-se în dreptul scărilor.

– Cine e? strigă Allie din bucătărie, iar femeia se întoarse la auzul vocii ei.

– E mama ta, reuși să articuleze Noah, după care auzi zgomot de sticlă spartă.

– Eram sigură că o să te gălesc aici, îi spuse Anne Nelson fiicei ei, când se așezară toți trei în jurul măsuței de cafea din sufragerie.

– De unde și până unde?

– Doar ești fiica mea. O să înțelegi într-o bună zi, când o să ai și tu copiii tăi. Ea zâmbi, dar mișcările îi erau destul de crispate și Noah își imagină cât de greu trebuia să-i fie. Am citit și eu articolul din ziar și ți-am urmărit reacția. Pe urmă, am observat cât de încordată ai fost în ultimele două săptămâni și, când mi-ai spus că mergi la cumpărături pe coastă, am știut imediat la ce te refereai.

– Dar tata?

Anne Nelson scutură din cap.

– N-am vorbit despre asta nici cu tata, nici cu altcineva. Iar astăzi, n-am spus nimănui unde mă duc.

În jurul mesei se aşternu liniştea, căci ei se întrebau ce avea să mai urmeze, dar Anne nu mai spuse nimic.

– De ce ai venit? o întrebă Allie, în cele din urmă.

Mama ei ridică o sprânceană.

– Cred că eu ar trebui să-ţi pun întrebarea asta ție.

Allie păli.

– Am venit pentru că trebuia să vin, zise mama ei, şi cred că şi tu ai venit din acelaşi motiv. Nu-i aşa?

Allie aprobă din cap.

Anne se întoarse către Noah.

– Probabil că aceste ultime zile au fost pline de surprize.

– Da, răspunse el simplu.

Femeia femeia îi zâmbi.

– Ştiu că n-ai să mă crezi, dar întotdeauna mi-ai plăcut, Noah! Singura problemă a fost că nu eram convinsă că erai bărbatul potrivit pentru fiica mea. Poţi să înţelegi asta?

El clătină din cap şi îi răspunse pe un ton serios:

– Sincer? Nu. N-a fost corect nici faţă de mine, nici faţă de Allie. Altfel, n-ar fi venit acum să mă caute.

Ea îi ascultă răspunsul, dar nu mai continuă.

Simţind că atmosfera era încărcată, Allie interveni.

– De ce ai spus că trebuia să vii? N-ai încredere în mine?

Anne se întoarse spre fiica ei.

– N-are nici o legătură cu încrederea. Are legătură cu Lon. M-a sunat aseară să îmi vorbească despre Noah și e pe drum înapoi chiar acum. Părea foarte supărat. M-am gândit că e bine să știi.

Allie icni.

– Vine înapoi?

– Da, e pe drum. A aranjat cu judecătorul să-i amâne procesul până săptămâna viitoare. Dacă n-a ajuns încă în New Bern, e pe aproape.

– Ce i-ai spus?

– Nu prea multe. Dar știa deja, de fapt, avea o bănuială. Și-a amintit că-i vorbisem mai demult despre Noah.

Allie înghiți în sec cu greutate.

– I-ai spus că sunt aici?

– Nu. Și nici n-am de gând s-o fac, pentru că e problema voastră. Dar, după cum îl cunosc, sunt sigură că o să te găsească dacă mai rămâi pe aici. Nu trebuie decât să dea câteva telefoane persoanelor potrivite. În fond, și eu te-am găsit.

Deși vizibil îngrijorată, Allie îi zâmbi mamei.

– Mulțumesc, spuse, iar mama ei se întinse și îi apucă mâna.

– Uite ce e, Allie, știu că noi două vedem lucrurile diferit și că în multe privințe nu suntem pe aceeași lungime de undă. Nu sunt perfectă, dar m-am străduit să te cresc pe cât am putut de bine. Sunt mama ta, o să rămân întotdeauna mama ta, iar asta înseamnă că întotdeauna o să te iubesc.

După un moment de tăcere, Allie întrebă:

– Ce ar trebui să fac?

– Nu știu, Allie. Asta depinde de tine. Dar eu m-aș gândi bine. M-aș gândi la ce vreau cu adevărat.

Allie își feri privirea, căci ochii începuseră deja să i se înroșească. O lacrimă îi

alunecă pe obraz.

– Dar nici eu nu știu...

Vocea i se frânse, iar mama ei o strânse de mână.

Anne îi aruncă o privire lui Noah care stătea cu capul în jos, ascultând cu atenție discuția lor. Ca și cum ar fi simțit-o, el îi întoarse privirea, încuviință din cap și ieși din cameră. Atunci, Anne șopti:

– Îl iubești?

– Da, îl iubesc foarte mult, răspunse Allie încetișor.

– Dar pe Lon îl iubești?

– Da, îl iubesc și pe el. Îl iubesc din suflet, dar e un alt fel de dragoste. Nu simt pentru el ce simt pentru Noah.

– Nimeni altcineva nu poate să te facă să te simți așa, spuse mama ei și-i dădu drumul mâinii. N-am cum să hotărâsc eu în locul tău, Allie, este o decizie pe care numai tu poți s-o iei. Ce vreau doar să știi este că te iubesc. Știu că nu te ajută prea mult acum, dar e tot ce am de oferit.

Zicând acestea, deschise agenda și scoase un teanc de scrisori legate cu o sfoară. Plicurile erau vechi și ușor îngălbenite.

– Aici sunt scrisorile pe care ți le-a scris Noah. Nu le-am aruncat, dar nici nu le-am deschis. Știu că nu ar fi trebuit să ți le ascund și îmi pare rău că am făcut-o. Dar tot ce-am vrut a fost să te protejez. Nu mi-am dat seama...

Allie le luă și își trecu degetele peste ele, șocată.

– Trebuie să plec, iar tu ai de luat niște hotărâri și puțin timp la dispoziție. Vrei să rămân în oraș cu tine?

Allie scutură din cap.

– Nu, de problema asta trebuie să mă ocup singură.

Anne aprobă din cap și, pentru un moment, își privi gânditoare fiica. Într-un

final, se ridică, înconjură masa, se aplecă și o sărută pe obraz. Îi văzu în ochi întrebarea nerostită când Allie se ridică și o îmbrățișă.

– Ce ai de gând să faci? o întreabă mama ei, retrăgându-se din îmbrățișare.

Tăcerea se prelungi destul de mult.

– Nu știu, răspunse Allie, în fine.

Se ridicară amândouă și se îmbrățișară din nou, pentru un moment.

– Mama, îți mulțumesc că ai venit, spuse Allie. Te iubesc.

– Și eu te iubesc.

În drum spre ușă, lui Allie i se păru că o aude pe mama șoptindu-i: „Fă ce-ți spune inima!“, dar nu putea fi sigură de asta.

La răscruce

Noah îi deschise ușa lui Anne Nelson când aceasta plecă.

– La revedere, Noah! spuse ea încet.

El încuviință din cap, dar nu scoase un cuvânt. Nu mai aveau ce să-și spună; amândoi știau asta. Ea se întoarse și ieși pe ușă, închizând-o în urma ei. Noah o urmări cu privirea cum se îndreptă către mașină, cum se urcă și porni la drum fără să privească înapoi. „E o femeie puternică“, se gândi el, știind prea bine de la cine moștenise Allie forța interioară.

Noah aruncă un ochi în sufragerie, o văzu pe Allie stând cu capul plecat și se duse pe veranda din spate, dându-și seama că avea nevoie să rămână singură pentru o vreme. Se așeză tăcut în balansoar, cu ochii la apa râului care curgea, odată cu minutele.

După o vreme, care lui i se păru o veșnicie, auzi ușa din spate deschizându-se. Nu se întoarse s-o privească în acel moment, dintr-un motiv sau altul nu se simțea în stare, ci o ascultă doar, după ce ea se așeză pe balansoarul de lângă el.

– Îmi pare rău, spuse Allie. Habar n-aveam că o să se întâmple așa ceva.

Noah clătină din cap.

– N-are de ce să-ți pară rău! Amândoi ne așteptam să se întâmple într-un fel sau altul.

– Chiar și așa, tot e greu.

– Știu. Se întoarse în sfârșit spre ea, întinzându-i o mână. Pot să te ajut cumva?

Ea scutură din cap.

– Nu. Nu prea. Trebuie să rezolv problema asta singură. Și oricum, încă nu sunt sigură ce o să-i spun. Coborî privirea și vocea i se înmuie, devenind mai distantă,

ca și cum ar fi vorbit pentru sine: Cred că depinde de el, de cât de multe știe. Dacă mama a avut dreptate, Lon s-ar putea să aibă niște bănuieli, dar nu știe nimic sigur.

Noah simți cum i se strânge stomacul. Când vorbi în cele din urmă, vocea îi era calmă, dar ea îi simți durerea:

– Nu ai de gând să-i povestești despre noi?

– Nu știu. Sincer îți spun, nu știu. Cât am stat în sufragerie, m-am tot întrebat ce vreau de fapt de la viață. Îi strânse mâna, apoi zise: Și știi care a fost răspunsul? Răspunsul a fost că vreau două lucruri. Pe de o parte, te vreau pe tine. Vreau să fim împreună. Te iubesc și te-am iubit întotdeauna. Trase adânc aer în piept înainte să continue: Pe de alta, îmi doresc ca totul să se termine cu bine, fără ca nimeni să sufere. Sunt conștientă că, dacă aș rămâne aici, aș răni mulți oameni. Mai ales pe Lon. N-am mințit când ți-am spus că-l iubesc. Nu-mi stârnește aceleași sentimente ca tine, dar țin la el și n-ar fi cinstit. Dacă aș rămâne, mi-aș răni și familia, și prietenii. I-aș trăda pe toți... și nu știu dacă pot să fac asta.

– Nu poți să-ți trăiești viața pentru alții. Trebuie să faci ce e bine pentru tine, chiar dacă asta înseamnă să-i rănești pe oamenii pe care-i iubești.

– Știu, spuse ea, dar indiferent ce aleg, va trebui să suport consecințele de acum încolo. Trebuie să fiu în stare să merg înainte, fără să privesc în urmă. Mă înțelegi?

El scutură din cap și încercă să-și stăpânească vocea:

– Nu tocmai. Dacă asta înseamnă să te pierd, atunci nu. N-aș mai putea suporta.

Ea nu mai spuse nimic, dar își plecă fruntea. Noah continuă:

– Chiar ai putea să mă părăsești fără nici un regret?

Ea își mușcă buzele atunci când răspunse, cu o voce stinsă.

– Nu știu. Probabil că nu.

– Și asta ar fi cinstit față de Lon?

Ea nu mai scoase nici un cuvânt. Se ridică, își șterse lacrimile și se rezemă de un stâlp de la capătul verandei. Își încrucișă brațele și privi spre râu, înainte să răspundă încetișor:

– Nu.

– Nu trebuie să te termine așa, Allie, spuse el. Acum suntem adulți, avem la dispoziție alegeri pe care nu le-am avut în trecut. Suntem sortiți să fim împreună. Din totdeauna. Se apropie de ea și îi înconjură umerii cu brațul: Nu vreau să-mi petrec restul vieții gândindu-mă la tine și visând la ce ar fi putut să fie. Rămâi cu mine, Allie!

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Nu sunt sigură că pot, șopti ea, în final.

– Poți, Allie... N-aș avea cum să mai fiu fericit vreodată în viața asta dacă aș ști că tu ești cu altcineva. Ar muri o bucățică din mine. O iubire ca a noastră e un lucru atât de rar, atât de frumos, e păcat s-o pierdem!

Ea nu răspunse. După o clipă, el o întoarse delicat, îi luă mâinile și o privi fix, făcând-o să-l privească în ochi, la rândul ei. Allie ridică ochii umezi spre el. După o tăcere prelungă, Noah îi șterse lacrimile de pe obraji, cu duioșia întipărită pe chip. Vocea i se frânse când înțelese mesajul ei nerostit.

– Nu rămâi cu mine, nu-i așa? Zâmbi amar. Ai vrea, dar nu poți.

– Of, Noah, spuse ea, din nou înlăcrimată, te rog, încearcă să înțelegi...

El scutură din cap vehement.

– Știu ce vrei să-mi spui, înțeleg din privirea ta. Dar n-am de gând să înțeleg asta, Allie! Nu accept să se sfârșească totul între noi. Fiindcă știm amândoi că, dacă pleci acum, n-o să ne mai vedem niciodată.

Ea se sprijini de el și începu să plângă și mai tare, în timp ce Noah, cu propriile lacrimi curgându-i pe obraz, o îmbrățișă strâns.

– Allie, nu pot să te forțez să rămâi cu mine. Dar orice s-ar întâmpla cu viața mea, n-o să uit niciodată aceste ultime zile pe care le-am petrecut împreună. Ani

întregi am visat la ele.

O sărută cu tandrețe și se îmbrățișară ca atunci când se revăzuseră cu două zile în urmă, când ea coborâse din mașină. În sfârșit, Allie se desprinse din îmbrățișare și-și șterse lacrimile.

– Trebuie să-mi strâng lucrurile, Noah!

Nu merse cu ea înăuntru, ci rămase în balansoar, epuizat. O privi când intră în casă și ascultă cum zgomotul pașilor ei se topea în depărtare. Ea ieși din casă după două minute, ținând în mână lucrurile cu care venise, și se apropie de el cu capul plecat. Îi dădu desenul pe care-l făcuse în dimineața zilei precedente. Când îl luă, el observă că ea nu încetase nici un moment să plângă.

– Poftim, Noah! L-am făcut pentru tine.

Noah luă sulul și-l derulă cu atenție, ca să nu-l rupă. Erau două imagini suprapuse. Imaginea din prim-plan, care ocupa cam toată pagina, îl arăta pe el, cel de acum, nu cel din urmă cu paisprezece ani. Noah observă că ea surprinsese pe hârtie fiecare detaliu al chipului său, inclusiv cicatricea. Ca și cum s-ar fi inspirat după o fotografie recentă.

În a doua imagine era prezentată fațada casei. Detaliile erau incredibile, de parcă ar fi făcut schița stând sub stejar.

– E superb, Allie, mulțumesc! Încercă să zâmbească: Nu ți-am spus eu că ești o artistă?

Ea aprobă din cap, cu capul plecat și buzele strânse. Trebuia să plece.

O însoți până la mașină, fără să scoată un cuvânt. Când ajunseră, Noah o îmbrățișă din nou până când simți că începea și el să plângă. O sărută, pe buze și pe amândoi obraji, apoi îi mângâie ușor, cu un deget, locurile unde o sărutase.

– Te iubesc, Allie!

– Și eu te iubesc!

Noah deschise portiera, se mai sărutară o dată, după care ea se așeză la volan, dar nu-și luă nici o clipă ochii de la el. Așeză teancul de scrisori și agenda lângă

ea pe scaun, scotoci după cheie și o băgă în contact. Motorul porni de la prima cheie, începând să huruie nerăbdător. Venise timpul să plece.

Noah închise portiera, împingând-o cu ambele mâini, iar Allie coborî geamul. Îi văzu mușchii brațelor și zâmbetul cald pe chipul bronzat. Îi întinse mâna, iar Noah i-o luă pentru câteva momente, mângâindu-i suav pielea cu degetele.

– Rămâi cu mine, șopti el fără glas, și aceste vorbe o durură mai mult decât s-ar fi așteptat.

Începu să hohotească, dar nu putu să scoată un cuvânt. În fine, se forță să privească în altă parte și-și trase mâna dintr-a lui. Băgă mașina în viteză, apoi apăsă ușor pedala. Dacă nu pleca acum, nu mai pleca niciodată. Noah se dădu un pas înapoi când porni mașina.

Se simți ca într-un soi de transă când îl lovi realitatea a ceea ce se întâmpla. Urmări cum mașina se îndepărta încet; auzi pietrișul scrâșnind sub roți. Mașina își schimbă direcția, se îndepărta de el și se îndreptă către șoseaua care ducea spre oraș. Pleca, o, Doamne, pleca! Noah simți că amețește.

Mergea tot înainte... trecea pe lângă el.

Allie îi mai făcu o dată semn cu mâna, dar fără să zâmbească și apoi accelerează. La rândul ei, și el îi făcu un semn cu mâna, fără nici o tragere de inimă.

– Nu pleca! vru el să strige când mașina se îndepărta.

Dar nu spuse nimic, iar după câteva momente mașina dispăru. Singurele semne că Allie fusese aici erau urmele lăsate pe pământ.

O vreme rămase pe loc, nemișcat. Plecase la fel de repede precum venise. Iar de data asta plecase pentru totdeauna. Pentru totdeauna.

Atunci închise ochii și o văzu încă o dată plecând, în mașina care o ducea, încet, dar sigur, departe de el, luându-i inima cu ea.

Mai trist era că, la fel ca mama ei, nici Allie nu se uitase în urmă.

O scrisoare de demult

Allie nu vedea prea bine să conducă, din pricina lacrimilor care îi curgeau pe obraji, dar continuă să meargă, sperând că instinctul avea s-o ducă înapoi la hotel. Lăasă geamul deschis, gândindu-se că aerul proaspăt avea s-o ajute să-și limpezească mintea, dar nu o ajuta defel. De fapt, nimic nu putea s-o ajute.

Era obosită și se întrebă dacă avea puterea să stea de vorbă cu Lon. Ce avea să-i spună, oare? Nu știa încă, dar spera că avea să se dumirească atunci când venea momentul.

N-avea încotro.

Își mai veni puțin în fire când ajunse la podul care ducea către strada principală. Nu cu totul, dar se simțea destul de sigură pe sine, se gândi ea, ca să poată discuta cu Lon. Așa spera, cel puțin.

Străzile nu erau aglomerate, deci avu timp să-i privească pe străinii care își vedeau de treburile lor, în timp ce ea traversa orașul New Bern. La o benzinărie, un mecanic se uita sub capota unui automobil nou, în timp ce un alt bărbat, probabil proprietarul, stătea lângă el. Două femei împingeau cărucioare cu bebeluși, chiar în fața magazinului Hoffman-Lane, discutând în timp ce se uitau prin vitrine, iar în față la Hearn's Jewelers un bărbat îmbrăcat elegant mergea în pas vioi, cu o servietă în mână.

După un viraj, văzu un tânăr care descărca legume dintr-un camion care bloca o parte din stradă. Ceva din alura lui, din felul în care se mișca, îi aminti de Noah care prindea crabii la capătul debarcaderului.

În timp ce aștepta la semafor, văzu hotelul puțin mai jos pe stradă. Inspiră adânc când apărură lumina verde și conduse încet până la parcare pe care hotelul o împărțea cu alte firme din zonă. Intrând, văzu mașina lui Lon pe primul loc de parcare din rând. Deși locul de lângă el era liber, ea îl depăși, alegând un loc ceva mai departe de intrare.

Răsuci cheia în contact, iar motorul se opri îndată. Căută o oglindă și o perie în torpedo și le găsi deasupra hărții statului Carolina de Nord. Se privi în oglindă și văzu că ochii îi erau încă umflați și roșii. Ca și după ploaia de cu o zi în urmă, îi păru rău că nu avea niște farduri, deși se îndoia că ar fi ajutat-o în circumstanțele de față. Încercă să-și aranjeze puțin părul, mai întâi să-l strângă doar într-o parte, apoi pe ambele părți, dar în cele din urmă renunță.

Se întinse după agendă, o deschise și dădu din nou peste articolul care o adusese aici. Se întâmplaseră atât de multe din acel moment, încât parcă nici nu-i venea să creadă că trecuseră numai trei săptămâni. Părea imposibil să fi venit cu doar două zile în urmă. Era ca și cum ar fi trecut o viață de om de când luase cina cu Noah.

Graurii ciripeau în copacii din împrejurimi. Norii începuseră să se destrame, iar printre petele pufoase și albe Allie zări albastrul cerului. Soarele nu se ivise încă, dar își dădea seama că era numai o chestiune de timp. Ziua se anunța frumoasă.

O zi ca asta și-ar fi dorit să o poată petrece cu Noah și, gândindu-se la el, își aminti de scrisorile pe care i le dăduse mama ei și se întinse după ele.

Desfăcu teancul și se pregăti să deschidă prima scrisoare, dar se opri, pentru că își dădu seama că își putea imagina, de fapt, ce scria în ea.

Trebuia să fi fost ceva simplu, ce mai făcuse el, amintiri din vara aceea, poate că îi punea câteva întrebări. În fond, probabil că așteptase ca ea să-i răspundă. Luă, așadar, hotărârea să citească ultima scrisoare din teanc, cea din urmă trimisă de el. Scrisoarea prin care își lua rămas-bun. Aceasta o interesa mai mult decât toate celelalte. Cu ce cuvinte își luase adio? Dar ea, ea ce ar fi spus?

Era un plic subțire, care conținea poate una sau două pagini. Nu-i scrisese prea multe. Mai întâi, întoarse plicul și se uită pe spate. Nu era scris nici un nume, doar o adresă din New Jersey. Desfăcu plicul cu unghia și își ținu răsuflarea.

Despături scrisoarea dinăuntru și văzu că era datată martie 1935. Doi ani și jumătate îi scrisese, deși nu primise nici un răspuns de la ea.

Și-l imagină șezând în fața unui birou vechi, scriind și ștergând, știind că era ultima. I se păru că vede pete de lacrimi pe hârtie, dar poate că erau doar în imaginația ei.

Netezi foaia și începu să citească, la lumina alburie a soarelui care intra prin geamul mașinii.

Draga mea Allie,

Nu mai am nimic de spus, decât că azi-noapte nu am dormit – știu că între noi totul s-a terminat. Mă încercă un sentiment bizar, unul la care nu m-aș fi așteptat niciodată, dar, privind în urmă, cred că nu s-ar fi putut termina altfel.

Am fost două persoane foarte diferite, provenind din lumi diferite, și totuși, tu ai fost cea care m-a învățat valoarea iubirii. Tu mi-ai arătat ce înseamnă să ai grijă de alții și sunt un om mai bun pentru că am învățat de la tine. Să nu uiți asta niciodată!

Nu sunt amărât pentru ce s-a întâmplat, dimpotrivă. Știu cu siguranță că sentimentele noastre au fost adevărate și mă bucur că am putut fi împreună chiar și pentru scurt timp. Și dacă vreodată, undeva departe, în viitor, va fi să ne revedem, tu cu viața ta și eu cu a mea, o să-ți zâmbesc cu veselie și o să-mi amintesc cum am petrecut noi o vară pe sub copaci, învățând unul de la altul și îndrăgostindu-ne. Și poate, pentru o clipă, vei simți și tu la fel ca mine și vei zâmbi, bucurându-te de amintirile pe care le vom avea întotdeauna în comun.

Te iubesc, Allie.

Noah

Citi încă o dată scrisoarea, pe îndelete de data aceasta, apoi o luă la rând a treia oară și, în sfârșit, o puse la loc în plic. Și-l imaginea din nou scriind și se luptă o clipă cu ideea de a mai citi încă o scrisoare, dar știa că nu mai poate evita inevitabilul. Lon o aștepta.

I se înmuiară picioarele când coborî din mașină. Se opri și trase adânc aer în piept, după care, privind fix către parcare, își dădu seama că nu știa ce avea să-i spună.

Răspunsul nu i se revelă decât atunci când ajunse la ușă și o deschise, văzându-l pe Lon care stătea în hol.

Două suflete în iarnă

Aici se termină povestea mea, așa că închid jurnalul, îmi scot ochelarii și mă șterg la ochi. Deși mă ustură și îi simt obosiți, încă mă mai pot baza pe ei. Dar sunt sigur că o să mă lase curând. Nici eu, nici ei nu putem continua la nesfârșit. Am terminat de citit, așa că ridic ochii spre ea, dar ea nu se uită la mine, ci privește fix spre curtea interioară, unde rezidenții se întâlnesc cu prietenii ori familiile.

Îi urmăresc privirea și ne uităm împreună. De atâția ani, acesta este obiceiul zilnic. În fiecare dimineață, la o oră după micul dejun, încep să sosească aparținătorii. Tineri care vin fie singuri, fie cu familia ca să-i viziteze pe cei ce locuiesc aici. Aduc cu ei fotografii și daruri, stau pe bănci sau se plimbă pe aleile mărginite de copaci, menite să-ți dea senzația că te afli în natură. Unii stau toată ziua, dar cei mai mulți pleacă după câteva ore și, când se întâmplă asta, mă cuprinde tristețea pentru cei care rămân în urmă. Uneori mă întreb ce părere au prietenii mei când îi văd pe cei dragi plecând, dar știu că nu e treaba mea. De întreb, nu-i întreb niciodată, pentru că am învățat că fiecare om are dreptul să-și păstreze secretele.

Am să vă împărtășesc câteva secrete de-ale mele curând.

Așez jurnalul și lupa pe masa de lângă mine și simt că mă dor toate oasele. Conștientizez brusc că tot corpul mi-e înghețat. Nu mă mai ajută nimic, nici măcar faptul că citesc în bătaia soarelui de dimineață. Nu mă mai surprinde asta, fiindcă acum corpul meu își stabilește propriile reguli.

Pe de altă parte, nu sunt chiar atât de ghinionist. Personalul de aici mă cunoaște și îmi știe toate problemele, așa că face tot ce poate ca să mă simt confortabil. Mi-au lăsat ceai fierbinte pe colțul mesei și întind ambele mâini ca să apuc ceainicul. E un adevărat efort să-mi torn ceaiul în ceașcă, dar mă străduiesc, pentru că am nevoie de ceai ca să mă încălzesc și pentru că sunt de părere că acest efort îmi va ajuta încheieturile să nu ruginească de tot. Oricum am ruginit, de asta nu mă îndoiesc. Am ruginit mai ceva ca o rablă lăsată timp de douăzeci de ani în mlaștinile Everglades.

I-am citit și în dimineața asta, ca în fiecare zi, pentru că simt că asta trebuie să fac. Nu e vorba despre o obligație, deși nici asta nu poate fi scoasă din calcul, ci despre un motiv mult mai romantic. Mi-aș dori să vă pot explica pe îndelete acum despre ce este vorba, dar e încă devreme și nu prea mai țin la conversații despre romantism înainte de prânz. În afară de asta, n-am nici cea mai vagă idee ce o să iasă până la urmă și n-aș prea vrea să-mi fac mari speranțe.

Ne petrecem toate zilele împreună, dar noaptea dormim fiecare în camera lui. Doctorii mi-au spus că n-am voie s-o vizitez după ce se lasă întunericul. Înțeleg perfect motivele lor și sunt de acord cu ei, dar câteodată mai încalc și eu regulile. Noaptea târziu, dacă sunt într-o dispoziție bună, mă furișez din camera mea și mă duc la ea, să o privesc cum doarme. Ea habar nu are despre asta. Când intru și o urmăresc cum respiră, știu sigur că, dacă n-ar fi fost ea, nu m-aș fi însurat niciodată. Îi privesc chipul, pe care îl cunosc mai bine decât pe al meu, și știu la fel de sigur că am însemnat tot atât de mult pentru ea, poate chiar mai mult. Iar pentru mine asta contează mai mult decât aș putea povesti.

Stând în picioare lângă ea, câteodată, mă gândesc cât sunt de norocos că am fost căsătoriți aproape patruzeci și nouă de ani. Luna viitoare se vor împlini. Mi-a suportat sforăitul numai în primii patruzeci și cinci de ani, pentru că de atunci am început să dormim în camere separate. Nu dorm bine fără ea. Mă tot răsucesc și mă întorc de pe o parte pe alta, îmi lipsește căldura ei, așa că lăncezesc toată noaptea cu ochii deschiși, privind umbrele care dansează pe tavan asemenea rotocoalelor de ciulini purtate de vântul deșertului. Dacă am noroc, ațipesc preț de două ore, apoi mă trezesc chiar înainte de ivirea zorilor, la fel ca în tinerețe. Ei, asta nu pot să înțeleg.

Știu prea bine că o să se termine curând. Ea nu știe. În fiecare zi, scriu tot mai puțin în jurnal, iar poveștile sunt simple, pentru că așa este viața mea de acum. Dar diseară cred că o să copiez niște versuri pe care le-a găsit o asistentă care a crezut că o să-mi facă plăcere. Sună așa:

Nicicând iubirea-n fapt de seară

Nu m-a vrăjit cu dulce glas

Precum un chip de floare rară

Ce-adânc în suflet mi-a rămas.⁴

Seara avem libertatea să ne mișcăm pe unde vrem, iar cei de aici m-au rugat să le fac vizite rezidenților. De cele mai multe ori mă duc, pentru că eu sunt cel care le citește, iar ei au nevoie de mine. Cel puțin, așa mi se spune. Merg pe coridoare și aleg în ce camere mă opresc, fiindcă sunt prea bătrân ca să mă mai țin de un program, dar știu în sinea mea cine are nevoie de mine. În fond, sunt prietenii mei și când deschid ușile văd încăperi care seamănă cu aceea în care locuiesc eu – întotdeauna luminate slab, singurele licăriri fiind beculuțele de la Roata Norocului și dinții albi ai Vannei. Mobila este aceeași pentru toată lumea, iar televizoarele urlă în toate camerele, pentru că nimeni nu mai aude bine.

Și bărbații, și femeile îmi zâmbesc atunci când intru, îmi vorbesc șoptit și opresc televizoarele.

– Ne bucurăm foarte mult că ai venit, spun ei, după care mă întreabă ce mai face soția mea.

Uneori le povestesc. Cât este ea de dulce și de plină de farmec, cum m-a învățat să înțeleg lumea, cu toate frumusețile ei. Alteori le povestesc despre primii ani pe care i-am petrecut împreună, explicându-le că nu ne mai trebuia nimic, atâta vreme cât ne țineam în brațe, sub cerul smălțat cu stele al Sudului. La vreo ocazie specială, le șoptesc despre aventurile noastre, despre expozițiile de artă de la New York sau Paris, despre recenzii exuberante ale unor critici care scriau în limbi pe care nu le cunoșteam. De cele mai multe ori însă, le spun că nu s-a schimbat nimic în starea ei, iar capetele lor se întorc în altă parte, deși eu știu prea bine că ei nu vor să le văd expresiile întipărite pe chipuri. Le reamintește că și ei sunt muritori. Prin urmare, mă așez lângă ei și le citesc, ca să le alung temerile.

Fii liniștită - cu mine să n-ai grijă...

*câtă vreme soarele nu-și va întoarce fața de la tine, nici eu nu mi-o voi întoarce,
câte vreme apele nu vor refuza să te mai oglindească*

și frunzele să-ți dăruiască fiorul șoaptei lor⁵

Le citesc ca să afle și ei cine sunt eu.

Noaptea întreagă cutreier prin visele mele...

Aplecându-mă cu ochii deschiși peste pleoapele închise ale celor ce dorm,

Hoinărind aiurea, pierdut de mine însumi, nepotrivit, contradictoriu,

Mă opresc, privesc atent, mă aplec și rămân pe loc.⁶

Dacă ar putea, soția mea m-ar acompania în aceste plimbări la lăsarea serii, pentru că poezia a fost una dintre marile ei pasiuni. Thomas, Whitman, Eliot, Shakespeare și Psalmii regelui David. Scriitori cu dragoste pentru cuvinte, creatori de limbă. Privind în urmă, sunt surprins de cât de mult iubesc poezia și uneori am regrete în privința asta. Poezia aduce multă frumusețe în viață, dar și multă tristețe și nu sunt sigur că este un schimb echitabil pentru o persoană de vârsta mea. Oamenii ar trebuie să se bucure și de alte lucruri, dacă pot; ar trebui să-și petreacă ultimele zile bucurându-se de soare. Dar eu îmi voi petrece ultimele zile citind la lumina unei veioze.

Îmi târșai picioarele ca să mă pot așeza pe scaunul de lângă patul ei. Mă doare spatele când mă las în jos. Îmi spun, pentru a mia oară, că trebuie să aduc o pernă nouă pentru acest scaun. Întind mâna și o apuc pe a ei, osoasă și fragilă. Senzația e plăcută. Ea îmi răspunde cu o zvâcnire și apoi, încet-încet, începe să-mi mângâie degetele cu degetul ei mare. Nu scot nici un cuvânt până când nu vorbește ea; am învățat asta mai demult. Deseori tac până la apusul soarelui, pentru că în zile din astea nu aflu nimic despre ea.

Trec minute bune până ce ea se întoarce spre mine. Plânge. Îi zâmbesc și-i dau drumul mâinii, apoi scot o batistă din buzunar și îi șterg lacrimile. În tot acest

timp, mă privește, făcându-mă să mă întreb la ce se gândește.

– Ce poveste frumoasă!

Afară începe să plouă mărunț. Picuri mici lovesc ușor în geam. Îi iau mâna din nou. O să fie una dintre acele zile bune, foarte bune chiar. O zi miraculoasă. Nu-mi pot reține zâmbetul.

– Într-adevăr, îi spun eu.

– Tu ai scris-o? Întreabă ea, cu vocea șoptită, ușoară, ca o adiere printre frunze.

– Da, îi răspund eu.

Întoarce privirea către noptieră. Medicamentele ei sunt acolo, într-un păhărel. Și ale mele, de altfel. Sunt niște pastiluțe în culorile curcubeului, ca să nu le încurcăm. Infirmierele le aduc și pe ale mele în camera ei, deși nu e voie.

– Am mai auzit povestea asta, nu-i așa?

– Da, îi spun eu din nou, așa cum fac mereu în astfel de zile, pentru că am învățat să am răbdare.

Ea îmi cercetează chipul, cu ochii verzi ca valurile oceanului.

– Nu-mi mai este frică atunci când o ascult, spune ea.

– Știu, îi răspund, aprobând ușor din cap.

Ea își întoarce privirea din nou, iar eu aștept în continuare. Îmi dă drumul la mână și se întinde să-și ia paharul cu apă. E pe noptieră, lângă medicamente. Bea puțin.

– Povestea asta e adevărată? Se ridică în capul oaselor și mai ia o înghițitură. Încă mai are forță. Vreau să spun, tu i-ai cunoscut pe oamenii ăștia?

– Da, zic din nou.

Aș putea să-i spun mai multe, dar nu o fac, ca de obicei.

E încă frumoasă. Îmi pune o întrebare evidentă:

– Cu cine s-a măritat până la urmă?

– Cu bărbatul potrivit, răspund.

– Care dintre ei a fost?

Zâmbesc și spun încet:

– O să-ți dai seama, până la sfârșitul zilei, o să-ți dai seama.

Nu prea e sigură ce să creadă despre asta, dar nu-mi mai pune nici o întrebare, ci începe să se agite. Își frământă mintea să mă întrebe altceva, deși nu e sigură cum să procedeze. Așa că își propune să amâne deocamdată acest moment și întinde mâna după unul dintre păhărele.

– Țsta e al meu?

– Nu, ăsta e al tău, răspund și împing medicamentele către ea.

Nu pot să apuc păhărelul cu degetele. Ia recipientul și se uită la pastile.

După felul în care le verifică pot să-mi dau seama că n-are nici cea mai vagă idee la ce folosesc. Eu apuc păhărelul cu ambele mâini și dau pe gât pastilele, iar ea face la fel. Astăzi nu e o zi de luptă, ceea ce simplifică situația. Ridic ceașca, de parcă aş ține un toast, din dorința de a-mi clăti din gură gustul de medicament. E din ce în ce mai frig. Ea hotărăște să meargă pe încredere și mai bea niște apă ca să înghită pastilele.

O pasăre începe să cânte afară, în dreptul ferestrei, și amândoi întoarcem capetele. Nu scoatem nici un cuvânt o vreme, bucurându-ne împreună de ceva frumos. Dar momentul trece, iar ea oftează.

– Trebuie să te mai întreb ceva, spune ea.

– O să încerc să-ți răspund la orice întrebare mi-ai pune.

– Dar e greu, să știi.

Nu se uită la mine și nu pot să-i văd ochii. Așa își ascunde gândurile. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

– Nu te grăbi, îi spun eu.

Știu ce o să mă întrebe.

Într-un final, se întoarce spre mine și mă privește drept în ochi. Îmi zâmbește prietenos, așa cum îi zâmbești unui copil, nu unui iubit.

– Nu vreau să te jignesc, pentru că ai fost atât de drăguț cu mine, dar...

Aștept. Vorbele ei o să mă doară. O să rupă o bucățică din inima mea și o să-mi lase o cicatrice.

– Tu cine ești?

Locuim la azilul din Creekside de trei ani. Ea a hotărât să venim aici, pe de-o parte pentru că era aproape de casă, pe de alta pentru că s-a gândit că așa îmi va fi mie mai ușor. Am acoperit ferestrele casei cu scânduri, fiindcă nici unul dintre noi n-am fi suportat s-o vindem, am semnat niște hârtii și iată-ne ajunși într-un loc unde o să trăim cât mai avem de trăit și apoi o să murim, în schimbul unei libertăți pentru care am muncit o viață întreagă.

A avut dreptate să procedeze astfel, evident. Eu nu aveam cum să am grijă de ea de unul singur, pentru că pe amândoi ne ajunsese boala. Ne trăim ultimele minute din apusul vieții, iar ceasul bate. Cu zgomot. Mă întreb dacă eu sunt singurul care îl aude.

Degetele îmi pulsează și îmi aduc aminte că de când am venit aici nu ne-am mai ținut de mână, cu degetele împletite. Sunt trist, dar e numai din pricina mea. Am cea mai urâtă formă de artrită reumatoidă, într-un stadiu avansat. Mâinile mi-au ajuns diforme și grotești, îmi zvâcnesc dureros cât sunt treaz. Le privesc și aș vrea să dispară, să mi le taie cineva, dar fără ele n-aș mai putea să fac nici puținul de care mai sunt în stare. Așa că mă folosesc de ghearele mele, după cum le alint, ca să-i iau mâinile într-ale mele în fiecare zi în ciuda durerii, și fac tot ce pot ca să le țin așa pentru că știu că asta își dorește ea.

O spune Biblia că omul poate trăi până la o sută douăzeci de ani, dar asta nu este pentru mine și nu cred că trupul meu ar fi în stare, chiar dacă eu aș vrea. Mi se dezintegrează pe zi ce trece, se erodează și pe dinăuntru, și pe dinafară, mai ales

la încheieturi. Mâinile mi-au devenit nefolositoare, rinichii au început să mă lase și ei, iar pulsul mi-e din ce în ce mai rar, de la lună la lună. Mai rău este că mi s-a întors cancerul, de data asta la prostată. Este a treia oară când mă lupt cu inamicul nevăzut care mă va dovedi, în cele din urmă, deși eu voi fi acela care va spune că a venit timpul. Doctorii sunt îngrijorați pentru mine, dar eu nu sunt. N-am timp de îngrijorare, acum, la apusul vieții.

Mai trăiesc doar patru dintre cei cinci copii ai noștri și, deși le e greu să ne viziteze, vin destul de des, iar pentru asta le sunt recunoscător. Dar chiar și atunci când nu sunt aici, mintea mea îi aduce la viață pe toți și-mi amintesc de zâmbetele și de lacrimile care te însoțesc atunci când îți clădești o familie. Zeci de fotografii acoperă pereții camerei mele. Copiii sunt moștenirea mea, contribuția pentru dezvoltarea lumii ăsteia. Sunt foarte mândru. Uneori mă întreb ce gândește soția mea despre ei atunci când visează, sau dacă se gândește vreodată la ei, sau dacă visează. Sunt multe lucruri pe care nu le înțeleg la starea ei.

Mă întreb și ce-ar zice tata despre viața mea sau ce ar fi făcut el în locul meu. Nu l-am văzut de cincizeci de ani și n-a mai rămas decât ca o umbră în gândurile mele. Chipul lui nu-mi mai este clar în minte, e întunecat de parcă ar sta în contre-jour. Poate că de vină este memoria care mă lasă ori pur și simplu trecerea timpului. Am o singură fotografie de-a lui, dar și aceea este îngălbenită de vreme. Peste zece ani n-o să mai fie, așa cum n-o să mai fiu nici eu, iar amintirea lui se va șterge ca un mesaj lăsat pe plajă.

Dacă n-aș avea jurnalele, aș putea să jur că n-am trăit decât o jumătate din viață. Perioade lungi par să fi dispărut. Și chiar acum, când citesc pasaje din jurnale, mă întreb cine eram când le-am scris, pentru că nu-mi mai amintesc acele evenimente. Sunt momente când stau și mă întreb unde au s-au dus cu toatele.

– Numele meu, răspund în sfârșit, e Duke.

Întotdeauna mi-a plăcut John Wayne.

– Duke, șoptește ea, Duke.

Se gândește un moment, cu fruntea încrețită și privirea serioasă.

– Da, zic eu, sunt aici ca să te ajut.

„Și am să fiu întotdeauna“, continui în gând.

Ea se îmbujorează când aude răspunsul, ochii i se înroșesc și începe să plângă. Mă doare sufletul când o văd și îmi doresc pentru a nu știu câta oară să pot face ceva.

– Îmi pare rău, spune ea. Nu înțeleg nimic din ceea ce mi se întâmplă acum. Nici pe tine nu te înțeleg. Când te aud vorbind, simt că ar trebui să te cunosc, dar nu-mi aduc aminte de tine. Nici măcar cum mă cheamă nu-mi aduc aminte. Își șterge lacrimile și spune: Te rog, Duke, ajută-mă să-mi aduc aminte cine sunt. Sau, cel puțin, cine am fost. Mă simt atât de pierdută!

Răspunsul meu vine din tot sufletul, deși o mint cu privire la adevăratul ei nume. Așa cum am făcut și cu al meu. Există un motiv bun pentru asta.

– Te cheamă Hannah, iubești viața și ai fost întotdeauna un sprijin pentru cei pe care i-ai considerat prieteni. Ești un vis, o creatoare de fericire, o artistă care a ajuns să emoționeze mii de suflete. Ai avut o viață frumoasă și n-ai dus niciodată lipsă de nimic, pentru că nevoile tale sunt spirituale și nu ți-a trebuit decât să privești în sufletul tău. Ești bună și loială și ești în stare să vezi frumusețea acolo unde n-o mai vede nimeni altcineva. I-ai învățat pe alții frumosul și ai visat întotdeauna la mai bine. Mă opresc o clipă ca să-mi trag sufletul. Apoi continui: Știi, Hannah, n-ai de ce să te simți pierdută, pentru că:

Nimic nu se pierde cu adevărat, nu poate fi pierdut,

Nici nașterea, nici identitatea sau forma, nici un obiect de pe lumea asta,

Nici viața, nici puterea, nimic ce vezi cu ochii...

Trupul greoi, îmbătrânit și înfrigurat – jarul rămas de la focuri de odinioară

...va izbucni în flăcări iarăși.⁷

Se gândește un moment la ce i-am spus. Eu privesc în tăcere pe fereastră și observ că ploaia s-a oprit. Razele filtrate ale soarelui își fac loc în cameră.

– Tu ai scris asta? mă întreabă ea.

– Nu. Walt Whitman.

– Cine?

– Un îndrăgostit de cuvinte, un făuritor de gânduri.

Nu-mi răspunde imediat. Mă privește mult timp, până când respirațiile noastre se armonizează. Inspiră. Expiră. Inspiră. Expiră. Respirații adânci. Mă întreb dacă ea știe că mi se pare frumoasă.

– Vrei să mai rămâi puțin cu mine? mă întreabă, într-un final.

Îi zâmbesc și încuviințez din cap. Îmi zâmbește și ea. Întinde mâna, o prinde blând pe a mea și și-o pune pe talie. Privește încheieturile noduroase ale degetelor mele și mi le mângâie delicat. Mâinile ei au rămas tot ca ale unui înger. Mă ridic cu greu.

– Hai să mergem la plimbare. Aerul e curat după ploaie și ne așteaptă bobocii de găscă. E foarte frumos afară astăzi.

O privesc fix în timp ce-i spun aceste ultime cuvinte. Ea roșește din nou și mă face să mă simt tânăr.

Desigur, a fost celebră, considerată drept unul dintre cei mai buni pictori din Sud, din secolul XX, iar eu am fost mereu foarte mândru. Spre deosebire de mine, care mă străduiam din greu să scriu chiar și cele mai simple versuri, soția mea putea să creeze frumusețe cu tot atât de multă ușurință pe cât a creat Dumnezeu lumea. Tablourile ei sunt expuse în muzee din toată lumea, dar eu nu mi-am păstrat decât două. Pe primul pe care mi l-a dat și pe ultimul. Sunt pe perete în camera mea și, noaptea târziu, stau și mă uit la ele și uneori mă bufnește plânsul. Nici eu nu știu de ce.

Anii au trecut, ne-am trăit viețile, unii muncind, alții pictând, crescându-ne copiii

și iubindu-ne. În fotografiile sunt surprinse zile de Crăciun, excursii cu familia, ceremonii de absolvire și nunți. Nepoți și fete bucuroase. Sunt și fotografiile cu noi, cu părul din ce în ce mai alb și cu ridurile din ce în ce mai adânci. O viață care pare obișnuită, dar care nu a fost deloc așa.

N-am avut cum să ne prevedem viitorul, dar în fond cine e în stare de asta? Nu trăiesc acum așa cum m-am așteptat. Dar la ce m-am așteptat, de fapt? Să ies la pensie. Să-mi vizitez nepoții și poate să fac mai multe călătorii. Ei i-a plăcut întotdeauna să călătorească. M-am gândit să mă apuc de vreun hobby, să fac ceva ce n-am mai făcut niciodată, poate să construiesc corăbii din acelea puse în sticle. Lucru minuțios, cu piese mici, ceva la care nici nu m-aș mai putea gândi acum cu aceste mâini. Dar nu sunt amărât.

Sunt sigur că viețile noastre nu pot fi măsurate numai după ultimii ani, dar cred că ar fi trebuit să îmi dau seama, într-un fel, ce avea să se întâmple. Poate să pară evident acum, când privesc în urmă, dar la început am crezut că era normal să fie puțin confuză, că nu era nimic special. Și ce dacă uita unde-și punea cheile, mai uită și alții! Uita numele câte unui vecin, dar nu era o persoană pe care s-o frecventăm sau cu care să ne întâlnim foarte des. Câteodată scria anul greșit pe cecuri, dar din nou, am crezut că sunt simple erori pe care le face oricine când se gândește la altceva.

Doar atunci când au început să se întâmple lucruri mai evidente am bănuț ce era mai rău. Un fier de călcat pus în congelator, haine puse în mașina de spălat vase, cărți în cuptor. Au mai fost și altele. Dar în ziua în care am găsit-o la trei străzi de casă, plângând aplecată peste volanul mașinii pentru că nu mai găsea drumul înapoi, în ziua aceea mi-a fost cu adevărat teamă. Și ei îi era la fel de teamă, pentru că atunci când i-am bătut în geam, s-a întors spre mine și mi-a spus:

– Doamne, ce se întâmplă cu mine? Ajută-mă, te rog!

Am simțit cum mi se strânge stomacul, dar n-am îndrăznit să mă gândesc la ce era mai rău.

După șase zile a mers la doctor, care i-a dat să facă o serie de teste. Nu le-am înțeles nici atunci, nici acum, dar cred că mintea mi se blochează pentru că mă sperii de ce aș putea afla. A stat aproape o oră la doctorul Barnwell, iar a doua zi s-a întors la el. A fost cea mai lungă zi din viața mea. Am frunzărit reviste pe care nu puteam să le citesc, am jucat jocuri la care nu mă puteam concentra. Într-

un final, ne-a chemat pe amândoi în birou și ne-a spus să luăm loc. Ea mă ținea încrezătoare de braț, dar îmi aduc perfect aminte că îmi tremurau mâinile.

– Îmi pare rău că trebuie să vă dau o astfel de veste, a început discuția doctorul Barnwell, dar se pare că vă aflați într-un stadiu incipient de Alzheimer...

Mintea mi s-a întunecat, n-am mai putut să mă gândesc decât la becul care lumina deasupra capetelor noastre. În urechi îmi răsunau cuvintele: „stadiu incipient de Alzheimer“.

Lumea mea s-a năruit și am simțit-o cum mă strânge și mai tare de braț, șoptind aproape pentru sine:

– Vai de mine, Noah... Noah...

Am izbucnit în lacrimi, revenindu-mi în minte cuvântul fatidic: „Alzheimer“...

Este o boală care te seacă, îți soarbe viața la fel ca un deșert arid. Îți fură inima, sufletul și amintirile. N-am știut ce să-i spun, ea suspina la pieptul meu, iar eu n-am făcut decât s-o țin și s-o legăn.

Și doctorul era supărat, fiindcă era un om bun și-i fusese greu să ne dea vestea asta. Era mai tânăr decât fiul nostru cel mai mic, ceea ce mă făcea conștient de vârsta mea. Mintea mea era derutată, iubita mea tremura, iar eu nu mă puteam gândi decât la un singur lucru:

Când omul se îneacă nu va ști

Ce picătură viața îi opri...

Cuvinte rostite de un poet înțelept, dar care nu-mi aduceau alinare. Nu știu ce înțelesuri aveau sau de ce mă gândeam tocmai la ele.

Ne-am tot legănat, îmbrățișați, iar Allie, visul meu, frumoasa mea fără vârstă, mi-a spus că-i părea rău. Știam că nu aveam nimic de iertat.

– O să fie bine, ai să vezi, i-am șoptit la ureche, dar eram speriat.

Sufletul mi-era pustiu și nu mai avea nimic de oferit, eram gol ca un burlan de sobă aruncat la fiare vechi.

Doctorul Barnwell continua să explice, dar eu nu-mi amintesc decât fragmente.

– Este o tulburare degenerativă a creierului, afectează memoria și personalitatea... nu există nici un tratament sau terapie... N-avem de unde să știm cât de repede va avansa... diferă de la o persoană la alta. Mi-aș fi dorit să știm mai multe... Într-unele zile o să se simtă mai bine decât în altele... Cu trecerea timpului o să se agraveze... Îmi pare rău că trebuie să vă dau aceste vești.

Îmi pare rău... Îmi pare rău... Îmi pare rău...

Tuturor le părea rău. Copiii aveau inimile frânte, prietenilor noștri le era teamă de ce li s-ar fi putut întâmpla lor. Nu-mi amintesc cum am ieșit din cabinetul doctorului și nici drumul spre casă. Acea zi mi-e complet ștearsă din memorie – iată o asemănare între mine și soția mea.

Au trecut patru ani de-atunci. Am încercat să facem tot ce a fost posibil. Allie a organizat totul, după cum îi stătea în obicei. A făcut aranjamentele necesare ca să plecăm din casa noastră și să ne mutăm aici. Și-a refăcut testamentul și l-a legalizat. A lăsat instrucțiuni clare pentru înmormântare, care se găsesc în ultimul sertar de la biroul meu. Nu le-am deschis. Când a terminat, a început să scrie. Scrisori către prieteni și copii. Către frați, surori și veri. Către nepoate, nepoți și vecini. Mi-a scris și mie o scrisoare.

Uneori, când am dispoziția necesară, o citesc. Atunci îmi aduc aminte de Allie în serile reci de iarnă, stând lângă focul care trosnea în șemineu, cu un pahar de vin așezat lângă ea, citind scrisorile pe care i le scrisesem eu de-a lungul anilor. Le-a păstrat pe toate, iar acum se află în grija mea, pentru că așa m-a rugat ea. Mi-a spus că o să știu ce să fac cu ele și a avut dreptate; am descoperit că și mie îmi face plăcere să recitesc fragmente din ele. Mă pun pe gânduri scrisorile astea, pentru că, atunci când le frunzăresc, îmi dau seama că poți fi romantic și pasional la orice vârstă. Privind-o acum pe Allie, îmi dau seama că n-am iubit-o niciodată mai mult, dar când citesc aceste scrisori, înțeleg că întotdeauna am avut aceleași sentimente.

Ultima oară le-am citit acum trei seri, târziu, mult după ora mea de culcare. Era aproape ora două, când m-am dus la birou și am găsit un teanc gros de scrisori uzate de atâta citit. Am desfăcut panglica, și ea veche de aproape cincizeci de ani, și am găsit acolo scrisorile pe care le ascunsese mama ei cu mult timp în urmă, dar și unele scrise mai târziu. O viață întreagă este cuprinsă în aceste scrisori în care i-am spus cât de mult o iubesc, în care mi-am pus inima pe tavă. Am citit pe sărite din ele cu zâmbetul pe buze, alegând pasaje, iar până la urmă m-am oprit la o scrisoare de la prima noastră aniversare.

Iată un fragment:

Când te văd acum – mișcându-te încet, căci porți o viață nouă în pântec –, sper că știi cât de mult însemni pentru mine și cât de special a fost acest an petrecut împreună. Sunt cel mai binecuvântat dintre oameni și te iubesc din toată inima.

O las la o parte, răsfir teancul și caut alta, scrisă într-o seară friguroasă, în urmă cu treizeci și nouă de ani.

Am stat lângă tine în timp ce fiica noastră cânta fals în spectacolul de Crăciun și te-am privit. Am văzut în ochii tăi o mândrie pe care nu o au decât cei care iubesc din tot sufletul și am știut că nu există bărbat mai norocos ca mine.

Și una scrisă după ce a murit fiul nostru, cel care semăna atât de bine cu mama lui... A fost cea mai grea perioadă prin care am fost nevoiți să trecem amândoi și cuvintele sunt valabile și astăzi:

În clipele pline de durere și de tristețe am să te țin în brațe și am să te legăn, am să-ți iau jalea și am să o port eu în suflet. Când tu plângi, plâng și eu, iar când tu suferi, sufăr și eu. Vom încerca amândoi să ne oprim șuvoaiile de lacrimi și disperarea și să pășim pe drumurile pline de obstacole ale vieții.

Mă opresc un moment și îmi amintesc de băiețelul nostru, care avea doar patru ani. Eu am trăit de douăzeci de ori mai mult, dar, dacă aș fi putut, mi-aș fi dat viața ca să trăiască el. Cel mai groaznic sentiment pentru un părinte este să supraviețuiască unui copil care a murit, iar o astfel de tragedie nu o doresc nimănui.

Mă străduiesc să-mi rețin lacrimile și mai frunzăresc câteva scrisori ca să-mi limpezesc mintea. Iată una de la cea de-a douăzecea aniversare, un eveniment la care mă pot gândi cu mai multă seninătate.

Te privesc, iubito, dimineața înainte să faci duș sau în studioul tău, plină de pete de vopsea, cu părul mățuit și ochii obosiți și știu că tu ești cea mai frumoasă femeie din lume.

Corespondența asta ne-a definit viața și dragostea și am mai citit alte zeci de scrisori, unele dintre ele dureroase, dar cele mai multe pline de duioșie și căldură. Pe la ora trei am obosit, dar am ajuns la finalul teancului. Mai rămăsese o singură scrisoare, ultima pe care i-am scris-o și pe care știam că trebuia s-o citesc.

Am deschis plicul și am scos dinăuntru cele două foi. Pe cea de-a doua am lăsat-o la o parte, iar pe prima am apropiat-o de lumină și am început să citesc.

Iubita mea Allie,

Liniștea domnește pe verandă, nu se aud decât zgomotele care plutesc printre umbre, și pentru prima dată în viață nu-mi găsesc cuvintele. E o experiență ciudată pentru mine, pentru că, atunci când mă gândesc la tine și la noi doi, mă copleșesc amintirile. Amintiri pentru o viață de om. Dar cum să le aștern în cuvinte? Nu știu dacă sunt în stare. Nu sunt poet, dar este nevoie de o poezie ca

să exprim ce simt pentru tine.

Așa că mintea mi-o ia razna, și îmi amintesc că m-am gândit la cum am trăit împreună când îmi făceam cafeaua de dimineață. Erau și Kate, și Jane acasă, au tăcut amândouă când am intrat în bucătărie. Am observat că plânseseră și, fără nici un cuvânt, m-am așezat alături de ele la masă și le-am prins de mâini. Și știi ce am văzut când le-am privit? Te-am văzut pe tine, așa cum erai acum mulți, mulți ani, în ziua când ne-am luat adio. Îți seamănă, arată la fel cum arătai tu atunci, frumoase, sensibile și îndurerate, așa cum se întâmplă când ți se răpește ceva neprețuit. Și pentru un motiv care îmi scapă, am simțit nevoia să le spun o poveste.

I-am chemat și pe Jeff și David în bucătărie, fiindcă erau și ei în casă, iar când copiii noștri au fost pregătiți, le-am povestit despre noi și despre momentul în care te-ai întors la mine, atunci demult. Le-am povestit despre plimbarea noastră, despre cina cu crabi și m-au ascultat cu zâmbetul pe buze când le-am spus de ieșirea cu canoea pe râu, de seara petrecută în fața șemineului, când furtuna făcea ravagii pe afară. Le-am povestit cum a venit mama ta să ne avertizeze despre Lon a doua zi – au fost la fel de surprinși cum am fost și noi – și apoi le-am spus ce s-a întâmplat după ce te-ai întors în oraș.

Este o parte a poveștii noastre care mi-a rămas întipărită în minte, chiar și după atâta vreme. N-am fost acolo, e drept, dar mi-ai povestit tu o singură dată și m-am minunat de câtă forță ai dat dovadă. Încă nu-mi pot imagina ce ți-a trecut prin minte când ai ajuns în hol și ai dat de Lon sau cum trebuie să te fi simțit când ai discutat cu el. Mi-ai spus că ați plecat de la hotel și v-ați așezat pe o bancă în fața vechii biserici metodiste, că el te-a ținut de mână și tu i-ai explicat că trebuie să rămâi. Știu că ai ținut la el și, din felul în care a reacționat, e clar că și el a ținut la tine. Nu, nu putea să înțeleagă că te pierdea, dar cum ar fi putut? Chiar și când i-ai spus că mă iubeai pe mine, că mă iubiseși întotdeauna, că n-ar fi fost corect față de el, nici atunci nu ți-a dat drumul mâinii. Știu că era îndurerat și furios și că a încercat timp de o oră să te facă să te răzgândești, dar când ai fost fermă și i-ai spus că îți pare rău, dar nu poți pleca cu el, a știut că hotărârea ta nu se mai poate schimba. Mi-ai spus că a încuviințat pur și simplu din cap și ați mai rămas puțin pe bancă, în tăcere. Întotdeauna m-am întrebat la ce s-o fi gândit oare, stând acolo, dar sunt sigur că îl încercau aceleași sentimente pe care le avusesem eu cu câteva ore în urmă.

Și când te-a condus la mașină, într-un final, mi-ai spus că a zis că sunt un

norocos. S-a purtat ca un adevărat gentleman și am înțeles de ce ți-a fost atât de greu să alegi.

Când am terminat povestea, în cameră nu mai vorbea nimeni, iar Kate s-a ridicat și m-a îmbrățișat. „Of, tati!“ a spus ea cu lacrimi în ochi și, deși m-aș fi așteptat să fiu nevoit să le răspund la întrebări, nu m-au întrebat nimic. Mi-au dat, în schimb, un dar mult mai special. Timp de patru ore mi-au povestit, fiecare dintre ei, cât de mult am însemnat noi doi pentru ei. Unul câte unul, și-au amintit lucruri de mult uitate. Iar în cele din urmă am izbucnit în plâns, pentru că mi-am dat seama cât de frumos i-am crescut. Eram foarte mândru de ei și de tine și fericit pentru că am avut o viață frumoasă. Nimic nu poate schimba asta. Nimic. Singurul lucru pe care mi-l doresc este să fi fost și tu alături de noi, să ne bucurăm împreună.

După plecarea lor, m-am legănat în balansoar, în tăcere, cu gândul la viața noastră. Ești mereu aici cu mine, cel puțin în inima mea, și mi-e imposibil să-mi amintesc vreun moment în care să nu fi fost parte din mine. Nu știu ce aș fi devenit dacă nu te-ai fi întors la mine în ziua aceea, dar nu am nici o îndoială că aș fi trăit și aș fi murit cu regrete pe care, din fericire, nu le am.

Te iubesc, Allie. Datorită ție sunt cine sunt astăzi. Tu ești rațiunea, speranța și fiecare vis pe care l-am avut vreodată și, indiferent ce ne rezervă viitorul, fiecare zi petrecută cu tine este cea mai frumoasă din viața mea. Întotdeauna voi fi al tău. Iar tu, iubito, vei fi întotdeauna a mea.

Noah

Pun foile deoparte și-mi aduc aminte cum am stat cu Allie pe verandă când a citit această scrisoare pentru prima oară. Era o după-amiază târzie, dungi roșii se încrucișau pe cerul de vară și ultimele momente de lumină dispăreau. Cerul schimba culori după culori, iar eu mă gândeam, în timp ce priveam cum apune soarele, la acel moment efemer când ziua se transformă în noapte.

Apusul, am conștientizat atunci, este numai o iluzie optică, pentru că soarele se află fie deasupra, fie dedesubtul liniei orizontului. Adică ziua și noaptea sunt legate într-un fel unic, precum puține alte lucruri. Nu pot exista separat, dar nici în același timp. „Cum ne-am simți“, mă întrebam, „dacă am fi veșnic împreună și totuși despărțiți pentru totdeauna?“

Privind în urmă, mi se pare ironic faptul că ea a ales să citească scrisoarea exact în momentul în care mie mi-a venit această întrebare în minte. Desigur, mi se pare o ironie acum pentru că știu răspunsul. Știu cum e să fim ca ziua și noaptea, mereu împreună, dar pentru totdeauna despărțiți.

Locul în care ne-am oprit în această după-amiază este superb. Sunt în amurgul vieții și tot ce mă interesează se află aici, pe râu: păsările, găștele, prietenele mele. Plutesc pe apa rece care le reflectă culorile și le face să pară și mai mari decât sunt. Și Allie este acaparată de frumusețea lor și, încetul cu încetul, ajungem să ne cunoaștem din nou.

– Îmi face bine să vorbesc cu tine. Am descoperit că-mi lipsesc discuțiile noastre, chiar dacă nu a trecut prea mult de la ultima întâlnire.

Sunt sincer și ea știe asta, dar e încă prevăzătoare. În fond, sunt un străin pentru ea.

– Adică facem des asta? întreabă ea. Să stăm aici și să privim păsările? Ne cunoaștem bine?

– Da și nu. Fiecare om are secrete, dar noi ne cunoaștem de ani întregi.

Își privește mâinile, apoi le privește și pe-ale mele. Se gândește o clipă la ce am spus eu și din unghiul din care o privesc mi se pare din nou tânără. Nu purtăm verighetele. Există un motiv și pentru asta.

– Ai fost vreodată căsătorit?

Aprob din cap.

– Da.

– Și cum era ea?

Îi spun adevărul.

– A fost femeia la care am visat. Ea m-a făcut ceea ce sunt și când o țineam în brațe mi se părea mai firesc decât să-mi ascult bătăile inimii. Mă gândesc la ea

tot timpul. Mă gândesc la ea chiar și acum când stau aici. N-ar fi putut să existe niciodată o altă femeie pentru mine.

Ascultă cu atenție ce spun, dar nu știu ce părere are despre asta. În cele din urmă, vorbește încet, cu o voce angelică, senzuală. Mă întreb dacă ea își dă seama că mă gândesc la aceste lucruri.

– A murit?

„Ce e moartea?” mă întreb. Dar ei îi răspund altceva:

– Soția mea trăiește în sufletul meu. Și acolo o să rămână pentru totdeauna.

– Încă o mai iubești, nu-i așa?

– Bineînțeles! Dar mai sunt și alte lucruri pe care le ador. Îmi place să stau aici cu tine. Îmi place să împart frumusețea acestui loc cu cineva drag. Îmi place să văd vulturul pescar plonjând în apă și căutându-și de mâncare.

Tace pentru o clipă. Privește în altă parte, ca să nu-i văd ochii. E obiceiul ei de ani buni.

– De ce faci asta?

Nu-i este teamă, e doar curioasă. E semn bun. Știu la ce se referă, dar întreb:

– Ce anume?

– De ce îți petreci ziua cu mine?

Zâmbesc.

– Sunt aici pentru că aici e locul meu. Nu e complicat. Ne simțim bine amândoi. Nu denigra timpul pe care îl petrec cu tine – nu sunt clipe pierdute. Asta vreau să fac. Stau aici și vorbim și mă gândesc: „Ce ar putea fi mai bun decât ce am în acest moment?”

Mă privește în ochi și, pentru o clipă, doar, ochii îi sclipesc. Surâde ușor.

– Mie îmi face plăcere să stau cu tine, dar dacă încerci să mă faci curioasă, ai reușit. Recunosc că mă simt bine în compania ta, dar nu știu nimic despre tine.

Nu mă aștept să-mi spui povestea vieții tale, dar de ce ești atât de misterios?

– Am citit odată că femeilor le plac străinii misterioși.

– Vezi cum ești, nu mi-ai răspuns la întrebare! Nu mi-ai răspuns la majoritatea întrebărilor. Nici măcar nu mi-ai spus cum s-a terminat povestea, în dimineața asta.

Ridic din umeri. Nu scoatem nici un cuvânt un timp. Într-un final, o întreb:

– E adevărat?

– Ce să fie adevărat?

– Că femeilor le plac străinii misterioși.

Se gândește și râde. Apoi răspunde exact ce aș fi răspuns și eu.

– Cred că unor femei le plac.

– Dar ție îți plac?

– Ei, nu e cazul să te iei de mine! Nu te cunosc destul de bine pentru asta.

Mă tachinează, iar mie îmi face plăcere.

Stăm așezați, în tăcere, și privim lumea din jurul nostru. E un obicei pe care l-am perfecționat o viață. Se pare că numai bătrânii pot sta unul lângă altul, fără să spună nimic și să fie mulțumiți cu ce au. Tinerii, rezeziți, nerăbdători, se simt mereu datori să rupă tăcerea. E păcat, pentru că tăcerea e pură. Tăcerea e sfântă. Îi apropie pe oameni, pentru că doar cei care se simt bine împreună pot sta fără să vorbească. Acesta este marele paradox.

Timpul trece și începem să respirăm în tandem, așa cum am făcut-o și de dimineață. Inspirăm și expirăm adânc și relaxat, iar la un moment dat ea ațipește, așa cum li se întâmplă celor care se simt confortabil. Mă întreb dacă tinerii ar fi în stare să se bucure de asta. În cele din urmă, când se trezește, minune!

– Vezi pasărea aia?

Arată spre ea, iar eu mijesc ochii. E de mirare că reușesc s-o disting, dar asta

numai pentru că soarele strălucește. Arăt și eu cu degetul spre ea.

– E o rândunică de mare, îi spun eu încetișor și ne concentrăm asupra păsării, privind-o cum planează deasupra râului Brices.

Dintr-o obișnuință veche, redescoperită, îmi las mâna pe genunchiul ei, iar ea nu mi-o îndepărtează.

*

Are dreptate când spune că sunt evaziv. În zile ca aceasta, când doar memoria pare s-o fi părăsit, răspunsurile mele sunt vagi pentru că s-a întâmplat de mai multe ori, în acești ultimi ani, să-i rănesc sentimentele soției mele fără să vreau, cu vorbe aruncate nesăbuit. Nu vreau să mai repet greșeala. Așa că mă limitez să îi răspund numai la ce mă întreabă, nu întotdeauna prea bine, și să nu-i dau informații pe care nu mi le cere.

Sunt îndoit asupra acestei hotărâri, care e bună și rea deopotrivă, dar necesară, deoarece cunoașterea aduce după sine durerea. Ca să limitez această durere, nu-i mai dau prea multe răspunsuri. În anumite zile nu află, de exemplu, că are copii sau că suntem căsătoriți. Îmi pare rău că se întâmplă asta, dar nu vreau să mă schimb.

Mă face asta un mincinos? Poate că da, însă am văzut-o zdrobită sub valul de informații care constituie viața ei. Oare eu aș putea să mă mai uit în oglindă fără să am ochii roșii și să-mi tremure bărbia dacă aș ști că am uitat tot ce era important pentru mine? N-am putut și nici ea nu poate, pentru că așa a început această odisee. Viața ei, căsătoria ei, copiii ei. Prietenii și munca. Întrebări și răspunsuri, ca într-un concurs de televiziune: „Aceasta este viața ta“.

Au fost zile grele pentru amândoi. Eu eram o enciclopedie, un obiect fără sentimente, care conținea întrebările legate de cine ce și unde a făcut în viața ei, când de fapt întrebarea principală la care trebuia să răspund era „de ce?“ Aceste răspunsuri ar fi fost cele mai valoroase, dar acele lucruri nu le cunoșteam și nu puteam să îi pomenesc de ele. Se uita la fotografii ale unor copii pe care-i uitase, ținea în mână pensule a căror utilitate îi scăpa și citea scrisori de dragoste, care

nu-i aduceau nici o bucurie. Oră de oră era din ce în ce mai slăbită, mai palidă și mai amărâtă, iar ziua ei se sfârșea mai rău decât începuse. Zilele noastre erau pierdute, ea era pierdută și, în egoismul meu, mă pierdeam și eu.

Așa că m-am schimbat. Am devenit un soi de Magellan sau Columb, un explorator al misterelor minții, și am învățat, încet și cu bâlbâieli, dar am reușit să învăț ce am de făcut. De fapt, învățătura pe care am tras-o este evidentă pentru copii: viața e formată dintr-un șir de vieți mai mici, trăite ca și cum ziua de față ar fi ultima. Fiecare zi trebuie petrecută încercând să găsești frumusețea din flori sau din poezie, vorbind cu animalele. O zi petrecută visând și privind apusuri de soare, simțind briza răcoroasă în față, aceea este cea mai minunată zi. Cea mai importantă lecție a fost însă că viața înseamnă să stai pe o băncuță, pe malul unui râu vechi de când lumea, cu o mână pe genunchiul ei și câteodată, în zilele bune, să te îndrăgostești.

– La ce te gândești? întreabă ea.

Soarele se apropie de apus. Ne-am ridicat de pe băncuță și ne târșăim picioarele pe aleile luminate, care brăzdează în zigzag curtea complexului. Ea mă ține de braț și eu sunt însoțitorul ei. A fost ideea ei. Poate că i-am căzut cu tronc. Poate că nu vrea decât să mă sprijine ca să nu cad. Orice-o fi, zâmbesc.

– Mă gândesc la tine.

Nu-mi răspunde, dar mă strânge de braț și îmi dau seama că-i face plăcere ce-i spun. Faptul că am trăit o viață împreună mă ajută să văd aceste semne, chiar dacă nici ea nu își dă seama de ele.

– Știu că nu-ți aduci aminte cine ești, dar eu te cunosc și, când te privesc, mă simt bine.

Mă bate pe braț și zâmbește.

– Ești un om bun cu o inimă mare. Sper că m-am simțit bine în compania ta și înainte.

Mai mergem puțin. În cele din urmă, ea vorbește prima.

- Trebuie să-ți spun ceva.
- Te ascult.
- Cred că am un admirator.
- Un admirator?
- Da.
- Aha.
- Nu mă crezi?
- Ba te cred.
- Așa și trebuie.
- De ce?

– Pentru că am impresia că tu ești acela.

Mă gândesc la asta în timp ce ne plimbăm, sprijiniți unul de altul în tăcere, trecem pe lângă camere, prin curte. Ajungem în grădina unde sunt mai ales flori de câmp și aici îi fac semn să se oprească. Îi culeg un buchețel de flori colorate – roșii, roz, galbene, violete. I le dau, ea le miroase cu ochii închiși și-mi șoptește:

– Ce frumoase sunt!

Ne reluăm plimbarea, ea având ambele mâini ocupate – una cu florile, cealaltă cu mâna mea. Oamenii ne privesc pentru că suntem o minune vie sau, cel puțin, așa mi se spune. E adevărat, într-o oarecare măsură, deși de cele mai multe ori nu mă simt așa de norocos.

- Crezi că eu sunt admiratorul? întreb, în cele din urmă.
- Da.
- De ce?
- Pentru că am găsit ce ai ascuns.

– Ce?

– Asta, spune ea, întinzându-mi o bucătică de hârtie. Am găsit-o sub pernă.

O citesc:

Durerea morții-mi seacă trupul, dar promit

Să nu uit câte zile voi avea,

Atingerea duioasă a unui sărut

Ce va trezi cu bucurie dragostea.

– Mai sunt și altele? întreb eu.

– Am găsit asta în buzunarul hainei.

Nu două suflete, ci unul suntem noi,

Nimic pe lume azi nu ne desparte,

Iar chipul tău, lucind în zorii goi,

De inima mea nicicând nu-i prea departe.

– Înțeleg, spun, fără să mai adaug altceva.

Ne plimbăm în timp ce soarele se cufundă din ce în ce mai mult spre orizont. Cu timpul, o dungă argintie este tot ce mai rămâne din ziua aceea, dar noi încă mai vorbim despre poezie. E cu totul fascinată de povestea de dragoste.

Când ajungem la ușă, eu mă simt obosit. Ea își dă seama, așa că mă oprește cu

mâna și mă întoarce cu fața spre ea. Ne privim ochi în ochi, iar eu conștientizez cât de tare m-am cocoșat. Am ajuns aproape la aceeași înălțime. Câteodată mă bucur că nu-și dă seama cât de mult m-am schimbat. Se întoarce spre mine și mă privește lung.

– Ce faci? o întreb eu.

– Nu vreau să uit nici această zi, nici pe tine, și încerc să-ți păstrez amintirea vie.

Mă întreb dacă de data asta o să meargă. Și chiar în momentul în care formulez întrebarea îmi dau seama că n-o să se schimbe nimic. Nu se poate schimba. Totuși, nu-i pot spune ei ce gândesc. Așa că zâmbesc doar, pentru că îmi spune cuvinte frumoase.

– Mulțumesc.

– Vorbesc serios. Nu vreau să te uit din nou. Mi-ești tare drag. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine azi.

Mi se pune un nod în gât. Dincolo de cuvintele ei se ghicește emoția, genul de emoție pe care o simt și eu, de fiecare dată când mă gândesc la ea. Pentru asta trăiesc, iar în acest moment o iubesc din toată inima. Cât de mult mi-aș dori să fiu destul de puternic ca să o duc în brațe spre rai!

– Nu căuta să-mi răspunzi, îmi spune ea. Hai să trăim clipa asta!

Așa și fac, și mă simt ca în paradis.

Boala ei s-a agravat, deși la Allie evoluția este diferită. În azil mai sunt încă trei persoane care suferă de aceeași maladie și pot să spun că tot ce știu despre manifestările ei provine din experiența interacțiunii cu aceștia. Spre deosebire de Allie, ei sunt în stadii mai avansate, aproape complet pierduți. Se trezesc cu halucinații, într-o stare permanentă de confuzie. Repetă mereu aceleași cuvinte. Doi dintre ei nu sunt în stare nici măcar să se mai hrănească singuri și vor muri în curând. A treia persoană are tendința să hoinărească și se pierde. Au găsit-o o dată în mașina unui străin, cam la vreo jumătate de kilometru depărtare. De-atunci zace legată de pat. Cu toții au momente când sunt amărâți și răutăcioși, altele în care sunt ca niște copii pierduți, triști și singuri. Personalul sau pe cei

dragii îi recunosc rareori. Boala asta te pune la încercare, și de aceea e atât de dificil pentru copii să ne viziteze, și pe ei, și pe noi.

Allie are și ea problemele ei, desigur. Cu timpul, probabil, se vor agrava. Se trezește dimineața foarte speriată și plânge în continuu, fără ca s-o poată consola cineva. Vede niște omuleți, ca niște spiriduși, despre care crede că o privesc și strigă către ei să plece și să o lase în pace. Nu se împotrivesc când este vorba despre spălat, dar de multe ori nu vrea să mănânce. A slăbit foarte mult, a ajuns o umbră, după părerea mea, iar când are o zi mai bună fac tot ce pot ca să mai pună puțină carne pe ea.

Dar aici se termină asemănările dintre Allie și ceilalți pacienți, de aceea starea ei este considerată un miracol. Uneori, după ce îi citesc, i se îmbunătățește tonusul. Nu există nici o explicație. „E imposibil“, spun doctorii. „Probabil că nu are Alzheimer, de fapt.“ Dar are. Nu există nici o îndoială, dacă punem la socoteală majoritatea zilelor și a nopților. În această privință, suntem cu toții de acord.

Dar atunci, de ce manifestările ei sunt diferite? De ce apare această schimbare uneori, după ce îi citesc? Eu le spun doctorilor motivul – am în suflet credința asta, dar ei nu mă bagă în seamă. Se bazează pe știință pentru răspunsuri. De patru ori au venit specialiștii de la Chapel Hill ca să descifreze cazul și tot de atâtea ori au plecat fără să înțeleagă. „Nu puteți înțelege dacă vă bazați numai pe instrucția și pe cărțile voastre“, le spun, dar ei clatină din cap și îmi răspund că boala Alzheimer nu funcționează așa. Având în vedere starea ei, este imposibil să poarte o conversație sau să i se îmbunătățească tonusul pe parcursul unei zile. Imposibil.

Dar starea ei este mai bună. Nu în fiecare zi, nu tot timpul, iar acum se întâmplă mai rar decât la început. Câteodată însă, da. Iar în acele zile tot ce dispare la ea este memoria, ca și cum ar avea amnezie. Emoțiile îi sunt normale, gândurile îi sunt normale. Iar în aceste zile știu că e corect cum procedez.

Ne așteaptă cina în camera lui Allie, la întoarcere. Am aranjat să mâncăm aici, așa cum fac mereu în zile ca aceasta și, din nou, nu pot fi mai mulțumit. Oamenii de-aici au grijă de toate. Se poartă frumos cu mine și pentru asta le sunt recunoscător.

Lămpile aruncă o lumină slabă, iar camera este înveselită de două lumânări

așezate pe masa la care o să mâncăm și de muzica în surdina. Paharele și farfuriile sunt din plastic, iar carafa este plină cu suc de mere, dar regulile sunt reguli și ei nu pare să-i pese. Icneste ușor când vede aranjamentul și face ochii mari.

– Tu ai făcut asta?

Aprob din cap și ea intră în cameră.

– Arată superb!

Îi ofer brațul meu și o însoțesc până la fereastră. Când ajungem acolo, nu-mi dă drumul. Atingerea ei e plăcută și stăm unul lângă altul, în această seară de primăvară cu aerul cristalin.

Fereastra este întredeschisă și simt adierea unui vânt ușor care îmi mângâie obrazul. A răsărit și luna, iar noi privim mult timp cum apar stelele pe cerul nopții.

– N-am mai văzut ceva așa de frumos, sunt sigură, spune ea și eu sunt de acord.

– Nici eu, spun eu, privind-o pe ea.

Știe ce vreau să spun și o văd surâzând. O clipă mai târziu îmi șoptește:

– Cred că știu pe cine a ales Allie la sfârșitul poveștii, spune ea.

– Știi?

– Da.

– Pe cine?

– L-a ales pe Noah.

– Ești sigură?

– Absolut.

Zâmbesc și îi confirm cu un gest din cap.

– Așa e, pe el l-a ales, îi spun încetișor și ea îmi întoarce zâmbetul, cu chipul strălucitor.

Cu oarece efort, îi trag scaunul ca să se așeze, după care mă așez și eu pe partea opusă a mesei. Îmi întinde mâna pe deasupra, eu i-o iau și-i simt degetul mare cum îmi mângâie mâna, așa cum a făcut cu mulți ani în urmă. O privesc îndelung, fără cuvinte, retrăind momente ale vieții mele, amintindu-mi de toate cele întâmplate și făcând ca totul să pară real. Mi se pune un nod în gât și îmi dau seama – pentru a câta oară? – ce mult o iubesc. Când reușesc să articulez în sfârșit cuvintele, vocea îmi tremură.

– Ce frumoasă ești! îi mărturisesc.

Privirea ei îmi spune că știe ce simt pentru ea și la ce mă refer. Nu-mi răspunde. Își coboară pleoapele și eu mă întreb la ce se gândește. Nu-mi dă nici un indiciu și-i strâng mâna delicat. Aștept. Cu toate visurile mele, îi cunosc sufletul și știu că aproape am ajuns unde trebuie.

Apoi se întâmplă un miracol care-mi dovedește că am dreptate.

Se aude muzica lui Glenn Miller, cântând încetișor la pian în camera luminată de lumânări, iar eu o urmăresc cum începe să se lase în voia sentimentelor. Văd cum pe buzele ei se ivește un zâmbet, pentru care a meritat tot efortul pe care l-am depus, și își ridică ochii încetoșați spre mine. Îmi trage mâna spre ea.

– Ești minunat... spune ea încetișor, apoi se oprește și se îndrăgostește de mine în acest moment.

Știu ce se întâmplă, pentru că am văzut aceste semne de o mie de ori.

Nu mai spune nimic, nici nu e nevoie, ci îmi aruncă o privire care mă duce cu gândul la viața din trecut, iar asta îmi umple sufletul de bucurie. Îi zâmbesc cu toată pasiunea de care sunt în stare și ne uităm unul la altul, în timp ce sentimentele se rostogolesc în noi asemenea valurilor unui ocean. Privesc prin cameră, apoi mă uit în tavan, apoi din nou la Allie și mă încălzește felul în care se uită la mine. Dintr-odată, sunt din nou tânăr. Nu mai simt nici frigul, nici durerile, nu mai sunt nici gârbovit sau deformat, sau aproape orb din cauza cataractei de la ambii ochi.

Sunt puternic și mândru, sunt cel mai norocos bărbat din lume, și păstrez acest

sentiment mult timp în atmosfera de la masă.

Când lumânările au ars cam o treime, sunt gata să vorbesc.

– Te iubesc din toată inima și sper că știi și tu asta.

– Bineînțeles că știi, îmi spune ea cu răsuflarea tăiată. Și eu te-am iubit întotdeauna, Noah!

Noah, aud din nou. Noah. Cuvântul îmi răsună în minte. Noah... Noah... Știe cine sunt, mă recunoaște...

Poate că pare un lucru mărunț, dar această recunoaștere pentru mine e un dar de la Dumnezeu și văd toată viața noastră trecându-mi prin fața ochilor, noi doi îmbrățișați, eu iubind-o și împărțind cu ea cei mai frumoși ani.

Ea murmură:

– Noah... dragul meu Noah...

Iar eu, care nu pot accepta cuvintele doctorului, am învins din nou, pentru moment. Renunț la pretinsul mister și-i sărut mâna, o ridic la obrazul meu și-i șoptesc la ureche:

– Tu ești cel mai grozav lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

– Of, Noah, spune ea cu lacrimi în ochi, și eu te iubesc.

Dacă totul s-ar termina aici, aș fi un om fericit.

Dar știi sigur că asta n-o să se întâmple, pentru că pe măsură ce trece timpul, încep să apară semne de îngrijorare pe chipul ei.

– Ce s-a întâmplat? o întreb, iar ea îmi răspunde încetișor:

– Mi-e atât de frică! Mi-e frică să nu te uit din nou. Nu-i corect... Nu mai suport să renunț încă o dată la toate astea.

I se frânge vocea când rostește ultimele cuvinte, dar eu nu știu ce să-i spun. Îmi

dau seama că seara se apropie de sfârșit și nu pot să fac nimic ca să opresc inevitabilul. Din acest punct de vedere, eșuez lamentabil de fiecare dată. Așa că sfârșesc prin a-i spune:

– N-o să te părăsesc niciodată. Iubirea noastră nu are moarte.

Știe că asta e tot ce pot face, pentru că nici unul dintre noi nu vrea promisiuni deșarte. Dar pot să-mi dau seama după felul în care mă privește că își dorește încă o dată să fi avut mai mult timp.

Greierii ne cântă serenade, iar noi începem să ciugulim din mâncare. Nu ne este foame, dar încerc să-i dau un exemplu, iar ea mă urmează. Ia înghițituri mici, mestecă îndelung, dar mă bucur să văd că mănâncă. A slăbit prea mult în ultimele trei luni.

După cină, mă cuprinde teama fără să vreau. Știu că ar trebui să mă bucur, pentru că aceste momente reprezintă dovada că mai putem avea parte de dragoste, dar știu că a bătut clopotul de seară și timpul nostru s-a sfârșit. Soarele a apus de mult și hoțul e pe drum, iar eu nu pot face nimic să-l îndepărtiez. Așa că o privesc și aștept, trăind aceste ultime momente cât pentru o viață de om.

Nimic.

Ceasul bate.

Nimic.

O iau în brațe și stăm îmbrățișați.

Nimic.

O simt că tremură și-i șoptesc la ureche.

Nimic.

Îi spun pentru ultima oară în această seară că o iubesc.

Dar apoi vine hoțul.

Întotdeauna sunt uimit de cât de repede se întâmplă. Chiar și acum, după atâta

vreme, încă mă uimește. Mă ține încă în brațe, dar începe să clipească repede și să-și clatine capul necontrolat. Apoi, întorcându-se către colțul camerei, rămâne o vreme cu privirea fixă, iar pe chip i se așterne îngrijorarea.

Mintea mea se revoltă: „Nu! Nu încă! Nu acum... nu când suntem atât de aproape! Nu în seara asta! Poate să fie în orice seară, dar nu astă-seară... Te rog!” Simt cuvintele cum se formează în mine. „Nu pot să mai suport încă o dată! Nu e drept... nu e drept...”

Dar iarăși, totul e în zadar.

– Oamenii ăia, spune ea, în cele din urmă, arătând cu degetul, oamenii ăia se uită la mine. Te rog, spune-le să înceteze!

Spiridușii.

Mi se face greață, stomacul mi se revoltă. Mi se taie răsuflarea, apoi încep din nou să respir, dar superficial. Mi se usucă gura și-mi simt inima bătând să-mi spargă pieptul. S-a terminat, știu, și am dreptate. Mintea i s-a întunecat. Este starea de confuzie de seară, atât de specifică bolnavilor de Alzheimer, și este cea mai grea parte a zilei. Pentru că atunci când se întâmplă, ea parcă dispare și uneori mă întreb dacă noi doi o să mai simțim vreodată iubirea.

– Nu-i nimeni acolo, Allie, îi spun eu, încercând să opresc inevitabilul, dar ea nu mă crede.

– Se holbează la mine.

– Nu se holbează nimeni, șoptesc eu, scuturând din cap.

– Nu-i vezi?

– Nu, zic eu și ea se gândește o clipă.

– Păi, sunt chiar acolo, spune dându-mă la o parte, stau și se holbează la mine.

Începe să vorbească singură și, când încerc s-o liniștesc după câteva momente, tresare brusc și mă privește cu ochii mari.

– Cine ești tu? țipă ea cu o voce temătoare și se albește la față. Ce cauți aici?

Teama crește, înăuntrul ei se naște frica, și eu sufăr, pentru că nu pot să fac nimic. Se îndepărtează de mine, dându-se înapoi și apărându-se cu mâinile; apoi rostește cele mai dureroase cuvinte:

– Pleacă! Să nu te văd! țipă ea.

Alungă spiridușii din jurul ei, îngrozită. A uitat de mine.

Mă ridic, traversez camera și mă opresc lângă patul ei. Mă simt slăbit acum, mă dor picioarele și simt o durere ciudată într-o parte. Nu știu de unde vine. Mă străduiesc din greu să apăs pe buton ca să chem asistentele, pentru că degetele îmi pulsează dureros și par împietrite, dar, în cele din urmă, reușesc. O să vină curând, le aștept. Până atunci, o urmăresc cu privirea pe soția mea.

Zece...

Douăzeci...

Treizeci de secunde trec și mă uit în continuare la ea, fără să pierd nimic din vedere, amintindu-mi momentele pe care tocmai le-am petrecut împreună. Dar în tot acest timp, ea nu-mi întoarce privirea, iar eu sunt bântuit de felul în care se luptă cu dușmanii nevăzuți.

Mă așez lângă pat, spatele mă doare tare acum, și iau plângând jurnalul. Allie nu observă. O înțeleg, mintea ei e deja pierdută.

Câteva pagini cad pe podea și mă aplec să le iau. Am obosit, așa că șed aici singur, departe de soția mea. Iar când vin asistentele, găsesc doi oameni pe care trebuie să-i liniștească. O femeie care tremură de frica demonilor care îi întunecă mintea și un bărbat care o iubește mai mult decât propria viață suspinând încet într-un colț, cu palmele acoperindu-i ochii.

Îmi petrec restul serii singur, în camera mea. Ușa e întredeschisă, văd oamenii care trec pe coridor. Unii îmi sunt străini, alții îmi sunt prieteni și, dacă mă concentrez, pot să le ascult conversațiile despre familii, despre serviciu și excursii în parc. Sunt discuții obișnuite, nimic deosebit, dar conștientizez faptul că-i invidiez pentru ușurința cu care comunică. E și asta un păcat capital, știu, dar uneori, nu mă pot abține.

A venit și doctorul Barnwell, care vorbește cu o asistentă și mă întreb cine este oare atât de bolnav, încât să fie nevoie de vizita lui la ora asta. Îi spun mereu că lucrează prea mult. „Petreceți mai mult timp cu familia“, îi tot repet, „n-o să vă fie alături pentru totdeauna.“ Dar nu mă ascultă. Ține la pacienții lui, spune el, și trebuie să vină când este chemat. Zice că n-are de ales, dar asta îl pune față în față cu o decizie contradictorie. Pe de-o parte, vrea să fie un medic devotat trup și suflet pacienților săi, dar în același timp, un bărbat devotat trup și suflet familiei sale. Nu poate fi și una, și alta, fiindcă nu are suficient timp, dar încă nu a aflat asta. Vocea lui se aude din ce în ce mai slab, iar eu nu pot să nu mă întreb ce o să aleagă sau dacă, din nefericire, altcineva va face această alegere în locul lui.

Stau pe fotoliu, lângă fereastră, și mă gândesc la ziua de astăzi. A fost în același timp o zi tristă și fericită, o zi care m-a bucurat și una care mi-a frânt inima. Emoțiile mele se luptă și mă las cuprins de tăcere ore în șir. În seara asta nu m-am dus să citesc nici unui pacient. N-am fost în stare, pentru că introspecția poetică m-ar mișca până la lacrimi. Cu timpul, pe hol se lasă liniștea, tulburată numai de pașii gardienilor din tura de seară. La ora unsprezece, aud pe hol niște sunete familiare pe care, într-un fel, le așteptam. Pașii pe care-i cunosc atât de bine.

Doctorul Barnwell bagă capul pe ușă.

– Am văzut că ai lumina aprinsă. Pot să intru?

– Sigur, spun eu, clătinând din cap.

Intră, aruncă o privire prin cameră, apoi se așază la oarecare distanță de mine.

– Am auzit că tu și Allie ați avut parte de o zi bună.

Zâmbește. E pus în încurcătură de noi și de relația noastră. Nu știu dacă interesul lui este pur profesional.

– Așa s-ar zice.

La auzul răspunsului meu ridică privirea și mă fixează o vreme.

– Te simți bine, Noah? Pari cam trist.

- Da, sunt doar puțin obosit.
- Cum ți s-a părut Allie astăzi?
- A fost bine. Am vorbit aproape patru ore.
- Patru ore? Noah, dar e... incredibil!

Nu pot decât să aprob din cap. El continuă, nevenindu-i să creadă:

- N-am mai văzut așa ceva și nici n-am mai auzit de vreun asemenea caz. Cred că asta înseamnă dragoste adevărată. Voi doi ați fost sortiți unul altuia. Probabil că te iubește foarte mult. Știi asta, nu-i așa?
- Știu, răspund, dar nu mai pot continua.
- Ce te supără, de fapt, Noah? A zis Allie ceva sau poate a făcut ceva care să te rănească?
- Nu. A fost minunată, de fapt. Numai că acum mă simt... singur.
- Singur?
- Da.
- Nimeni nu e singur.
- Ba eu sunt, îi spun în timp ce mă uit la ceas și mă gândesc la familia lui care doarme în casa lor liniștită, unde ar trebui să fie și el. Și dumneavoastră la fel.

Următoarele zile au trecut fără să se întâmple nimic important. Allie nu mă mai recunoaște deloc și îmi dau seama că și atenția mea a slăbit pe alocuri, pentru că tot timpul m-am gândit la ziua petrecută împreună. Deși se termină întotdeauna prea repede, ziua aceea nu a fost cu nici un chip pierdută, căci eu am ieșit câștigat din ea: m-am bucurat să mai pot primi o astfel de binecuvântare.

Viața mea și-a reluat cursul normal în săptămâna următoare, în fine, pe cât de normală putea fi ea considerată. Îi citeam lui Allie, le citeam și celorlalți, hoinăream pe culoare. Zăceam treaz noaptea și lânseam lângă caloriferul

fierbinte dimineața. Mi se părea ciudat de reconfortantă ideea că viața mea era previzibilă.

Într-o dimineață rece și cețoasă, la opt zile după plimbarea noastră, m-am trezit devreme, după cum mi-era obiceiul, mi-am făcut de lucru în jurul biroului, când uitându-mă la fotografii, când citind scrisori scrise cu mulți ani în urmă. Am încercat, cel puțin, fiindcă nu prea mă puteam concentra. Mă durea capul, așa că le-am lăsat deoparte și m-am dus să mă așez pe fotoliul de lângă fereastră ca să privesc răsăritul. Știam că Allie avea să se trezească peste câteva ore și voiam să fiu odihnit, pentru că durerea de cap avea să sporească dacă îi citeam toată ziua.

Am închis ochii pentru câteva minute, în timp ce durerea de cap venea și trecea în valuri. Apoi, când i-am deschis, am privit cum vechiul meu prieten, râul, curgea chiar pe sub fereastra mea. Spre deosebire de Allie, eu promisem o cameră de unde îl puteam privi și întotdeauna îmi găseam sursa de inspirație în el. Râul acesta este o contradicție în sine: este vechi de o sută de mii de ani, dar se reînnoiește la fiecare ploaie. În acea dimineață i-am vorbit în șoaptă, ca să audă:

– Prietene, ești binecuvântat, așa cum sunt și eu, iar împreună o să întâmpinăm zilele care o să vină.

Apele s-au unduit și s-au vălurit, în semn de aprobare, în lumina palidă a dimineții care reflectă lumea pe care o împărtășim. Eu și râul. Curgând, învârtindu-ne, înainte și înapoi. Să privești apa înseamnă viață. Și câte lucruri poți învăța!

S-a întâmplat în timp ce stăteam pe fotoliu, chiar când soarele arunca primele ocheade deasupra orizontului. Am observat că mâna începe să mă furnice, senzație pe care n-o mai avusesem. Am încercat s-o ridic, dar am fost obligat să mă opresc pentru că m-a trăsnit durerea de cap, atât de puternică încât am crezut că m-a izbit un ciocan. Am închis ochii și am strâns tare din pleoape. Mâna a încetat să mă mai furnice, dar a început să-mi amorțească repede, de parcă toți nervii mei ar fi fost retezați la extremitatea brațului. Încheietura mâinii mi-a înțepenit, în timp ce o durere ascuțită mi-a zdruncinat capul, coborând pe ceafă și pătrunzându-mi în fiecare celulă din corp, ca o maree, zdrobind și pustiind totul în cale.

Mi-am pierdut vederea și mi s-a părut că aud un tren care vuia la câțiva

centimetri de capul meu; atunci am știut că am un atac vascular cerebral. Durerea mi-a străpuns trupul asemenea unui fulger și, în ultimele mele momente de luciditate, am încercat să mi-o imaginez pe Allie stând în pat, așteptând povestea pe care nu aveam să i-o mai citesc niciodată, pierdută și confuză, incapabilă să facă ceva. Exact ca mine.

Ochii mi s-au închis pentru ultima oară, iar gândul meu a fost „O, Doamne, ce-am făcut?”

Zile la rând am zăcut inconștient și m-am trezit conectat la tot felul de mașinării, în nas și pe gât aveam introduse niște tuburi, iar lângă pat atârnav două pungi cu lichid. Auzeam bâzâitul în surdina, dar constant al mașinărilor, care scoteau și unele sunete pe care nu puteam să le recunosc. Una dintre mașinării, care îmi măsura ritmul cardiac, avea un sunet ciudat de liniștitor, care m-a trimis din nou în lumea viselor.

Doctorii erau îngrijorați. Cu ochii mijiiți, le puteam citi teama întipărită pe fețe, în timp ce examinau fișele și reglau aparatele. Își spuneau gândurile pe șoptite, crezând că nu-i aud.

– AVC-urile sunt foarte periculoase, spuneau ei, mai ales pentru cineva de vârsta lui, iar consecințele ar putea fi severe.

Chipurile încruntate enumerau previziunile sumbre: pierderea vorbirii, pierderea capacității de mișcare, paralizie. Alte notițe făcute pe fișe, alt bip al unei mașinării stranie și doctorii plecau, fără să știe că eu am auzit tot. M-am străduit să nu mă mai gândesc la aceste lucruri după aceea, așa că m-am concentrat să mi-o readuc în minte pe Allie, ori de câte ori puteam. Am făcut tot posibilul să îmi împletesc viața mea cu viața ei, ca să fim din nou ca unul. Am încercat să-i simt atingerea, să-i aud vocea, să-i văd chipul și ochii mi se umpleau de lacrimi atunci când reușeam, pentru că nu știam dacă aveam să o mai strâng vreodată în brațe, să-i șoptesc la ureche, să ne petrecem ziua împreună, vorbind, citind și plimbându-ne. Nu așa sperasem sau îmi dorisem să se sfârșească totul. Întotdeauna mi-am închipuit că aveam să-i supraviețuiesc. Nu așa trebuia să se întâmple.

Am plutit zile întregi între vis și realitate, până ce a venit o altă dimineață cețoasă, în care promisiunea făcută lui Allie mi-a smuls corpul din neant. Am

deschis ochii și am văzut că salonul era plin de flori, iar parfumul lor m-a motivat să mă mișc. Am căutat soneria, m-am chinuit s-o apăs și după nici treizeci de secunde a apărut o asistentă, urmată îndeaproape de doctorul Barnwell, care a început să zâmbească îndată ce m-a văzut.

– Mi-e sete, am spus eu cu o voce răgușită, iar zâmbetul i-a luminat fața doctorului Barnwell.

– Bine ai revenit! mi-a spus el. Eram sigur că o să supraviețuiești.

Trec două săptămâni și sunt în stare să plec din spital, dar am rămas o jumătate de om. Dacă aș fi un Cadillac, m-aș învărti în loc, cu o roată în sus, fiindcă partea mea dreaptă a rămas mai slăbită decât stânga, după accidentul vascular. Doctorii spun că asta e o veste bună, pentru că paralizia ar fi putut fi totală. Se pare că uneori sunt înconjurat de oameni optimiști.

Vestea proastă este că, din cauza stării mâinilor, nu mă pot folosi nici de baston, nici de căruciorul cu roțile, așa că acum trebuie să-mi găsesc un ritm în care mă pot deplasa ca să-mi păstrez poziția verticală. Nu pășesc stâng-drept-stângul, ca la armată, nici pâș-pâș, ca în ultima vreme, ci mai degrabă pâș-târâș, când cu stângul, când cu dreptul. Mersul pe coridoare e o adevărată aventură, iar asta o spune unul care oricum abia depășea în viteză o țestoasă acum două săptămâni.

E deja târziu când mă întorc și, intrând în încăpere, știu că n-am să pot dormi. Respir adânc și pieptul mi se umple de aromele de primăvară care pluteau la mine în cameră. Fereastra fusese lăsată deschisă și aerul era răcoros, dar schimbarea de temperatură mă înviorază. Evelyn, una dintre multele asistente care au o treime din vârsta mea, mă ajută să ajung la fotoliul de lângă fereastră și dă să închidă geamul. O opresc și, deși ridică puțin sprâncenele a mirare, îmi acceptă hotărârea. Aud cum se deschide un sertar și, o clipă mai târziu, simt pe spate o jachetă. Mi-o aranjează ca unui copil, iar când termină, îmi pune mâna pe umăr și mă bate ușor. Nu-mi spune nimic în tot acest timp, dar după tăcerea ei îmi dau seama că se uită pe fereastră. Stă nemișcată mult timp și mă întreb la ce se gândește, dar nu spun nimic. Într-un final, o aud oftând. Se întoarce să plece, face un pas, dar se oprește, se apleacă și apoi mă sărută gingaș pe obraz, așa cum mă sărută nepoata mea. Sunt surprins de gestul ei, iar ea îmi șoptește:

– Mă bucur că te-ai întors. Allie ți-a simțit lipsa, și noi toți la fel. Ne-am rugat

pentru tine, fiindcă pur și simplu atmosfera de aici n-a mai fost la fel în absența ta.

Îmi zâmbește și mă mai atinge o dată pe obraz, înainte să plece. Eu nu spun nimic. O aud mai târziu trecând din nou pe lângă camera mea, împingând un cărucior și vorbind în șoaptă cu o altă asistentă.

Cerul este plin de stele în seara asta, iar lumea strălucește cu o lumină albăstrie, stranie. Cântă greierii, iar sunetele pe care le scot acoperă orice alt zgomot. Șed pe fotoliu și mă întreb dacă mă poate vedea cineva din afară așa cum sunt, prizonierul propriului trup. Cercetez copacii, grădina, băncile de lângă găște, căutând un semn de viață, dar nu găsesc nimic. Chiar și râul e liniștit. Spațiul pare pustiu pe întuneric și îmi dau seama că sunt atras de misterul lui. Privesc ore întregi și văd la un moment dat reflecția norilor care încep să se umfle deasupra apei. Vine o furtună și cerul se face argintiu, ca în amurg.

Fulgerele străpung cerul tulburat și eu încep să-mi amintesc. Cine suntem noi, Allie și cu mine? Suntem ca o iederă bătrână și un chiparos, cârcei și ramuri împletite atât de strâns, încât am muri amândoi dacă am fi despărțiți? Nu știu. Încă un fulger care luminează suficient de mult masa de lângă mine, ca să pot vedea o fotografie a lui Allie, cea mai frumoasă pe care o am. Am înrămat-o cu mulți ani în urmă, cu speranța că sticla o va păstra pentru totdeauna în acea ipostază. Mă întind după ea și o țin la câțiva centimetri de ochi. O privesc mult timp, nu mă pot abține. Avea patruzeci și unu de ani când i s-a făcut acea fotografie și era mai frumoasă ca niciodată. Am atât de multe lucruri s-o întreb, dar știu că fotografia nu-mi poate răspunde, așa că o pun la loc.

Deși Allie e în camera ei, nu departe, în seara asta rămân singur. Așa o să fiu, pentru totdeauna. La asta m-am gândit când am zăcut în spital. Am această certitudine când mă uit pe fereastră și urmăresc cum se burzuluiesc norii de furtună. Mă îndurerează nefericirea noastră în ciuda voinței mele, pentru că-mi dau seama că în ultima zi pe care am petrecut-o împreună n-am sărutat-o deloc pe buze. Poate că n-o să mai am niciodată ocazia s-o sărut. Cu boala asta, n-ai de unde să știi. Oare de ce îmi trec prin minte asemenea lucruri?

Mă ridic cu greu, mă duc la biroul meu și aprind veioza. Mișcarea presupune mai mult efort decât aș fi crezut și mușchii mi se încordează dureros, așa că nu mă mai întorc pe fotoliul de lângă fereastră. Mă așez și petrec câteva minute privind fotografiile așezate pe biroul meu. Sunt poze de familie, poze cu copiii noștri,

poze din vacanțe. Fotografii cu Allie și cu mine. Mă gândesc la momentele pe care le-am trăit împreună, singuri sau cu familia, și-mi dau seama încă o dată cât de bătrân sunt de fapt.

Deschid un sertar și găsesc un buchețel pe care i l-am dăruit cu mult timp în urmă. Florile sunt învechite și decolorate, legate cu o panglică. Sunt uscate și fragile, ca și mine, și greu de mânuit fără să le rupi. Dar ea le-a păstrat.

– Nu înțeleg de ce le mai ții, îi spuneam eu, însă ea mă ignora.

Și câteodată, seara, o vedeam că le ține în mână, aproape cu sfințenie, ca și cum ele ar fi adăpostit secretul vieții înseși. Femeile astea!

Se pare că e o noapte de depănat amintiri, așa că îmi caut verigheta. E în sertarul de sus, înfășurată într-o bucățică de pânză. Nu mai pot s-o port pentru că încheieturile îmi sunt umflate și sângele nu-mi mai circulă ca lumea prin degete. Despățuresc materialul și găsesc acolo verigheta așa cum o lăsasem. E un simbol puternic, un cerc, și știu, știu în adâncul sufletului meu că nu ar fi putut exista o altă femeie pentru mine. Am știut și atunci când ne-am căsătorit, și știu și acum. Iar acela este momentul în care șoptesc:

– Tot al tău sunt, Allie, regina mea, frumoasa mea pentru toate anotimpurile! Tu ești și ai fost întotdeauna cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat în viață.

Mă întreb dacă mă aude când spun aceste cuvinte și aștept un semn, care însă nu vine.

E ora unsprezece și jumătate, iar eu caut scrisoarea pe care mi-a scris-o, cea pe care o citesc atunci când sunt într-o dispoziție de aducere-aminte. O găsesc acolo unde am lăsat-o ultima dată. O întorc pe toate părțile și mâinile încep să-mi tremure când, în sfârșit, încep să citesc.

Dragă Noah,

Îți scriu această scrisoare la lumina lumânării, în timp ce tu dormi în patul pe care l-am împărțit încă de când ne-am căsătorit. Și deși nu aud zgomotele ușoare pe care le scoți în somn, știu că ești acolo și am să vin și eu lângă tine în curând. O să-ți simt căldura care o să mă liniștească, iar respirația ta o să mă

conducă spre locul unde pot să visez la tine și la ce om minunat ești. Văd flacăra din apropiere și îmi amintesc de alte flăcări, din urmă cu zeci de ani, de mine îmbrăcată în hainele tale moi și de tine îmbrăcat cu blugii cunoscuți. Am știut atunci că vom fi mereu împreună, chiar dacă a doua zi am ezitat. Inima mea era prizoniera unui poet din Sud și știam că întotdeauna fusese a ta. Cine eram eu să pun la îndoială o iubire care călătorea pe spinarea unei stele căzătoare și bubuia ca valurile oceanului care se sparg de mal? Astfel a fost iubirea noastră atunci, la fel e și acum.

Îmi aduc aminte de momentul în care m-am întors la tine a doua zi, atunci când a venit mama. Îmi era foarte frică, mai mult decât de orice în viața mea, pentru că eram sigură că n-aveai să mă ierți niciodată pentru că te părăsisem. Tremuram din toate încheieturile când am coborât din mașină, dar tu ai făcut ca teama să dispară, atunci când ai zâmbit și m-ai luat de mână. „Hai să bem o cafea, vrei?” Asta e tot ce mi-ai spus. Și n-ai mai pomenit de acea întâmplare, în toți anii petrecuți împreună, nici măcar o dată. Nu m-ai întrebat unde mă duceam atunci când am plecat singură la plimbare, în următoarele zile. Și când am venit, cu lacrimi în ochi, ai știut mereu când aveam nevoie să mă strângi în brațe și când să-mi dai pace. Nu-mi dau seama de unde ai știut, dar mie mi-a fost mai ușor așa.

Mai apoi, când ne-am dus la micuța capelă și am făcut schimb de inele, te-am privit în ochi și am știut că luasem hotărârea corectă. Dar, mai mult decât atât, am știut că a fost o prostie din partea mea să mă fi gândit să rămân cu altcineva. N-am mai ezitat niciodată de atunci.

Am avut o viață frumoasă împreună și mă gândesc mult la ea acum. Închid ochii, uneori, și te văd pe tine, cu părul înspicat cu alb, stând pe verandă și cântând la chitară cu copilașii care se jucau și băteau din palme în ritmul muzicii. Hainele îți sunt pătate, după ore de muncă, și ești obosit. Deși încerc să te las să te relaxezi, tu zâmbești și spui că exact asta faci. Dragostea ta pentru copiii noștri mi se pare senzuală și incitantă. „Ești un tată mai bun decât îți închipui”, îți spun mai târziu, după ce adorm copiii. În curând, ne dezbrăcăm unul pe altul și ne sărutăm și identitățile noastre aproape că se contopesc înainte să ajungem între cearșafurile de flanel.

Te iubesc din multe motive, mai ales pentru pasiunile tale, pentru că ele aduc lucrurile cele mai frumoase în viață. Iubirea și poezia, faptul că ești tată, prietenia, frumusețea și natura. Și mă bucur că i-ai învățat aceste lucruri și pe

copii, pentru că știu că viețile lor sunt mai frumoase datorită acestor pasiuni. De fiecare dată îmi spun cât de mult țin la tine și mie mi se pare că sunt cea mai norocoasă femeie din lume.

Pe mine, una, m-ai învățat multe, m-ai inspirat și m-ai sprijinit ca să devin pictoriță. N-ai să știi niciodată cât de mult au însemnat pentru mine toate astea. Lucrările mele se găsesc în muzee și colecții acum și, deși au existat momente în care am fost zăpăcită și distrasă de prezentări și de critici, tu ai fost mereu lângă mine, ca să mă încurajezi cu vorbele tale frumoase. Ai înțeles că aveam nevoie de un studio propriu, că aveam nevoie de spațiu personal și ai trecut dincolo de vopsea de pe hainele și din părul meu, uneori chiar și de pe mobilă. Știu că nu ți-a fost ușor. Trebuie să fii bărbat adevărat ca să reușești așa ceva, Noah, să trăiești astfel. Iar tu ai fost, timp de patruzeci și cinci de ani. Niște ani minunați.

Ești cel mai bun prieten al meu, în aceeași măsură în care ești și iubitul meu și nu știu să spun care dintre laturile personalității tale îmi place mai mult. Ai ceva în suflet, Noah, ceva frumos și puternic. Bunătatea ta, asta văd eu cel mai des la tine, asta văd toți oamenii. Ești omul cel mai iertător și mai pacifist pe care îl cunosc. Dumnezeu te are sub aripa lui, ceea ce e normal, cred, pentru că te apropii cel mai mult de îngeri. Știu că mă crezi nebună că te-am pus să scrii povestea noastră înainte de a ne părăsi casa, dar am motivele mele și îți mulțumesc pentru răbdare. Deși m-ai întrebat, nu ți-am explicat niciodată de ce, dar cred că acum a venit momentul să afli.

Am trăit o viață împreună, nu multe cupluri pot spune asta, și totuși, când mă uit la tine, mă tem pentru că știu că ceea ce avem acum se va sfârși curând. Știm amândoi care este diagnosticul meu și ce înseamnă asta pentru noi. Îți văd lacrimile și mă îngrijorează mai mult starea ta decât a mea, fiindcă mi-e teamă de durerea pe care o simți. Nu există cuvinte ca să exprim cât sunt de tristă, cuvintele mi-au pierit.

Te iubesc mult de tot, incredibil de mult, așa că o să găsesc o cale să mă întorc la tine în ciuda bolii, îți promit. Și aici intervine povestea. Când sunt pierdută și singură, citește-mi această poveste – așa cum le-ai spus-o copiilor – și știu că, într-un fel sau altul, o să-mi dau seama că este despre noi. Și poate, poate, vom reuși să ne regăsim. Te rog să nu te superi pe mine în zilele când n-o să-mi amintesc de tine, știm amândoi că ele o să vină cât de curând. Să știi că te iubesc, că am să te iubesc întotdeauna și că indiferent ce o să se întâmple, sunt conștientă că am avut cea mai frumoasă viață posibilă. Viața mea cu tine.

Și dacă vei păstra această scrisoare ca s-o citești din nou, să crezi în ce-ți scriu acum. Noah, indiferent unde te vei afla și în ce moment, te iubesc. Te iubesc acum, când scriu aceste rânduri, și te iubesc acum când le citești. Îmi pare nespus de rău că nu pot să-ți spun chiar eu aceste cuvinte, dar te iubesc din tot sufletul, dragul meu soț. Ești și ai fost întotdeauna visul meu.

Allie

Termin de citit scrisoarea și o las deoparte. Mă ridic de la birou și-mi caut papucii. Sunt lângă pat și trebuie să mă așez ca să mă pot încălța cu ei. Apoi mă ridic în picioare, traversez camera și deschid ușa. Arunc o privire pe coridor și o văd pe Janice așezată la biroul de la recepție. Cel puțin, cred că e ea. Trebuie să trec de acest birou ca să ajung la camera lui Allie, dar nu am voie să-mi părăsesc încăperea la ora asta și Janice n-a fost niciodată înclinată spre încălcarea regulilor. Soțul ei este avocat.

Aștept să văd dacă pleacă, dar ea nu pare să se miște și îmi pierd răbdarea. Ies până la urmă oricum, pâș-târș, când cu stângul, când cu dreptul. Îmi ia o veșnicie să acopăr distanța până la birou, dar nu știu din ce motiv, ea nu mă vede apropiindu-mă. Mă furișez în liniște, ca o panteră prin junglă, sunt invizibil ca puii de porumbel.

Mă descoperă, într-un final, dar asta nu mă miră. Doar m-am oprit în fața ei.

– Ce faci aici, Noah? întreabă ea.

– Mă plimb, pentru că nu pot să dorm, răspund eu.

– Știi că n-ai voie.

– Știu.

Nu mă mișc din loc. Sunt hotărât.

– De fapt, nu te plimbi, nu-i așa? Te duci s-o vezi pe Allie.

– Da, răspund eu.

– Noah, ți-aduci aminte ce s-a întâmplat ultima oară când ai fost noaptea la ea?

– Da.

– Atunci știi că nu e bine ce faci.

Nu reacționez la ce-mi spune, ci schimb subiectul.

– Mi-e dor de ea.

– Știu că ți-e dor, dar nu te pot lăsa să mergi.

– E aniversarea noastră, îi spun eu.

De altfel, e adevărat. Mai avem un an până la nunta de aur. Astăzi împlinim patruzeci și nouă de ani de la căsătorie.

– Înțeleg.

– Și mă lași să mă duc?

Își abate privirea de la mine o clipă, după care vocea i se înmoaie. E duioasă, iar pe mine mă miră schimbarea, pentru că niciodată n-am considerat-o vreo sentimentală.

– Noah, lucrez de cinci ani aici și am lucrat într-un alt azil înainte. Am văzut sute de perechi care se luptau cu durerea și cu tristețea, dar n-am văzut pe nimeni să se descurce ca tine. Nimeni dintre cei de aici, nici doctorii, nici asistentele n-au mai văzut așa ceva. Se oprește un moment și, în mod ciudat, ochii i se umplu de lacrimi. Și le șterge cu un deget îndoit și continuă: Încerc să-mi dau seama ce simți, cum reușești să mergi înainte zi de zi, dar nu-mi pot imagina. Sincer, nu știu cum faci. Uneori reușești să învingi chiar și boala ei. Deși doctorii nu înțeleg, noi, asistentele, înțelegem. Iubirea te ajută, pur și simplu. Este absolut incredibil.

Simt cum mi se pune un nod în gât și nu mai sunt în stare să spun nimic.

– Dar Noah, n-ar trebui să fii aici și nu pot să-ți dau voie. Așa că du-te în camera ta! Apoi zâmbește, își trage nasul ușor și frunzărește niște hârtii de pe birou, după care îmi spune: Eu o să cobor să beau o cafea. Nu mă întorc să te verific

prea curând, așa că să nu faci vreo prostie.

Se ridică brusc, îmi atinge brațul și o ia spre scări. Nu privește înapoi și dintr-odată rămân singur. Nu prea știu ce să cred, mai ales când mă uit spre locul unde ședea ea la birou și văd acolo o cană plină cu cafea aburindă. Mi se reconfirmă părerea că există și oameni buni pe lumea asta.

Simt că mi-e cald pentru prima oară după ani întregi și îmi încep drumul spre camera lui Allie. Merg ca melcul, dar chiar și pașii mărunți pe care-i fac sunt periculoși, pentru că picioarele mi-au obosit deja. Îmi dau seama că trebuie să mă sprijin de perete ca să nu cad. Neoanele bâzâie deasupra mea și strălucirea lor fluorescentă îmi supără ochii, așa că îi mijesc nițel. Trec pe lângă vreo zece camere cufundate în întuneric, unde înainte le citeam rezidenților, și constat că mi-e dor de prietenii mei, ale căror chipuri le cunosc prea bine. Măine o să trec să-i văd pe toți. Dar nu în seara asta, pentru că nu am timp să mă opresc din drum. Cu o sforțare, reușesc să mă deplasez și sângele mi se pune în mișcare prin arterele suferinde. Cu fiecare pas, sunt tot mai puternic. În spatele meu se deschide o ușă, dar nu aud pași, așa că nu mă opresc. Sunt un străin, care nu poate fi oprit. La biroul asistentelor sună un telefon. Iuțesc pasul, ca să nu mă prindă. Sunt un bandit mascat în miez de noapte, fug rupând pământul călare dintr-un orașel adormit din mijlocul deșertului, dând năvală spre o lună galbenă, cu praf de aur în coburi. Sunt tânăr și puternic, inima mi-e plină de iubire, o să dau ușa de perete și o să o iau în brațe pe draga mea, ca să o duc spre rai.

Pe cine încerc să păcălesc eu aici?

Viața mea e simplă. Nu sunt decât un prostovan bătrân, îndrăgostit, un visător care n-are alt vis decât să-i citească lui Allie și s-o îmbrățișeze cât de mult poate. Am multe păcate și cred în miracole, dar sunt prea bătrân ca să mă mai schimb și prea bătrân ca să-mi mai pese.

Ajung în sfârșit în camera ei, dar trupul mi-e slăbit. Îmi tremură picioarele, privirea mi-e tulbure, inima îmi bate aiurea. Mă străduiesc din greu să răsucesc butonul de la ușă, pentru care am nevoie de ambele mâini și de un car de efort. Ușa se deschide și lumina de pe coridor pătrunde în cameră spre patul în care doarme ea. Mă gândesc, când o văd, că nu sunt altceva decât un trecător care merge pe o stradă aglomerată dintr-un oraș, uitat de toți.

În camera ei nu se aude nici musca, ea e întinsă pe pat, cu pătura până la brâu.

Imediat se întoarce pe o parte, iar sunetele pe care le scoate îmi amintesc de alte vremuri, mai fericite. Pare micuță în patul ei – o privesc și știu că nu ne-a mai rămas nimic. Aerul e îmbâcsit și mă apucă tremuratul. Locul ăsta a devenit mormântul nostru.

E aniversarea noastră, dar eu rămân nemișcat timp de un minut întreg, îmi doresc tare mult să-i pot spune ce simt, însă rămân liniștit ca să n-o trezesc. Oricum, am scris ce vreau să-i spun pe o bucățică de hârtie pe care o să i-o strecur sub pernă.

Iubirea-n ceasul cel din urmă

E pură, plină de dulceață,

Lumina în zori ce noaptea o curmă

O trezește pe draga mea la viață.

Cum mi se pare că aud pe cineva venind, intru în cameră și închid ușa în urma mea. E întuneric beznă acum, iar eu mă folosesc de amintirile pe care le am despre camera ei ca să ajung la fereastră. Trag perdelele și apare luna, mare și rotundă, gardianul nopții. Mă întorc spre Allie și o mie de visuri mi se țin în minte, apoi, deși știu că n-ar trebui, mă așez pe pat și îi ascund bucățica de hârtie sub pernă. Întind mâna și îi ating obrazul, moale ca o pană. O mângâi pe păr și mi se taie răsuflarea. Sunt cuprins de magia momentului, mut de uimire, ca un compozitor care acum a descoperit pentru prima dată opera lui Mozart. Ea se mișcă în somn, întredeschide ochii și îmi pare rău de îndată pentru nebunia pe care am făcut-o, fiindcă mă aștept să înceapă să plângă și să țipe, cum se întâmplă de obicei. Sunt o fire slabă și impulsivă, știu asta, dar simt nevoia să încerc imposibilul. Mă aplec asupra ei, făcând să dispară distanța dintre chipurile noastre.

Iar când buzele ei le ating pe ale mele, simt în tot corpul furnicături pe care nu le-am mai simțit în toți anii petrecuți împreună și totuși nu mă retrag. Ca printr-o minune, ea își depărtează buzele și descopăr un paradis uitat, neschimbat după atâta vreme, veșnic precum stelele. Îi simt căldura trupului și, când limbile noastre se ating, mă las dus de val, așa cum am făcut și atunci, demult. Închid

ochii și mă transform într-o corabie puternică, spărgând neînfricăta valurile, iar ea mă poartă înainte, ca velele în care se opintește vântul. Îmi trec ușor vârful degetului pe conturul obrazului ei și îi iau mâna într-a mea.

Îi sărut buzele și obrații, o ascult cum trage aer în piept și cum șoptește:

– Of, Noah... ce dor mi-a fost de tine!

E cea mai mare minune dintre toate. Nu-mi pot stăpâni lacrimile care îmi curg pe obraz și alunecăm ușor spre rai, amândoi. Iată, în acest moment, mi se arată minunile lumii când simt cum degetele ei îmi ating nasturii cămășii și mi-i deschid, unul câte unul, încet, încet...

**Întoarce pagina și citește primul capitol din cel mai recent roman al lui
Nicholas Sparks,**

Întoarcerea acasă

Versuri din poezia „Prima iubire“ (First Love) a poetului romantic John Clare (1793–1864)

Versuri din poezia „Unei femei ușoare“ (To a Simple Prostitute) din volumul Fire de iarbă de Walt Whitman (ed. Emia, 2001, trad. Alimpie Grec)

Versuri din poezia „Cei ce dorm“ (The Sleepers) din volumul Fire de iarbă de Walt Whitman

Versuri din poezia „Continuități“ (Continuities) din volumul Fire de iarbă de Walt Whitman

Prolog

2019

Biserica seamănă cu o capelă alpină, din acelea pe care le-ai putea găsi în munții din apropierea Salzburgului, iar aerul răcoros din interior este îmbietor. Deoarece este august, temperatura este înăbușitoare în regiunea sudică, iar senzația este înrăutățită de costumul și cravata pe care le port. În general, nu port costum. Este inconfortabil și, în calitate de medic, mi-am dat seama că pacienții mei sunt mai comunicativi atunci când sunt îmbrăcat mai lejer, la fel ca ei.

Mă aflu aici pentru a participa la o nuntă. O cunosc pe mireasă de mai bine de cinci ani, dar nu sunt sigur dacă mă consideră prieten. Deși am vorbit în mod regulat mai mult de un an după ce s-a mutat din New Bern, relația noastră s-a limitat de atunci la câteva mesaje din când în când, uneori inițiate de ea, alteori de mine. Cu toate acestea, avem o legătură de necontestat, creată în urma evenimentelor care s-au întâmplat cu ani în urmă. Uneori, îmi este greu să-mi amintesc de cel care eram când ni s-au intersectat pentru prima oară drumurile, dar nu este normal acest lucru? Viața ne oferă permanent șanse de a ne stabili direcții noi și în acest timp ne dezvoltăm și ne schimbăm; când ne uităm în oglinda retrovizoare, ne privim fostele identități care par uneori de nerecunoscut.

Unele lucruri nu s-au schimbat – de exemplu, numele meu –, dar acum am treizeci și șapte de ani și mă aflu la începutul unei noi cariere, una la care nu m-am gândit niciodată în primele trei decenii ale vieții mele. Deși cândva îmi plăcea să cânt la pian, acum nu o mai fac; deși am crescut într-o familie iubitoare, a trecut mult timp de când n-am mai văzut pe nici unul dintre membrii ei. Există motive, dar voi ajunge la aceste aspecte mai târziu.

Astăzi, pur și simplu mă bucur că sunt aici și că am ajuns la timp. Zborul din Baltimore a avut întârziere, iar drumul până la locul unde trebuia să preiau mașina închiriată a fost lung. Deși nu sunt ultimul sosit, biserica este mai mult de jumătate plină și găsesc un loc în al treilea rând din spate, făcând tot posibilul să

trec neobservat. Pe băncile din fața mea stau femei care poartă genul de pălării pe care te aștepți să le găsești la Kentucky Derby, opere de artă extravagante create din funde și flori pe care caprele ar fi încântate să le mănânce. Această imagine mă face să zâmbesc, amintindu-mi că în sud există întotdeauna momente în care este posibil să aluneci într-o lume care pare să nu existe nicăieri în altă parte.

Pe măsură ce privesc în jur, vederea florilor mă face să mă gândesc și la albine. Albinele au făcut parte din viața mea pentru o bună bucată din perioada pe care mi-o pot aminti. Sunt ființe remarcabile și minunate, infinit de interesante pentru mine. Momentan, am în grijă mai mult de zece stupi – este mult mai puțin de muncă decât v-ați putea imagina – și am ajuns să cred că albinele au grijă de mine la fel cum au grijă de toată lumea. Fără ele, viața umană ar fi aproape imposibilă, deoarece ne bazăm pe albine pentru o mare parte din hrană.

Este ceva absolut fascinant în acest concept, că viața, așa cum o știm, se poate reduce la ceva atât de simplu precum o albină care își face drum de la o plantă la alta. Mă face să cred că hobby-ul meu cu jumătate de normă este important în marea schemă a lucrurilor și, totuși, am înțeles că și faptul că am grijă de stupi m-a adus aici, în această biserică din acest orașel, departe de casă. Desigur, povestea mea – ca orice poveste bună – este și povestea evenimentelor, circumstanțelor și a celorlalte persoane implicate, inclusiv a unei perechi de bătrâni cărora le plăcea să stea pe balansoare în fața unui vechi magazin universal din Carolina de Nord. Dar, în principal, este povestea a două femei diferite, deși una dintre ele era doar o adolescentă pe atunci.

Sunt primul care observă că, atunci când ceilalți își spun poveștile, tind să le prezinte într-un fel în care ei să pară vedete. Probabil că voi cădea în aceeași capcană, dar aș dori să vă avertizez că multe dintre evenimente sunt întâmplătoare. În timpul povestirii mele, vă rog să vă amintiți că nu mă consider vreun erou.

În ceea ce privește sfârșitul acestei povești, cred că această nuntă este un fel de final. În urmă cu cinci ani, mi-ar fi fost greu să spun dacă finalul acestor povești care se împletesc urma să fie fericit, tragic sau dulce-amăru. Și acum? Sincer, sunt și mai puțin sigur, întrucât am ajuns aici întrebându-mă dacă povestea ar putea, într-un fel întortocheat, să continue exact din locul în care a rămas.

Pentru a înțelege ceea ce vreau să spun, va trebui să călătoriți cu mine în timp, să

revedeți o lume care, în ciuda a tot ce s-a întâmplat în anii care au urmat, încă pare suficient de palpabilă.

Capitolul 1

2014

Am observat-o pentru prima oară pe fata care mergea pe lângă casa mea a doua zi după ce m-am mutat. În următoarea lună și jumătate, am văzut-o trecând pe acolo de câteva ori pe săptămână, cu capul aplecat și umerii lăsați. Multă vreme, nu ne-am adresat nici un cuvânt.

Bănuiam că era adolescentă – ceva din felul în care se comporta sugera că se lupta cu două sentimente combinate care o copleșeau, cel al stimei de sine scăzute și cel al iritabilității față de lumea din jur –, dar la treizeci și doi de ani ajunsesem la vârsta la care îmi era aproape imposibil să-mi dau seama. În afară de faptul că îi remarcasem părul lung și castaniu și ochii mari, singurul lucru pe care îl știam sigur despre ea era că locuia în parcul de rulote care se afla mai sus pe stradă și că îi plăcea să meargă pe jos. Sau, mai probabil, trebuia să meargă pe jos deoarece nu avea mașină.

Cerul de aprilie era senin, temperatura în jur de douăzeci și unu de grade și vântul adia suficient cât să poarte aroma îmbătătoare a florilor. Cornii și azaleele din curte aproape înfloriseră peste noapte, încadrând aleea de pietriș care șerpuia pe lângă casa bunicului aflată chiar lângă New Bern, Carolina de Nord, o proprietate pe care o moștenisem recent.

Iar eu, Trevor Benson, de profesie medic în convalescență și veteran cu dizabilități, așezam bile de naftalină dintr-o cutie de-a lungul verandei din față, lamentându-mă că nu așa îmi propusesem să-mi petrec dimineața. Problema cu treburile din jurul casei este că nu știi niciodată când termini, pentru că întotdeauna poate apărea altceva... sau pentru că amenajarea unei case vechi s-ar putea să nu merite.

Casa – am folosit termenul în sens larg – nu arăta prea grozav și anii își pusese rămpa asupra ei. Bunicul o construise el însuși după ce se întorsese din cel

de-al Doilea Război Mondial și, deși putea construi lucruri durabile, nu era prea talentat când venea vorba de aspect. Casa era un dreptunghi cu verande în față și în spate – două dormitoare, o bucătărie, o sufragerie și două băi; lemnul de cedru din laterale se decolorase de-a lungul anilor într-un cenușiu-argintiu, semănând cu părul bunicului meu. Acoperișul era peticit, aerul pătrundea prin ferestre când erau închise, iar podeaua bucătăriei se înclina astfel încât, dacă se vărsa un lichid, se transforma într-un râu minuscul care curgea spre ușa ce ducea la veranda din spate. Îmi place să cred că acest lucru făcea curățenia mai ușoară pentru bunicul, care a locuit singur în ultimii treizeci de ani din viață.

Totuși, proprietatea era specială. Avea mai mult de șase acri, pe care se mai aflau un hambar vechi, ușor înclinat și un șopron destinat apiculturii – unde bunicul recolta mierea – și toate florile cunoscute, inclusiv trifoi și flori sălbatice. De acum și până la sfârșitul verii, proprietatea semăna cu o explozie de artificii la nivelul solului. Era așezată pe pârâul Brices, a cărui apă întunecată și sălcie curgea atât de lin, încât deseori reflecta cerul ca o oglindă. Apusurile de soare transformau pârâul într-un amestec de nuanțe de vișiniu, roșu, portocaliu și galben, în timp ce razele estompate străpungeau perdeaua de mușchi spaniol care îmbrăca ramurile copacilor.

Albinele iubeau acest loc, ceea ce își dorise și bunicul care sunt destul de sigur că iubea albinele mai mult decât pe oameni. Pe proprietate erau aproximativ douăzeci de stupi; fusese apicultor cu jumătate de normă toată viața și de multe ori mi se părea că stupii erau în stare mai bună decât casa sau hambarul. Am verificat stupii de câteva ori de la sosirea mea aici și, deși era încă începutul sezonului, coloniile erau sănătoase după părerea mea.

Populația de albine creștea rapid, așa cum se întâmpla întotdeauna primăvara – de fapt, dacă ascultam cu atenție, le puteam auzi bâzâind –, și le lăsasem în treaba lor. În schimb, îmi petrecusem cea mai mare parte a timpului pentru a face din nou casa locuibilă. Am curățat dulapurile, lăsând deoparte câteva borcane de miere care trebuiau păstrate și aruncând restul: o cutie de biscuiți râncezi, borcane aproape goale de unt de arahide și jeleu și un sac de mere uscate. Ser-tarele erau ticsite cu lucruri inutile – cupoane expirate, lumânări pe jumătate folosite, magneti și pixuri care nu funcționau, pe toate le-am aruncat la gunoi. Frigiderul era aproape gol și surprinzător de curat, fără produsele mucegăite sau mirosurile dezgustătoare la care m-aș fi așteptat. Am scos o tonă de gunoi din casă – cea mai mare parte a mobilierului avea o jumătate de secol, iar bunicul avusese o mică problemă cu depozitarea obiectelor – apoi am angajat mai multe

echipe pentru a face munca mai grea. Adusesem un constructor să renoveze una dintre băi; un instalator să repare scurgerea de la robinetul din bucătărie; am rașchetat și șlefuit podelele și am zugrăvit; și, nu în ultimul rând, am înlocuit ușa din spate. Avea tocul crăpat și fusese blocată. Apoi, după ce am adus o echipă să facă o curățenie generală, mi-am conectat laptopul la wi-fi și am ales niște mobilă pentru sufragerie și dormitor, precum și un televizor nou pentru sufragerie. Televizorul existent avea o antenă care semăna cu niște urechi de iepure și era de dimensiunea unei lăzi cu comori. Fondul comercial a refuzat donația mobilierului bunicului, în ciuda argumentului meu că putea fi considerat obiect de antichitate, așa că a ajuns la groapa de gunoi.

Totuși, veranda era într-o stare relativ bună și-mi petreceam majoritatea dimineților și serilor acolo. Așa am ajuns la bilele de naftalină. Primăvara în sud nu sunt doar flori, albine și apusuri spectaculoase, mai ales când locuiești în apropierea unui pârâu, în mijlocul sălbăticiei. Deoarece recent fusese mai cald decât de obicei, începuseră să se trezească șerpilor din hibernare. Când am ieșit din casă în acea dimineață, am observat unul mare pe veranda din spate. După ce m-am speriat de moarte, vărsând jumătate de cafea pe cămașă, m-am întors rapid în casă.

Habar n-aveam dacă șarpele era veninos sau de ce fel era. Nu sunt un expert în tipologia șerpilor. Dar, spre deosebire de unii oameni – precum bunicul, de exemplu –, nici nu voiam să-l omor. Voiam doar să stea departe de casa mea și să trăiască acolo. Știam că șerpilor fac lucruri utile – cum ar fi să omoare șoareci, pe care îi auzeam noaptea scormonind prin pereți. Sunetul mă înfiora; în ciuda faptului că îmi petrecusem verile aici când eram copil, nu eram obișnuit să trăiesc la țară. M-am considerat întotdeauna mai mult orășean, ceea ce și fusesem, până la explozia care îmi zdruncinase nu numai întregul univers, ci și pe mine. De aceea mă aflam în convalescență, în primul rând, dar voi spune mai multe despre asta mai târziu.

Deocamdată însă, să revenim la șarpe. În timp ce îmi schimbam cămașă, mi-am amintit vag că bunicul folosea naftalină pentru a ține șerpilor la distanță. Era convins că naftalina avea puteri magice de a respinge tot felul de ființe – lilieci, șoareci, insecte și șerpi – și, în consecință, cumpăra așa ceva. Am descoperit o grămadă în hambar și, gândindu-mă că bunicul știa el ceva, am luat o cutie și am început să împrăstii din belșug în jurul casei, mai întâi în spate și pe laterale și, în final, în față.

Asta făceam când am observat-o din nou pe fata care mergea pe drumul ce trecea pe lângă casă. Era îmbrăcată în blugi și tricou, iar când mi-am ridicat privirea, trebuie să fi simțit că o studiam, pentru că ni s-au întâlnit privirile. Nu a zâmbit și nici nu mi-a făcut cu mâna; în schimb, și-a aplecat capul, încercând să-mi ignore prezența.

Am ridicat din umeri și m-am întors la activitatea mea, dacă împrăștierea bilelor de naftalină ar putea fi considerată chiar o activitate. Totuși, dintr-un anumit motiv, m-am trezit gândindu-mă la parcul de rulote unde locuia. Era la capătul drumului, la aproximativ doi kilometri distanță. Din curiozitate, mă plimbasem pe acolo la scurt timp după ce ajunsesem în oraș. Îmi venise ideea încă de la ultima vizită și cred că voiam să aflu cine îmi erau noii vecini. Primul meu gând când am văzut locul respectiv a fost că locuința bunicului meu părea Taj Mahal, prin comparație. Șase sau șapte rulote vechi și decrepite păreau să fi fost aruncate la întâmplare pe un loc mizerabil; în colțul îndepărtat se aflau resturile unei alte rulote care arsesese, rămânând doar o coajă neagră, parțial topită, care nu fusese luată de acolo. Între rulote, erau haine atârinate între niște pari înclinați. Niște pui costelivi ciuguleau într-o cursă cu obstacole printre electrocasnice și piese de mașini ruginite, evitând doar un pitbull feroce legat cu lanțul de o bară de protecție abandonată. Câinele avea dinții ca niște bucăți de slănină și lătra atât de feroce când mi-a simțit prezența, încât începuse să scuipe bale, făcând spume la gură. Îmi aduc aminte că m-am gândit: „Nu este un câine drăguț“. O parte din mine se întreba de ce ar alege cineva să locuiască într-un astfel de loc, dar deja știam răspunsul. Întorcându-mă spre casă, mi s-a făcut milă de chiriași, apoi m-am muștrătat că fusesem snob, știind că eram mai norocos decât majoritatea, cel puțin când venea vorba de bani.

– Locuiești aici? am auzit o voce întrebându-mă.

Când mi-am ridicat privirea, am văzut-o pe fată. Făcuse câțiva pași în spate și stătea la câțiva metri, păstrând clar distanța, dar era suficient de aproape pentru a observa că avea obraji acoperiți cu pistru și era atât de palidă încât părea translucidă. Am sesizat că avea câteva vânătăi pe brațe, ca și când s-ar fi lovit. Nu era neapărat frumoasă și avea ceva ce-mi dădea senzația de neterminat, ceea ce m-a făcut să mă gândesc din nou că era la vârsta adolescenței. Privirea ei îngrozită îmi sugera că era gata să o rupă la fugă dacă aş fi făcut cea mai mică mișcare spre ea.

– Acum da, am spus zâmbind. Dar nu știi cât voi rămâne.

- Bătrânul a murit. Cel care locuia aici. Numele lui era Carl.
- Știu. A fost bunicul meu.
- Oh! Își băgă o mână în buzunarul din spate. Îmi dădea miere.
- Pare stilul lui.

Nu eram sigur dacă era adevărat, dar considerasem că era ceea ce trebuia să spun.

- Obișnuia să mănânce la Trading Post, spuse ea. Era mereu drăguț.

Slow Jim's Trading Post era unul dintre acele magazine universale dărăpănate, atât de întâlnite în Sud și avea mai mulți ani decât mine. Bunicul obișnuia să mă aducă acolo de fiecare dată când veneam în vizită. Avea dimensiunea unui garaj pentru trei mașini cu o verandă acoperită în față și acolo se vindea orice, de la gaz, până la lapte și ouă, echipamente de pescuit, momeală vie și piese auto. În față erau niște pompe de benzină demodate – nu se accepta nici plata cu cardul, nici numerar – și un grătar pe care se prepara mâncare caldă. Odată, îmi aduc aminte că găsisem o pungă de soldați de jucărie din plastic, între o pungă de bezele și o cutie cu ace de pescuit. Nu prea avea logică felul în care erau expuse produsele pe rafturi sau pe pereți, dar întotdeauna am crezut că era unul dintre cele mai grozave magazine pe care le văzusem.

- Lucrezi acolo?

Dădu din cap arătând spre cutia pe care o țineam în mână.

- De ce pui bile de naftalină în jurul casei?

Mă holbam la cutie, dându-mi seama că uitasem că o țineam în mână.

- Era un șarpe pe verandă azi-dimineață. Am auzit că bilele de naftalină îi îndepărtează.

Își strânse buzele înainte de a face un pas înapoi.

- Bine, atunci. Voiam doar să știu dacă acum locuiești aici.

– Apropo, eu sunt Trevor Benson.

La auzul numelui meu, mă privi cu atenție. Își făcu curaj să mă întrebe ce era evident.

– Ce s-a întâmplat cu fața ta?

Știam că se referea la cicatricea subțire care se întindea de la rădăcina părului până la maxilar, ceea ce îmi reconfirma cât era de tânără. De obicei, adulții nu ar întreba așa ceva. În schimb, s-ar preface că nu observă.

– A explodat un mortier în Afganistan. Acum câțiva ani.

– O! exclamă ea. Se frecă la nas cu dosul palmei. Te-a durut?

– Da.

– O! exclamă ea din nou. Cred că voi pleca acum.

– Bine, am spus eu.

Porni din nou spre drum, apoi se întoarse brusc.

– Nu o să meargă, strigă ea.

– Ce nu o să meargă?

– Bilele de naftalină. Șerpilor nu le pasă de naftalină.

– Ești sigură de asta?

– Știe toată lumea.

„Spune-i asta bunicului meu“, m-am gândit eu.

– Atunci, ce ar trebui să fac dacă nu vreau șerpi pe veranda mea?

Părea să-și cântărească răspunsul.

– Poate că ar trebui să locuiești undeva unde nu există șerpi.

Am râs. Era ciudată, cu siguranță, dar mi-am dat seama că era pentru prima oară când râdeam de când mă mutasem aici, poate prima oară când râdeam de câteva luni.

– Îmi pare bine să te cunosc.

O priveam îndepărtându-se și am fost surprins când a făcut o ușoară piruetă.

– Sunt Callie, strigă ea.

– Îmi pare bine să te cunosc, Callie.

Când, în cele din urmă, mi-a dispărut din raza vizuală, acoperită de azalee, am început să mă gândesc dacă să continui să împrăștiu bilele de naftalină. Habar n-aveam dacă avea dreptate sau nu, dar până la urmă am ales să mă opresc. Aveam chef de o limonadă și voiam să stau pe veranda din spate și să mă relaxez, chiar și doar pentru că psihiatrul meu îmi recomandase să mă relaxez cât încă mai puteam.

Îmi spusese că mă va ajuta să țin Întunericul departe.

Psihiatrul meu folosea uneori un limbaj metaforic precum Întunericul pentru a descrie PTSD, cunoscută și sub denumirea de tulburare de stres posttraumatic. Când l-am întrebat de ce, mi-a explicat că fiecare pacient este diferit și că o parte a meseriei sale este să găsească cuvinte care reflecte cu exactitate starea de spirit și sentimentele pacientului într-un mod care să-l conducă pe drumul lin spre recuperare. De când lucra cu mine, se referea la PTSD-ul meu ca tulburare, problemă, luptă, efectul fluture, dereglare emoțională, declanșatorul sensibilității și, desigur, Întunericul. Asta făcea ca ședințele noastre să fie mereu interesante și trebuie să admit că Întunericul este o descriere la fel de exactă ca oricare dintre celelalte a felului în care simt. Pentru mult timp după explozie, starea mea de spirit a fost întunecată, la fel de neagră ca și cerul nopții fără stele sau lună, chiar dacă nu-mi dădeam seama pe deplin de ce. La început, mă încăpățânam să neg că aș fi suferit de PTSD, dar, din nou, întotdeauna am fost încăpățânat.

Cu toată sinceritatea, furia, depresia și insomnia erau perfect de înțelese pentru mine la acea vreme. De fiecare dată când mă priveam în oglindă, îmi aminteam ce se întâmplase pe aerodromul din Kandahar pe 9 septembrie 2011, când o rachetă îndreptată spre spitalul unde lucram explodase lângă intrare, la doar câteva secunde după ce ieșisem din clădire. Alegerea cuvintelor mele este puțin ironică, întrucât să mă privesc în oglindă nu mai este la fel ca înainte. Mi-a orbit ochiul drept, ceea ce înseamnă că nu mai percep bine distanțele. Dacă îmi privesc imaginea în oglindă, mă simt puțin ca și când aș privi cum înoată peștii prin screensaver-ul vechilor computere – sunt aproape reali, dar nu chiar. Și chiar dacă aș fi fost în stare să trec peste asta, celelalte răni erau la fel de evidente ca un steag solitar înfipt în vârful muntelui Everest. Am menționat deja cicatricea de pe față, iar șrapnelul mi-a marcat corpul cu o rană în formă de lună. Degetul mic și inelarul de la mâna stângă mi-au fost spulberate – cu atât mai grav din moment ce sunt stângaci – și mi-am pierdut și urechea stângă. Credeți sau nu, această lipsă mă deranja cel mai mult la aspectul meu. Capul unui om nu arată natural fără o ureche. Arătam ciudat de asimetric și abia în acel moment mi-am apreciat cu adevărat urechea. În rarele ocazii când m-am gândit la urechi, a fost întotdeauna referitor la sunete. Dar dacă încercați să purtați ochelari de soare având o singură ureche, veți înțelege de ce resimțeam atât de acut această pierdere.

Încă nu am menționat leziunile coloanei vertebrale, ceea ce a însemnat că a trebuit să învăț să merg din nou, sau durerile de cap înfiorătoare care au persistat luni întregi, toate acestea transformându-mă într-o epavă. Dar medicii buni de la Walter Reed m-au reparat. Ei bine, cel puțin o bună parte din mine, în tot cazul. Imediat ce am putut să merg din nou, atenția mi s-a îndreptat către vechea universitate, „Johns Hopkins“, unde se efectuau intervențiile chirurgicale estetice. Acum am o ureche protetică – atât de bine făcută, încât nu-ți poți da seama că este falsă – și ochiul meu pare normal, chiar dacă este complet inutil. Nu au putut face prea multe în ceea ce privește degetele – deja deveniseră îngrășământ în Afganistan –, dar un chirurg plastician reușise să diminueze dimensiunea cicatricei faciale până la linia subțire, albă, care este acum. Este vizibilă, dar copiii nu se sperie când mă văd. Îmi place să-mi spun că îmi conferă personalitate, că sub suprafața omului suav și nonșalant din fața voastră se află un om curajos cu trăiri intense, care a supraviețuit unui pericol real. Sau ceva de genul ăsta.

Totuși, pe lângă corp, mi-a fost aruncată în aer întreaga viață, inclusiv cariera. Nu știam ce să fac cu mine sau cu viitorul meu, nu știam cum să mă descurc cu

flashback-urile, sau cu insomnia, sau cu furia, sau cu oricare dintre celelalte simptome înnebunitoare asociate cu PTSD. Lucrurile merseseră din rău în mai rău, până când atinsesem limita de jos – gândiți-vă la un chef de patru zile, după care te trezești plin de vomă –, și mi-am dat seama, în sfârșit, că aveam nevoie de ajutor. Am găsit un psihiatru pe nume Eric Bowen, care era expert în CBT și DBT, adică în terapie comportamentală cognitivă și dialectică. În esență, atât CBT, cât și DBT se concentrează pe comportamente ca o modalitate de a te ajuta să controlezi sau să gestionezi ceea ce gândești sau simți. Dacă vă simțiți suprasolicitați, forțați-vă să stați drepti în picioare; dacă vă simțiți copleșiți confruntându-vă cu o sarcină complexă, încercați să diminueți acea senzație, stabilindu-vă obiective simple, pe care le puteți face, cum ar fi să o luați pas cu pas și să faceți un lucru ușor și, după aceea, să-l faceți pe următorul.

Este nevoie de multă muncă pentru a vă schimba comportamentul – și există o mulțime de alte aspecte în ceea ce privește CBT și DBT –, însă încet și sigur, am început să-mi revin. Odată cu asta, am început să mă gândesc la viitor. Doctorul Bowen și cu mine discutam despre tot felul de opțiuni de carieră, dar, până la urmă, mi-am dat seama că-mi lipsea practicarea medicinei. Am contactat Universitatea „Johns Hopkins” și am depus cerere pentru încă un rezidențiat. De data aceasta, în psihiatrie. Cred că Bowen a fost măgulit de acest lucru. Pe scurt, s-au tras niște sfori – poate pentru că mai fusesem acolo înainte, poate pentru că eram veteran de război – și se făcuse o excepție. Am fost acceptat ca rezident în psihiatrie, începând din iulie. Nu mult după ce am primit felicitările pentru admitere din partea universității, am aflat că bunicul avusese un accident vascular cerebral. Se întâmplase în Easley, Carolina de Sud, un oraș pe care nu-l mai auzisem menționându-l niciodată. Mi s-a sugerat să merg repede la spital, întrucât nu mai avea mult timp de trăit.

Nu puteam înțelege ce căuta acolo. Din câte știam, nu mai părăsise New Bern de ani de zile. Când am ajuns acolo și l-am găsit la spital, abia putea vorbi; tot ce putea face era să scoată câte un cuvânt din când în când. Chiar și acelea erau greu de înțeles. Mi-a spus niște lucruri ciudate, care m-au marcat, chiar dacă nu aveau nici un sens, dar nu puteam scăpa de sentimentul că încerca să-mi comunice ceva important înainte de a muri.

Fiind singurul reprezentant al familiei în viață, mi-a revenit sarcina să mă ocup de aranjamentele funerare. Eram sigur că voia să fie înmormântat în New Bern. L-am transportat înapoi în orașul natal, am organizat un serviciu funerar restrâns, la care au venit mai mulți participanți decât îmi închipuisem și am petrecut mult

timp în casa lui, plimbându-mă pe proprietate și luptându-mă cu sentimentele de durere și vinovăție. Deoarece părinții mei aveau o viață foarte ocupată, îmi petrecusem aproape toate verile crescând în New Bern și resimțeam lipsa bunicului meu ca pe o durere fizică. Era amuzant, înțelept și amabil și mă făcea mereu să mă simt mai matur și mai inteligent decât eram cu adevărat. Când aveam opt ani, m-a lăsat să trag un fum din pipa lui din cocean de porumb. M-a învățat cum să pescuiesc și mă lăsa să-l ajut ori de câte ori repara un motor. M-a învățat totul despre albine și apicultură, iar când eram adolescent, mi-a spus că, într-o zi, voi întâlni o femeie care îmi va schimba viața pentru totdeauna. Când l-am întrebat de unde știu când o voi întâlni pe cea potrivită, mi-a făcut cu ochiul și mi-a spus că, dacă nu voi fi sigur, atunci ar fi bine să mai caut.

Cumva, cu tot ce se întâmplase de la evenimentul din Kandahar, nu-mi mai făcusem timp să-l vizitez în ultimii câțiva ani. Știu că era îngrijorat de starea mea, dar nu voiam să-i spun despre demonii cu care mă luptam. La naiba, îmi era destul de greu să vorbesc despre viața mea cu doctorul Bowen și, deși știam că bunicul nu m-ar fi judecat, mi se părușe mai ușor să păstrez distanța. Am fost distrus că s-a dus înainte să am șansa să refac legătura cu el cu adevărat. Peste toate astea, un avocat local m-a contactat imediat după înmormântare pentru a mă anunța că moștenisem proprietatea bunicului meu, așa că m-am trezit proprietarul casei unde petrecusem atâtea veri educative când eram copil. În săptămânile care au urmat după înmormântare, am petrecut mult timp reflectând asupra tuturor cuvintelor pe care nu i le spuseseam bărbatului care mă iubise necondiționat.

Mintea mea tot revenea la lucrurile ciudate pe care mi le spusese bunicul pe patul de moarte și mă întrebam de ce fusese în Easley, Carolina de Sud, în primul rând. Avea legătură cu albinele? Vizita vreun vechi prieten? Se întâlnea cu o femeie? Aceste întrebări continuau să mă frământă. Am vorbit cu doctorul Bowen despre asta și îmi sugerase să încerc să găsesc răspunsuri. Sărbătorile au trecut pe nesimțite și, odată cu sosirea noului an, mi-am scos la vânzare apartamentul cu ajutorul unui agent imobiliar, gândindu-mă că putea dura câteva luni până să se rezolve. Și iată, am avut o ofertă în câteva zile și am terminat totul în februarie. Din moment ce în curând urma să mă mut în Baltimore pentru rezidențiat, nu avea rost să închiriez temporar un apartament. Mi-am amintit de casa bunicului meu din New Bern și m-am gândit de ce nu?

Puteam să plec din Pensacola, poate să pregătesc vechea proprietate pentru vânzare. Dacă aveam noroc, aș fi putut chiar să îmi dau seama de ce fusese

bunicul în Easley și ce naiba încercase să-mi spună.

În acest fel, m-am trezit împrăștiind bile de naftalină pe lângă casa lui veche și dărăpănată.

Nu am băut limonadă pe veranda din spate. Așa obișnuia bunicul meu să spună când se referea la bere, iar când eram mic, una dintre marile emoții din viața mea de copil era să-i aduc o limonadă din lada cu gheață. În mod ciudat, mereu era o sticlă cu eticheta Budweiser.

Eu prefer Yuengling, cea mai veche bere din America. Când eram la Academia Navală, mi-a prezentat-o un student în ultimul an, pe nume Ray Kowalski. El era din Pottsville, Pennsylvania – locul de unde provine berea Yuengling – și m-a convins că nu există bere mai bună. Interesant este că Ray era și fiu de miner și ultima oară când am auzit de el lucra pe USS Hawaii, un submarin nuclear. Cred că aflase de la tatăl lui că, atunci când muncești, lumina soarelui și aerul proaspăt sunt supraestimate.

Mă întreb ce ar crede mama și tata despre viața mea de acum. Până la urmă, nu am muncit mai mult de doi ani. Sunt destul de sigur că tata ar fi fost îngrozit; el era genul de tată care mi-ar fi ținut o predică dacă aș fi primit nota 10 la un examen și a fost dezamăgit când am ales Academia Navală, și nu Georgetown, universitatea pe care o urmase el, sau Yale, unde și-a luat diploma în Drept. Se trezea la cinci dimineața în fiecare zi a săptămânii, citea Washington Post și New York Times, în timp ce își bea cafeaua, apoi se îndrepta către DC, unde lucra ca lobbyist pentru orice companie sau grup industrial care l-ar fi angajat. Având o minte ascuțită și fiind un negociator agresiv, trăia pentru a încheia o tranzacție și putea cita din memorie fragmente întregi din codul fiscal. Era unul dintre cei șase parteneri care supravegheau peste două sute de avocați, iar pereții biroului său erau decorați cu fotografii în care apărea alături de trei președinți, vreo șase senatori și prea mulți kongresmeni pentru a-i mai număra.

Tata nu doar muncea; munca era hobby-ul lui. Petrecea șaptezeci de ore pe săptămână la birou și juca golf cu clienții și politicienii în weekend. O dată pe

lună, găzduia câte o petrecere la noi acasă, cu și mai mulți clienți și politicieni. Seara, se retrăgea adesea în biroul lui, de unde avea întotdeauna de dat un telefon urgent, de scris o informare sau de făcut un plan. Ideea de a se relaxa pe verandă și de a bea o bere la mijlocul după-amiezii într-o zi lucrătoare i s-ar fi părut absurdă, ceva ce ar face doar un trântor, dar niciodată un Benson. Nu era nimic mai rău decât să fii un trântor, din punctul de vedere al tatălui meu.

Deși nu era genul protector, nu era un tată rău. Să fiu sincer, nici mama nu era exact o membră PTA⁸ implicată și gospodină. Era neurochirurg, urmasa Universitatea „Johns Hopkins“, și era frecvent de gardă, ceea ce o făcea potrivită pentru tatăl meu în ceea ce privește entuziasmul și dedicația față de munca ei. Bunicul spunea mereu că așa era de la natură, din cauză că provenea dintr-un oraș mic și nici unul dintre părinții ei nu făcuse o facultate. Dar nu mă îndoiesem niciodată de dragostea ei sau a tatălui meu pentru mine, chiar dacă luam cina în fiecare seară în oraș și participasem la mai multe petreceri ca adolescent decât mersesem în excursii cu familia.

În orice caz, familia mea nu era neobișnuită pentru Alexandria. Toți colegii de la școala privată de elită unde învățam aveau părinți puternici și prosperi, iar cultura excelenței și a succesului în carieră le fusese insuflată și copiilor lor. Rezultatele excelente erau o normă, dar chiar și așa nu erau suficiente. De asemenea, copiii trebuiau să exceleze și la sport sau muzică sau la ambele și să fie foarte populari. Am crezut și eu în toate astea, recunosc; când eram la liceu, simțeam nevoia să fiu... exact ca ei. Ieșeam la întâlniri cu fete populare, am terminat pe locul doi în clasa mea, am fost selecționat în echipa de fotbal și în primul și ultimul an eram foarte bun la pian. La Academia Navală, am făcut parte din echipa de fotbal în toți cei patru ani, aveam dublă specializare în chimie și matematică și am avut rezultate suficient de bune la MCAT pentru a fi acceptat la Universitatea de Medicină „Johns Hopkins“, făcând-o mândră pe mama.

Din păcate, părinții mei nu au mai apucat să mă vadă primind diploma. Accidentul a fost ceva la care nu-mi place să mă gândesc și despre care nu-mi place să le vorbesc celorlalți. Majoritatea oamenilor nu știu ce să spună, conversațiile devin sterile și, de obicei, mă simt și mai rău decât dacă nu vorbesc despre asta.

Și-apoi mă întreb uneori dacă pur și simplu am spus povestea unor persoane nepotrivite sau dacă într-adevăr există persoana care să mă înțeleagă. Cineva ar

trebui să poată empatiza, nu? Ce pot spune însă este că am acceptat că viața nu este niciodată chiar așa cum ne așteptăm.

Parent Teacher Association – Asociația Părinți – Profesori